

Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

A.K. András • n13 • Orosz István
• Erdős Sándor • Zspider • R. Harbinger
• Greaux • Jimmy Cartwright • Hypnos
• Natali Sanders • Tumicz Krisztina
• Tad Rayder • csabi6669 • Craz
• edwardhooper • DadaistaB • Kohász
• Mortelhun • Józsa Bence • Vihartáncos

XVII. évf., 1. szám, 2025. január

Blood Demon

Lost in the forest

Bird Rider

Barbarian in the snowy mountains

Dragon Rider

Forest spirit

INFO BOX

ANTONIO J. MANZANEDO – ILLUSTRATOR AND CONCEPT DESIGNER

A spanyol művész személyes munkái mellett könyvekhez, asztali szerepjátékokhoz, kártyajátékokhoz, társasjátékokhoz készít illusztrációkat 2007 óta.

Portfóliók:

<https://www.artstation.com/ajmanzanedo>

<https://www.deviantart.com/manzanedo/about>

Közösségi média:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100050480140004>

<https://www.instagram.com/ajmanzanedo>

Szerkesztői köszöntő

Új év, új lendület, új AKF. Erősen indítjuk az évet, legalábbis bőséges tartalmat hoztunk nektek a januári számunkban. Reméljük, nem csak sok, de érdekes, mi több, jó olvasmányélményt nyújtunk majd.

A tavalyi év nem pont úgy alakult, ahogyan szeretnénk volna, bár több elmaradást is pótolunk.

Idén a szokásos dolgok mellett (havonta megjelenő AKF, napi frissítés a weboldalon) tervezzük a dokumentumfilm-sorozatunk folytatását, amelyet a YouTube csatornánkon követhettek majd nyomon. Úgy néz ki, hogy lesz pályázatunk is, ráadásul olyan témában és stílusban, amely ránk abszolút jellemző, így ez minden bizonnyal remek kihívás lesz az íróknak. Új irányba is nyitunk, a háttérben dolgozunk egy új platformon, amelyen ugyan szintén szöveges tartalmat teszünk majd közzé, mégis más lesz, mint a weboldalunk, vagy épp a folyóirat.

A múlt évbe már sajnos nem fért bele, hogy Túri András Csaba - 1962 c. kisregényének javított, ISBN-el ellátott elektronikus változatát elkészítsük (az író a megjelenéskor ezt nem igényelte), hogy teljes legyen a moly.hu-n is a Lidércfény Könyvek adatbázisa. Az első negyedévben még ezt is szeretnénk rendezni.

Kalandra fel!

-J.C.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

Marsbook - „Ellenséged ellensége”4

Sky S.T. - **Régi mesék új köntösben**5

Novellák

A.K. András - **Csak lazán!**6

n13 - **Embertípusok**7

Orosz István - **A Szövevény**8

Erdős Sándor - **Levante útja**16

Zspider - **Holdfogyatkozás – Újév**17

R. Harbinger - **Az örület városa**18

Greaux - **Boszorkánysziget**24

Jimmy Cartwright - **A séta (18+)**30

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Vihartáncos - **A Világfa Árnya**34

Sorozat

Hypnos - **Ablak a túloldalon - 1. rész** . . .37

Versek

Natali Sanders - **Farsangoló**44

Tumicz Krisztina - **Jeggyel a kezemben** . .44

Tad Rayder - **Angyalok könnye**44

csabi6669 - **Rémversek csokra**44

Craz - **Szürke felhők**45

edwardhooper - **Titkom**45

Erdős Sándor - **Borz úr**45

DadaistaB - **Színjáték a felhők fölött** . .46

Natali Sanders - **Magyar virtus**46

Kohász - **Jenő őszi siránkozása**47

Mortelhun - **jöttél**47

Józsa Bence - **A Bárd története**47

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

Figyelem! A pályázatok teljes kiírása a forrásmegjelölésekre kattintva érhető el!

Marsbook - 2025 „Ellenséged ellensége”

...*bízhatsz abban, akiben az ellenséged nem bízik?*

A kapcsolatainkat – legyen szó a személyes életünkről vagy a világpolitika színpadáról – az emberiség kezdete óta árnyalja a mások közötti viszonyrendszer. „*Amicus meus, inimicus inimici mei*” – vagy másként: „*Inimicus inimici mei amicus meus est.*” De vajon igaz-e ez a tétel minden körülmények között? Valóban a „barátunk”-e az, aki az érdekeink ellen dolgozókat hátráltatja, vagy van az igazságnak olyan mélyebb rétege, amely ennek ellentmond?

Jelenlegi pályázatunkban a fenti gondolatkörhöz kapcsolódó novellákat várunk. A pályázat különlegessége, hogy ezúttal nem szabunk zsánerbeli megkötéseket: a beküldött írás lehet krimi, sci-fi, szépirodalmi esszé, horror, vagy bármely más prózai műfaj.

FONTOS! A pályázati rendszerünk csak bejelentkezett (tehát regisztrált) felhasználóink pályaművét fogadja majd. Ha tehát ön nem regisztrált még a Marsbook.hu oldalára, ezt addig megteheti [erre a linkre kattintva](#).

Nagyon FONTOS:

- Pályázatokat e-mailben, levélben NEM fogadunk el, csak a Pályázatfeltöltő felületünkön lehet feltölteni!
- A beküldött pályázatot csak a szerződés visszaküldése után bíráljuk el.
- A pályázathoz szükséges szerződés a Pályázatfeltöltő felületen tölthető le.
- A pályázat során bekerülő művekből egy nyomtatott kötetet készítünk, amelynek címe majd megegyezik a pályázat címével („Ellenséged ellensége”), illetve később ugyanezen címmel e-könyvet is kiadunk.

A pályázat részletei:

A pályázatunkon várjuk minden olyan szerző novelláját, aki szeretné megosztani másokkal a gondolatait és szeretné egy színvonalas antológiában viszontlátni a művét. Várjuk azon szerzőket, akik készek arra, hogy véleményüket egy mű keretén belül közreadják.

Minden pályázó egyetlen munkájával indulhat, amelyet az ezen oldalon található pályázati felületen keresztül küldhet el kiadónkhoz.

A pályázaton bárki indulhat, aki megfelel a lejjebb kiírt elvárásoknak. A pályázó a velünk való kommunikáció alatt (levelezés, szerződéskötés) a valódi nevét kell használnia, ám a kötetbe való bekerülés esetén természetesen írói álnév is megjelenhet.

A beküldendő pályaművel szemben támasztott követelmények:

- Csakis a szerző saját írása lehet.
- Egy pályázó csak egyetlen pályaművel indulhat.
- Csak olyan írás lehet, amelyet még nem publikált a szerző sehol, sem nyomtatott, sem elektronikus formában.

- A novella terjedelme nem lehet hosszabb 15 ezer karakternél (szóközökkel együtt).
- A beküldött szerzemény címe nem lehet „Ellenséged ellensége”.
- A szerző - amennyiben művét beavogatjuk a kötetbe - a szerződéskötéskor elfogadja, hogy a beküldött írással kapcsolatos mindennemű szerzői joghoz kapcsolódó anyagi igényéről lemond a Marsbook Kiadóval szemben a megjelenéstől számított 2 éven belül. Ugyanakkor a szerződésben ez időre engedélyt ad a Marsbook Kiadó részére az „Ellenséged ellensége” című pályázat anyagából összeállított antológia sokszorosítására, terjesztésére és átszerkesztésére minden további anyagi igény támasztása nélkül.
- A novella nem tartalmazhat tiltott tartalmakat (gyermekpornográfia, közösség elleni izgatás stb.), illetve konkrét hazai aktuálpolitikai állásfoglalást, véleményt, propagandát vagy utalást.
- A pályaművet .doc, .docx, .txt vagy .rtf kiterjesztésű fájlként lehet feltölteni. Más formátumú dokumentumot a rendszer nem fogad el.

A szerzővel szemben támasztott követelmények:

- Nagykorúság
- Cselekvőképesség

Határidők:

- A pályázat kezdése: 2025. 01. 22. 09:00
- Utolsó beküldési határidő: **Nincs!** A pályázat úgynevezett „nyílt végű” pályázat. A megfelelőnek talált írásokat folyamatosan beszerkesztjük a kiadvány munkanyagába, és amikor a nyomtatott könyv az általunk tervezett méretben elkészül, lezárjuk a pályázatot. Nem érdemes tehát halogatni a beküldést! A tervezett összes karakterszám 600.000 szóközökkel.

Az elbírálás menete:

- A szabályosan feltöltött anyagokat a kiadó munkatársai a műhöz kapcsolódó szerződés beérkezését követően bírálják el. Azok, amelyek nem felelnek meg a követelményeknek (túl hosszúak stb. - lásd fent) már itt kirostáljuk. Erről folyamatosan tájékoztatjuk az olvasóinkat ezen a felületünkön, a poszt alján. Itt csak extrém esetben vesszük figyelembe a formai vagy helyesírási hibákat (például, ha a szöveg közel értelmetlen a súlyos hibák miatt; a vesszőhibák, központozási hibák természetesen nem tartoznak ebbe a kategóriába). Aláírt és visszaküldött szerződés nélkül nem olvassuk el a beadványokat! Ez fontos kritérium.
- A szerződés a pályázati feltöltőfelületen található, a konkrét jelentkezésnél.

A díjazásról:

- A kiadó által legjobbnak ítélt novella kerül a kiadvány legelső helyére, amit véletlenszerű sorrendben követ majd a többi írás, amely bekerült a kötetbe.

- A nyertes térítésmentesen (a FOXPOST csomagküldés díját is a Kiadó állja Magyarország területén belül) kap egy példányt az „Ellenseged ellensége” című pályázat anyagából összeállított antológia puhakötéses változatából az általa megjelölt csomagautomatába.
- A kiadó szerint legjobbnak ítélt novella szerzője lehetőséget kap egy saját írásaiból összeállított vers- vagy novellagyűjtemény, esetleg egy regény e-book-ban való megjelenítésére (450.000 kar akter terjedelemben, szöközőkkel együtt), amelyet a kiadó díjmentesen szerkeszt és korrektúráz. A kiadás részleteiről a nyertessel egyedi szerződést kötünk.

Kiegészítés:

- Az antológiát csak kellő számú és minőségű beadvány esetén készítjük el.
- Részvételi díj NINCS!
- A beadványok helyesírását javítani fogjuk, amennyiben szükséges. Ennek nincs külön díja.

Forrás: https://www.marsbook.hu/2025_ellenseged_ellensege

Régi mesék új köntösben Antológia

Elromlott a Csillag Kapu!

Hazafelé tartanak a Mesehősök az éves Mese-jövő Konferenciáról, amikor az ötágú Csillag Kapu bedöglük, és öt mese hősei egészen máshova érkeznek, mint kellene.

Milyen bonyodalmakat okoznak a másik mesében? Hogyan találják fel magukat, és hogyan jutnak vissza a saját történetükbe?

Ezen kérdésekre csak te tudod a választ!

Lássuk, kik az eltérített mesehősök és mivel kell megküzdenniük!

1. Békakirály Hamupipóke meséjében találja magát, és mindenki abban a hitben van, hogy ő keres feleséget.
2. A vasorrú bába a Jancsi és Juliska meséjéből a hét törpe házában, a tűzhely mellett landol, kötényben, egyik kezében fakanállal, és már hallatszik a hazafelé tartó törpék éneke.
3. Münchhausen báró Sahrijar szultán és Seherezádé történetébe keveredik, és az ezeregy éjszakán át mesélő Seherezádéval cserél helyet.
4. Dzsinn, a csodalámpája békés nyugalma helyett a rút kiskacsa bőrében találja magát, a baromfiudvarban.
5. Borsószem-hercegkisasszony Pöttöm Panna meséjébe csöppen, pöttömnyire zsugorodva.

RÉSZVÉTELI FELTÉTELEK:

A pályázat mindenki számára nyitott, aki elmúlt 18 éves, legyen amatőr vagy profi író, függetlenül a kiadóktól, vagy az MKMT mozgalomtól. (16 és 18 év közti pályázóknak csatolni kell a szülői beleegyező nyilatkozatot, és a szülőnek is alá kell írni a pályázat hozzájárulási nyilatkozatát.)

- Minden pályázó egy művet adhat be címenként (maximum 5-öt).

- Minden esetben jelölni kell a cím vagy alcím alatt, hogy melyik témához kapcsolódik a megírt mese.

- Egy mű terjedelme nem haladhatja meg a NÉGY gépelt oldalt (A/4 formátumban, 12-es betűnagysággal, 1,1 – 1,2 sortáv, Times New Roman betűtípussal. Margó: 1,5 cm mindehol, stílus: nincs térköz, és helyesírás ellenőrzésével!)

A beadott műre vonatkozó további feltételek:

- Versben vagy prózában megírt, önálló mese
- Pornográf zsánerű vagy pornográf elemeket tartalmazó mese elbírálásra és értékelésre kerül, DE NEM kerül be a nyomtatott antológiába! (Az e-könyvbe ettől függetlenül még bekerülhet, a zsűri döntése alapján.)
- Illusztráció készülhet, de nem garantáljuk a megjelenítését, és nem befolyásolja az írott mű elbírálását. (AI illusztrációt kizárólag az e-könyvben jelentetünk meg, a zsűri döntése alapján.)
- 2025. december 31-ig nem fog megjelenni semmilyen más kiadványban.
- A kiválasztott pályázati anyagok megjelennek e-könyvben és nyomtatott könyvben is (A/5 formátumban), a Helma Kiadó gondozásában és értékesítésében.
- A szervező minden jogot fenntart a művek megjelenítésével kapcsolatban, mint korrektúra, szerkesztés, illusztráció közlése, részletek kiemelése promóciós céllal stb.
- Egyéni promóciós igényeket minden esetben a kiíróval kell egyeztetni, e-mailben!

A részvétel csak a hiánytalanul kitöltött, aláírt és visszaküldött hozzájárulási nyilatkozattal együtt érvényes! Szerzői név használata megengedett!

A nyilatkozatot a szokásos módon, e-mailben kell megkérned: skybook0401@gmail.com

A pályázaton való részvétel INGYENES, de nem jár automatikus megjelenéssel a kiadványokban.

Az antológiában való megjelenésért, valamint az antológia értékesítése után díjazás nem jár a szerzőknek, ahogy költség sem terheli őket.

Kiíró: Sky S.T. (Sütő Éva, DEM Group Pty Ltd. Johannesburg, RSA)

Közzétételének napja: 2025. január 20.

Hivatalos felület: Sky S.T. Facebook: <https://web.facebook.com/skystbook/>

Pályázatok leadási határideje: 2025. február 25. (éjfél)

- Pályázat hivatalos e-mail címe: skybook0401@gmail.com
- Elbírálás tervezett határideje: 2025. március 31.
- Visszajelzések és közzététel határideje: 2025. április 10.
- A magyar nyelvű könyv megjelenése várhatóan: 2025. május 15.

Díjak, elismerések:

- Minden szerző online, pdf formátumú, nyomtatható oklevélben részesül, az értékelést követően.
- Minden sikeres pályázó társszerzőként kerül feltüntetésre a könyv adatlapján.

A zsűri fenntartja magának a jogot, hogy kiemelkedő teljesítményű írás esetén:

- A kiemelkedő művek szerzőit könyvekkel, könyvcso-maggal, vásárlási utalvánnyal díjazza.
- A zsűritagok egyéni fenntartják a jogot, hogy egy-egy pályaművet külön is elismerő oklevélben, vagy könyvjutalomban részesítsenek.

Forrás: <https://www.facebook.com/skystbook>

A.K. András

Csak lazán!

A rendőr megállítja a forgalommal szemben közlekedő vasorrú boszorkányt, akinek erőteljes borszaga van, és a hosszú ősz haja természetellenesen áll, nyílegyenesen hátrafelé, mintha csak megfagyott volna repülés közben.

– Mmm... Óóó... izé, hölgyem! Kérem, állítsa le a seprűjét! – Láthatólag nem igazán tudja hová tenni intézkedéseinek tárgyát.

– Te most kötözködsz velem, bazdmeg?! – horkant fel barátságatlanul a boszi.

– Hölgyem! Kérem, moderálja magát! Felszólítom, immáron másodszor, állítsa le a seprűjét!

– Ezen gondolkoztál ilyen sokáig te tengeri uborka? – mosolyodott rá kacéran az intézkedő közegre. – Ennyi idő kellett, hogy rájöjjél, én egy szépséges királykisasszony vagyok? Csak éppen az orrom van vasból, de ugye az előítéletek korából már kifelé száguldunk.

– Hölgyem, hivatalos közeggel beszél! Amúgy pont a száguldásával lenne itt némi probléma. Amennyiben nem hajlandó végrehajtani az utasításaimat és tovább vegzál, úgy intézkedést foganatosítok önnel szemben.

– Mi van?! – nézett rá a rend őrére értetlenül. – Egy kurva szót sem értek! Na, leállítom ezt a kibaszott seprűt mert alig hallak – méltatlankodott erőteljesen borgózős hangon. – Olyan vékony hangon vartyogsz ez a vacak meg úgy pöfög, mint a hasmenéses ló. Na most mondd, vakegér, mi a lófaszért állítottál meg?!

– Forgalmi engedélyt, jogosítványt, személyi igazolványt legyen kedves! Igen. Köszönöm! Hmm...

– Már megint kezdod? – Kapta fel fejét a hümmögésre, amit a vasorra csak kissé késve követett.

– Itt az áll, próbajogosítványa van. Az adatai rendben. Igen. Hamarosan, egy hónap múlva lejár a seprűje műszakija, ugye tud róla? Felfelé áll a cirok. Ha így viszi el, biztosan meghúzzák. Most meg min vigyorog?! – A közeg a háta mögé nézett, mert nem tudta elképzelni se, mi az a nagyon vicces, amin a vasorrú bába ennyire vigyorog. Biztosan nem ő!

– Nem muszáj egy hónapig várnod, szépfiú, most is meghúzhatsz! – Egy ujjával zavartan tekergette az egyik nem természetellenesen hátrafelé álló hajtincset.

– Nem magát! Micsoda modortalan beszéd ez?! A seprűjét!

– Fene a gusztusát a cirkóznak, ha felfelé is áll! – méltatlankodott a vasorrú bába. – Hát, ha az kell neked? Legyen. Nem baj, ilyet még úgyse láttam. – Nekiállt a zsebeiben kotorászni a mobilja után, mert ezt nem csak látni akarja, de videóra felvenni is. – Akkor csináld, szépfiú!

– Nem én! Hanem a vizsgabiztosok.

– Na ne! Partiba vágják a seprűmet? – dülledtek ki a csodálkozástól a nem éppen józan boszorkány szemei. –

Hogy lehet oda bekerülni? Mármint a seprű helyére. Ne legyen már mindig csak a seprűnek jó! – háborgott a vénlány.

– Maga most miről beszél?! Tudja maga egyáltalán, miért állítottam meg? Jelentős sebességtúllépésért! – emelte fel a hangját a nyugalmából kibillentett közlekedési rendőr.

– Aztán az meg miért zavar téged? – tette csipőre bibircsókos kezeit.

– Mert száznyolcvan feletti! – Igazította meg tányérsapkáját az éppen intézkedő közeg. – Az igenis zavar, mint hatósági személyt és mint állampolgárt is. Az már közveszély okozás. Már maga a létezésének ténye is felháborító.

– Mégis, mit képzelsz te magadról, hóvirág?! – háborodott fel a vérig sértett boszorkány. – Azt hiszed, te sohasem leszel száznyolcvankét éves?! Hogy lehetsz egy érzékeny hölgygel ilyen tapintatlan tuskó?! – sivított hangoosan. – Mi az, hogy a létezésem is közveszély okozás, sőt felháborító?!

– Nem a magáé! – rázta fejét lemondóan. – A sebességé!

– Nekem?

– Nem, a seprűjének!

– Akkor büntesd meg a seprűmet! – horkant fel sértetten. – Ne engem piszkálj!

– Nem maga fogta az álló cirok nyelét?

– Fognám én, ha végre szót értenénk, de neked a seprűm jobban bejött! – vigyorodott el ismét a vasorrú bába.

– A seprűjét maga lovagolta, így azt nem büntethetem meg! – vörösödött el a rendőr a feje búbjáig.

– Nem, mi?! De azért meghúztad volna, te kis rosszfiú! Igaz-e? Büntetni meg smafu!

– Önnek próbajogosítványa van. Nem lépheti túl a repülési sebességét száznyolcvaneggyel. Ráadásul ki sem volt világítva, és a vasorra blokkolta a radart. Továbbá a forgalommal szemben haladt, és nagyon megkérem, ne beszéljen velem vulgárisan! Hagyjon fel a molesztálásommal!

– Ebben téved biztos úr. Igenis ki voltam világítva, csak a fényszórót hátrahajtottam míg a dugóhúzót tekertem. Arról meg nem tehetek, ha minden hülye szembe jön velem, mert hátrafelé világítok.

– Dugóhúzót?! Tekerni? Hová?

– Szerinted hová? Öreganyám térde kalácsába? Hová szokták behajtani nálatok odahaza? Mert nálunk a borosüveg parafadugójába!

– Maga ivott? – hüledezett az igazoltató rendőr, holott teljesen tisztában van vele, beszélgetőpartnerere segrészeg.

– Miért? Te nem szoktál? Apád múmia volt? – kacarászott a boszi.

– Úgy értem, alkoholt.

– Te láttál már alkoholmentes bort, mucus? – hajolt teljesen előre az igencsak cefreszagú sofőr. – Amúgy meg

nem. Csak próbáltam. – Simogatta meg modernnek semmiképpen sem nevezhető frizuráját. – Azért is áll így a hajam.

– Mi köze a hajának a borhoz? – Ezt tényleg nem értette a rendőr, de már akarta kérdezni, mitől áll így hátrafelé a hajkoronája.

– Próbáltál már benyakalni egy üveg bort egy vékony seprűn ücsörögve?! Tízezer méteres magasságban közel hangsebességgel kerülgetve a rengeteg szembejövő idiótát, miközben a saját fényszóród a képedbe világít?

Ráadásul a torony kétségbeesetten és nonstop baszogat, hogy jaj vigyázat valaki forgalommal szemben repül! – próbálta a torony kétségbeesett hangját utánozni kiparodizálva. – Miközben érzed, azt a tegnapi buliról megmaradt uborkasalátát már nem kellett volna felzabálnod és elfeledkezve magadról véletlenül lenyeled a kontaktlencsédet, amit a menetszél a szádba préselt a bor helyett, ami mind a hajadon landol mínusz hatvan fokban? Nem? Na, akkor nem tudsz te semmit sem!

n13

Embertípusok

Tudod, van az az erősen testképzavaros kondimajom, aki a gymben érzi jól magát. Kognitív képességei nem számottevőek, de legalább 120 kilóval nyom fekve és 140 kilóval guggol. Minimum 43-as kar, gorilla mellkas, őrült tekintet. Megvan? Létezik egy gyakori alfaja, az úgynevezett „légios”. Ő az, aki a csenevész lábára sohasem edz. Gondolom láttátok már az Asterix és Obelixből a római legionáriusokat...

A női példányok sem sokkal különbek, 15% alatti testzsír, hatalmas mímell, kacsaszáj, picaösszehúzó nadrág.

Kellékek: tripod okostelefonnal, ásványvíz, CK-s baseballsapka, csuklyás dzseki, házi kedvenc, egyeseknél egyéb láncos BDSM-re hajazó eszközök. Fizetését fehérjére, táplálékkiegészítőkre, barnítókrémekre meg egyéb marhaságokra költi.

Aztán ott a széplelkű entellektüel, aki szabadidejében Boris Viant, Charles Bukowskit meg egyéb furcsaságokat olvas. Néha befigyel nála egy kis Kazandzákisz vagy Freud. Kedvence Mahler V. és IX. szimfóniája. Barna kordbársony nadrágban és kötött mellényben jár, amit az anyukája készített. Szeme zavaros, akár a tenger, és gyakran a távolba réved. Órákon át tud beszélni a semmiről. Mert hát mi is a lét igazi értelme? Meg hogy ki vagyok én? És ha én vagyok én, akkor Kim Basinger?

Aztán van az olyan elvont fazon. A beatotott. A minden tudások tudora. Szái Bába és Sadhguru tanításain megédződve kergeti az ötödik létsíkon a samsarát. Álmából felkeltve is elsorolja neked az ókori bölcseket, mindent tud Konfuciuszról és Arisztotelészről. Nem tudsz neki újat mondani, mert rendszeresen olvassa az Akasha-kronikákat. Mindent tud, már mindent megértett. Minek van még itt? Szerintem még saját magát is unja.

Van az állatok nagy barátja, aki kilenc macskával, két kutyával, egy jámbor tarka kecskével, három tengerimalaccal, néhány vemhes kapibarával, egy bengai szőrös madárpókkal, egy leszbikus anakondával és egy igazán remek humorú agámával osztja meg a lakhelyét. A szomszédok szerint iszonyú szag terjeng nála, de őt nem érdekli, azt mondja, nem érzi. Tagadja annak a mondásnak a létjogosultságát, hogy aki szereti az állatokat az nem tart.

Van a csodálatos műszaki zseni, aki mindent meg tud szerelni. Már ha meg akarja. Néha szereti hülyének tettetni magát, de aztán kiesik a szerepéből és gyorsan megjavítja. Egy ezeremester. Mindent is. Mindenhez is. Nagyon hasznos fajta. Sajnos kihalófélben, fokozottan veszélyeztetett!

A kocka. A számítógépszeni. Olyan kifejezésekkel dobálózik, mint Hyper-V, VMware, FMC, cloud, storage, RAID, iDRAC. Microsoft, Linux, BSD, ECP, SMTP és Mailer Daemon. Egyesek szerint még a gépi kódot is olvassa, bár ezt eddig senki nem erősítette meg. Szemüveges. Púpos vagy girhes. Mindenesetre hátfájós. Általában nem kedves. Inkább enyhén neurotikus. De tud. Nagyon tud. Káromkodni is. És szereti, ha tudását értéklik, meg emberszámba veszik.

Van a kemény rocker fazon, aki rocsztár, vagy rocsztár volt, vagy rocsztárnak hiszi magát, vagy csak egyszerűen rajong a keményebb zenéért. Kopott farmer, bőrnaci, bőrkabát. Kedvenc szavajárása a „rákendrollfiling”. Chopper nyomokban előfordulhat. Tetkóhegyek. De nem ám „anyám” meg „üss”. Színes Gibson Les Paul az alkaron. Agyaras láncos Motorhead logó a háton. Tisztán issza a Chivas Regalt és az Absolut vodkát. Ha nincs, akkor a Barbon vagy a Pitralon arcszesz is megteszi. Ha kipurcan, tilos hamvasztani, mert a tömény szesz miatt napokig éghet.

Van a partyarc. Könnyed és vidám. Van neki stílusa. Nem tudom, hol szerezte, de tény, hogy van. Bárki bármit csinál, az hozzá képest lótúró, ahogy ő csinálja az a legjobb, az az abszolút. A jó borhoz hasonlóan öregszik. Táncolhatsz vele, buliba járhatsz, csinálhatsz akármit, Mindenre is jó, meg igazából semmire.

Van a szerencsétlen iszákos. Ha azt hallja, hogy alkohol, rögtön nyáladzani kezd és dadogva utánad ismétli, de ilyenformán szótagolva: Alko... hol? Az ország népességének nagyobb része ebbe a kategóriába esik. Ez valami népnemzeti virtus vagy hagyomány. Elég közönséges fajta, bárhol bármikor előfordul.

Aztán vannak a zenészek. Ezekről azt kell tudni, hogy két fajtájuk létezik. Az egyik a szomorú zenészek, akik

kottából a klasszikus zenét játsszák, és a nem szomorú zenészek, akik meg érzésből minden egyebet. Mára ők is kihalófélben vannak a digitális technika, a mérhetetlen igénytelenség és a MI lassan kiszorítja őket.

Van a latin lover. Pacek tökéletesen belőve. Rózsát vesz neked, feladja rád a kabátod, kinyitja neked az ajtót, előre enged, meghallgatja a hülyeségeidet. Elvisz moziba, meg nézitek a Zongoraleckét vagy a Csokoládét esetleg a Szex és New Yorkot. Titokban Juhász Gyulát, Ady Endrét, Villont és Gabriel Márquezt olvas. Latin slágereket dúdol. Romantikus. Igazából balfasz.

Van a megszállott horgász. Csak ez érdekli, ezért él. Rekordmértű halakkal fényképezkedik. Horgászmodszerekről olvas, meg etetőanyagokról. Halradarja van, meg csontkukaca a hűtőben. Gondolatai állandóan e téma körül forognak. Szinte mindig kint van a vízparton, feleségét elhanyagolja, aki gyakran emlegeti: „Te is inkább kupiba járnál, vagy pornót néznél, mint a többi rendes férfi!”

Van aztán a mindent tagadó. A Föld nem gömbölyű! Zihér, hogy nem járt még ember a Holdon. Nem az egyiptomiak építették a gízai piramisokat! Nincs se Húsvéti Nyuszi se Mikulás se Jézuska, és nem létezett Erzsébet királynő! Ébredjete már fel! Milyen pénz? Milyen férfi? Milyen nő? Nem én voltam, és különben sem fog többet előfordulni... Nekem higgyél ne a látszatnak!

Van a motiválatlan és befordult kifogásgyáros, aki mindig ilyeneket mond. Minek erőlködni? Már úgysis késő! Minden el van cseszve! Hajaj! Nem is gondolnátok meny nyire. A szüleim csesztek el. A tanáraink miatt van. A kutyám kényszerített. Megsértődtem hatéves koromban és kényelmi szempontok miatt azóta úgy maradtam...

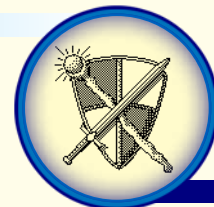
Aztán vannak még mindenféle egyéb típusok, amikre most idő, hely és fantázia hiányában nem térnek ki.

A végére maradtam én, aki egy kicsit mindegyik típusba beletartozik, de igazából egyikbe se, mert ahogy művelt ángliusz barátom szokta volt mondani:

Dare to be different! Merj különbözni!

Orosz István

A Szövevény

A Jégszív és a Bíbor Penész novellám világában játszódó történet.

A kapu visítva nyílt ki, mikor az ősz hajú szolga kitarta a vendég előtt.

– Sajnálom, uram, nem gondoltuk, hogy mégis eljön – mondta, miközben kinyitotta a rácsos kapu jobb szárnyát, aztán a balhoz lépett. – Igrane mester azt hitte, hogy túlságosan elfoglalt.

Az aranyháromtelivéren ülő férfi elhúzta a száját szürke csuklyájának rejtekében.

– Igrane mester olyan ember, akivel érdemes eltölteni egy kellemes estét – mondta, mikor az inas végzett a kapuval, aztán átléptetett a lovával a küszöbön. – Már vár?

– Persze, uram, már bejelentettem...

A férfi lecsusszant a nyeregéből. Egy fehér kövekkel kirakott ösvény vezetett egy sárga udvarházhoz. Balról sudár fenyőfák és tölgyfák szegélyezték, köztük az alkony egyre sötétülő árnyai lapultak fenyegetően. Jobb oldalt egy tavacska terpeszkedett. Felszínén tavirózsák virítottak, feléjük egy fűzfa görnyedt védelmezőn.

– Köszönöm, Goff. Csutakold le tiszteletreméltó vendégünk hátsát! – szólalt meg egy hang. Szavai mint a mézben megforgatott keserűgyökér. – Én elkísérem a vacsora helyszínére.

Az úton Igrane közeledett. Sápadt, kopaszodó férfi volt. Fejének két oldalán sötét haj göndörödött. Kék tunikája alól gömbölyű pocak domborodott elől. Kék, aranycérnából szőtt körökkel és vonalakkal ékesített köpenye meglibbent háta mögött. Sima arcán széles mosoly terült szét.

– Béleni Berengier! – köszöntötte, és mikor odaért, csontrepesztő ölelésbe szorította a szürke ruhás férfit. A manifesztátor meglepetten emelte fel jobb tenyerét, és meglapogatta a férfi széles vállát. – Olyan ez, mint egy álom, hogy Berengier, a manifesztátorok legnemesebbike itt van Igrane, az igézők gyöngyének házában!

– Valóban megtisztelő – mondta Berengier. Az igéző elengedte, és mosolyogva végigmérte vendégét.

– A legjobb sülteket és borokat hozattam, hogy megünnepeljük ezt a találkozót! – mondta, és gyengéden megérintette vendégének vállát. – Jöjjön hát!

Igrane végigvezette vendégét a kerti úton, és gyengéden beterelte a házába.

– Hadd mutassam meg a gyűjteményemet! – szólalt meg Igrane, mikor beléptek a márványcsempével borított folyosóra.

Két oldalt boltíves fali fülkék sorakoztak, bennük szobrok: szögletes emberi és állati alakokat ábrázoló fadaragványok Shilluk földjéről. Síkföldi fametszetek, melyeken az elnagyolt vonalakkal felfestett alakok eltűntek az írásjelek tucatjai között. Nyitott könyvek, szakadozott szélű, megsárgult lapjaikon rajzokkal az égitestek mozgásáról és csillagok formációiról.

Igrane-nek mindegyikről volt egy vagy két mondata. A manifesztátor szorgalmasan bólogatott, de nem a férfi szavaira figyelt, hanem az arcát és szemét figyelte ugrásra készen. Az egyik fali fülkénél azonban megállt, és összeráncolta a szemöldökét.

– Ezt honnan szerezte? – bökött rá a hatalmas állat – talán egy hatalmas auruchké volt a Határhegységéből – szögletes sigulokkal telefaragott combcsontjára.

– Egy északi zsoldostól kaptam – mondta Igrane, kinyúlt, és óvatosan végigsimított a csonton. – Segített megvédeni Idrona városát, aztán részt vett a sárkányszülöttek táborának lerohanásában. A vezérük sátrában találta. Sok aranyat kapott érte. – Felsőhajtott, és megcirógatta a csont gömbölyű tetejét. – Sárkányszülöttek. Barbár népség, de a művészetük valamiféle... szépérzék-ről árulkodik. – Látta, hogy Berengier arcán végigsuhan egy árnyék. – Ennek ellenére valóban kegyetlen állatok. Elragadtattam magam.

– Ameddig nem isteníti őket, addig nem lesz gondunk.

– A madár is szépen énekel, annak ellenére, hogy állat. Menjünk.

Egy különös ligetbe léptek, ahol a fák különösen nőttek. Ágaik spirálokat és különös jeleket formáltak. A vacsorához a kertben terítettek meg. Egy hosszú, fehér abrosszal fedett faasztalon sülték és mártásokkal teli csészék várták őket.

– Érdekesek ezek a fák – pillantott körbe Berengier, miután helyet foglalt, és a bal kezénél összehajtogatott asztalkendőért nyúlt.

– Síkföldi művészet – mondta Igrane, és egy vörösré sült csirkecombot rakott a tányérjára. – Úgy kötöttem körbe a fákat, hogy arra nőjenek, amerre én akarom. Nyugodjon meg kedves barátom! Egyen, és meséljen a kalandjairól!

Intett, majd kiharapott egy jókora, szaftos falatot a combból. Berengier két, keleti fűszerekkel megszórt húsgombócot rakott maga elé, és csippentett egy darabot. Aztán beszélni kezdett.

Az első húsgombóc eltűnt a tányérjáról, mire elmesélte egy halottidéző boszorkány utáni hajszá történetét, ami a föld mélyébe lenyúló barlangba vezette. Hozzálátott az aransárga mártás fedte csirkemellcsíkokhoz, és elbeszélte a Hujor ellen vívott párbajának történetét – bizonyos fontos részleteket kihagyva –, és elmondta, hogyan vadászott az argóla Qalac kazamatáiban.

– Parádés, hogy vakon is képes volt legyőzni a bestiát – tapsolt Igrane. – És ha jól sejtem, akkor újabb kalandjának helyszíne Dalgin. – A markába vett egy kagylót, és kiszűrte tartalmát. – Persze hálás is vagyok, hogy ezzel együtt az én becsületemen esett foltot is letakarítja. Van valami eredmény?

Kíváncsian nézett Berengierre, és megtörölte a száját.

– Közel járok – bólintott a manifesztátor, és hátradólt. – Nagyon közel...

Nyelvén volt a név, de nem mondhatta ki. Igrane felémelte a tenyerét.

– Mesélje el a teljes történetet! Meg akarom érteni, hogy hogyan jutott arra a következtetésre.

Mert szereted a kalandokat. Akkor megkapod, csak nem biztos, hogy szeretni fogod a végét, Igrane – gondolta, azzal mesélni kezdett.

* * *

Berengier belépett a cellába és szembenézett annak a sarokban kuporgó egyetlen lakójával. Kezei összebilincselve, a szájában bőrpecék. Naelig Grosnak hívják, hamisító és Dalgin város egyik orgazdája, és persze láthatóan hatalmas bajban van.

Egyszerű módszer, hogy elvágják a képességeitől. Hogy ne mondjon varázsszavakat, és mozdulatokkal se keltsen hullámokat a mágia éteri mezején – gondolta a mágus. A szürke falakba vésett védőszimbólumok és a bejáratot fedő rácsokhoz forrasztott védőamulettek felesleges óvintézkedésnek tűntek – állapította meg Berengier és közelebb lépett a férfihoz.

Ha képes lenne rá, akkor látnám a kezébe és a fejébe kapaszkodó ezüstösen fénylő fénycsápokat. Azon zsinórokat, amivel képes lehet irányítani a mágia áramlatait. Nem hiszem el, hogy a városi őrségnek nem tűnt fel, hogy milyen könnyen adta magát.

– Kiveszem a pecket – mondta Berengier és a rab tarkója mögé nyúlt és kikapcsolta a pecket hátul összefogó szíjakat. Halk cuppanás, a rab szájából kiesett a bőrszík.

A következő pillanatban megáradtak a szavak a rab szájából.

– Én nem vagyok varázsló. Én csak a saját kezemmel készített portékáimmal kereskedek. A halott ember nem ad aranyat!

Hangja, mint a száraz bőr, sértette Berengier fülét. A manifesztátor leoldotta az övéről a kulacsot és átnyújtotta. A férfi elhallgatott, megnyalta a száját.

– Igyál!

Naelig egy szó nélkül hagyta, hogy Berengier a szájához tartsa a kulacsot és megitassa.

– Méreg van ebben a vízben, hogy ilyen keserű? – kérdezte fintorogva.

Rókafarokfőzet. Az én fajtámnak olyan, mint a méreg. És újabb bizonyíték – gondolta Berengier, miközben vizszatekerte a dugót.

– A méreg nem a Felhőtorony módszere – mondta a mágus. – Mi más tartogatunk azoknak, akik elátkozott hamisítványokat adnak el.

– Semmi közöm nincs ehhez! Én csak elkészítettem és eladtam azokat. Nem is értek a mágiához.

Azt tudom, de az nem jelenti, hogy nem vagy bűnös – válaszolta neki gondolatban Berengier. Felállt és a kezébe vett egy pergamentekercset.

– Thélo Bosser. Köznemes. A Gyöngysor negyedben él. Most a Hídfő negyedbeli ispotály az ideiglenes otthona. A bal kezén fekélyek támadtak két nappal ezelőtt. Ma reggelre pedig le kellett vágni a teljes karját. Egy egészséggyűrű volt a bal kezén. Azt mondta, hogy tőled vásárolta.

– Az csak egy hamisítvány! Csak egy fémdarab!

Berengier szeme lejjebb vándorolt a tekercsen a következő pontra.

– Patern Herve. Kereskedő. A Kalmár-negyedben van egy ékszerboltja. Tegnap este ordítva rontott a szomszédjának a családja szeme láttára. Kivájta a szemét és egy mély sebet vágott az arcába. Mikor a városi őrség kihallgatta, azt mondta a szomszédjáról, hogy egy emberi alakot öltött démon. Az asztalán talált látógömb mondta ezt, amit tőled vett.

– Tirian fényes kardjára esküszöm, hogy álombogyó nedvével kentem be!

– Mbah Duala. Kereskedő. Shilluk földjéről prémeket és drágaköveket hozott. Egy fogadóban szállt meg a Hídfő-negyedben. Este hazafelé tartott éppen, mikor a kezében tartott csillaglámpából kicsapó lángok égették el élve. A csillaglámpát a te boltodban vette.

– Lidércgőz volt benne! – kiáltotta. – Esküszöm, hogy lidércgőz volt! Ha kell, meg is mutatom, hogy rakom bele a rothadó hínárt és hogy zárom le, hogy a gáz bent rekedjen és ragyogjon. Hamisítványokkal házalok.

Berengier arca rezzenéstelen, mikor Naelig Gros esdeklően felé emeli az öklét.

– A varázslás dolgai idegenek a számomra! Könyörgöm! Ne szívják ki a lelkem a testemből! Ne kerüljön át egy béka testébe!

Berengier felvonta a szemöldökét, és tekintetét végigfuttatta a sorokon.

– Sokan megtévelyodtak. Sokan egy életre megnyomrodtak, és sokan meghaltak az utóbbi öt napban. És miért? – Közelebb lépett és lenézett a sarokban nyüszítő férfira. – Mert te annak ellenére, hogy vak vagy a láthatatlan világra, belekontárkodtál annak titkaiba. Talán elég volt pár elégedetlenkedő vevő, hogy megforduljon a fejedben, hogy talán te is megpróbálsz, és átok lett a vége. Nem érthetted mikkel játszol, így talán enyhébb büntetést kapsz.

Az orgazda ajka remegett. Berengier összetekerte a tekercset és az iszákjába rakta.

– Jó uram, ez nem igaz – mondta. Szeme ide-oda fordult, próbált valami kiutat találni. – Nézze át a boltomat! Kérdezzen meg mindenkit! Istenekre mondom! Anyám is megmondhatja, hogy mikor tanultam meg olvasni! Ostoba vagyok a mágiához, kérem!

Berengier megfordult, ujjai az ajtókilincsre fonódtak.

– Nézze meg a boltom! Kérdezzen meg mindenkit, hogy mekkora ostoba vagyok!

Kilépett a folyosóra, és jobbra fordult. A fáklyák fénykörébe egy alak lépett elő. Magas, sápadt férfi. Koponyaszerű fején göndör, fekete haj meredezett. A Felhőtorony jelképeivel díszített sötétkék tunikát és nadrágot viselt.

– A Felhőtorony szerencsés, hogy velünk harcolsz, és... – Egy pillanatra elhallgatott, és a folyosó falát nézte. – Láttalak az orgazda szemén át, és úgy nézett rád, mint...

Elhallgatott, és szégyenlősen lesütötte a szemét. Berengier odalépett és biztatóan a fiatal férfira mosolygott.

– Faldish. Teljes értékű mágus vagy, ahogy én is – mondta. – Nem kell úgy kezelned, mintha valami ősi krónika lapjairól léptem volna le. – Elindult a folyosó túlsó vége felé, Faldish követte. – Folytasd, mit olvastál ki a fejedből!

– A hóhérvára felnéző halálraítélt szemével nézett rád. És rettegett. – Zavartan megpiszkálta az orrát. Berengier intett neki, hogy folytassa. – A bensője majd beleremegett a gondolatba is, hogy bármit is kap, joggal fogja kapni.

Berengier felsóhajtott, és kinyitotta az ajtót.

– Minden bűnöző ilyen – vont vállat. – Idővel annyi gagszást követnek el, hogy nem tudják, miért is csukták le őket. Hogy gondolsz, hazudott?

Faldish megrázta a fejét.

– A rettegő ember nem hazudik – mondta közben. – Mikor felhánytorgattad neki a bűnököt, csak attól rettegett, hogy vége az üzletének.

Egy rövid folyosón át átjutottak a bizonyítékraktárba. A falak mellé állított polcok roskadoztak a lefoglalt hamisítványokkal teli faládáktól.

– Ezt jó magam is sejtettem. Nem kell jártasnak lenni ehhez a másokban való olvasáshoz. – Berengier levett egy ládát és kinyitotta. – Sokszor nem bánám, ha én is képes lennék rá.

A szénabélésben csillaglámpák sötét üveggömbjei kocantak egymáshoz. Berengier óvatosan kiemelt egyet és az egyik falra erősített fáklya fényébe tartotta. A piros derengés betöltötte a belsejét, kirajzolva a felszínét behálózó köröket és az azokba torkoló indák hálózatát. Az éteri világba pillantva halványan derengtek. Faldish halványan elmosolyodott.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte Berengier. – Bennem is olvastál?

Faldish összekulcsolta az ujjait a hasa előtt, és lehajtotta a fejét.

– Félek, hogy a gondolataid rendezettsége és csillogása kiegészít az elmémet. A többi ember tudatában sötétség honol, hogy maguk előtt is elrejthessék a titkaikat és gondolataikat. Mintha a palotában élő kereskedő irigykedne a patkányoktól hemzsegő csatornát takarítóra.

– Értem – mondta Berengier, és megforgatta a sárgászöld fényben a gömböt. Közelebb tartotta a szeméhez, és végigfuttatta rajta a tekintetét.

Egy része nem volt elég mély, hogy helyet adjon az erőt hordozó szemcsék sokaságának. Egy helyen egy másik vésethez csatlakozott. A kereszteződésében egy apró mélyedés tátongott, színültig tele az éter részecskéivel. Egy négyágú csillagot formázott, ezzel összefogva a vésetek mintázatát épp úgy, mint ahogy az éter erővonalai.

– Ezt megbűvölték. – A gömb jobb oldalának közepén az indák vésetei szögletes virágalakzatba álltak össze. – Protemis virága.

Faldish felé fordította, aki bólintott. A virág „szirmainak” éles csúcsai magukba gyűjtötték az éter darabkáit, és a közepébe gyűjtve azokat lángokat formáltak belőlük.

– Ki tehette ezt? – kérdezte Faldish, és Berengier felé fordult. – Naelig vetélytársa? Egy másik orgazda?

A nap a látóhatár felé süllyedt, miközben egymás után vették elő a hamisítványokat. Az egyik fából készült medál tetején combsontot formáló rúna ügyesen elrejtve az indák közé. Vájataiban az erővonalak olyan formába kényszerültek, hogy roncsolják az azt viselő húst. Míg az egyik hamis látógömb tetején élére állított Szem rúna káprázatokkal ostromolta a használója tudatát.

– Ha nem Naelig volt, akkor ki és hogy tudta megbűvölni őket? – simított végig Berengier a szakállán. – Úgy, hogy nem vette észre? Ennyire azért nem lehet ostoba.

Faldish a kezébe kapott egy csillaggömböt, és vállat vont.

– Talán valaki betört az éjszaka és úgy csinálta ezt? – kérdezte, és Berengier felé fordult. A tekintete elkerekedett. – Ez ostobaságnak hangozhat. Sajnálom, én nem értem...

Berengier elkezdte visszarakni a bizonyítékokat, és összevonta a szemöldökét. Akárki is tette ezt, jártas lehetett a mágikus tudományokban, azon belül is az erővonalak formázásának művészetében. Egy új mintázat alkotása is sok tudást igényelt, de egy meglévő sigul megváltoztatása nehéz feladat volt. Kevés mágus is művelte.

– Nem ostobaság – felelte Berengier. – Ha nem bizonyosodik be, akkor lesz hamis, Faldish. Megnézem a boltját.

Berengier már indult is volna, mikor Faldish megszólalt.

– Ez tényleg mulatságos – nézte meg a csillaglampa alját, és óvatosan Berengiernek adta. Az aljába egy vastag, íves I betűt véstek, a csúcán egy csillaggal. – Igrane készítette.

A manifesztátornak keze az iszákjára tévedt, amiben a tehetséges formázó által küldött meghívó pihent összekelve. Bal felső sarkában az aláírás, a végében hasonló jel. Egy futár nyomta a kezébe, miután Berengier elhagyta az itteni szállását. Nem nagyon örült neki, hogy együtt kell vacsoráznia a mágussal, aki azt hitte magáról, hogy aranyrögöket ürít. Legalábbis a rossz nyelvek szerint.

– Sietnem kellene, ha nem akarom lekésni a vacsorát nála – mondta Berengier, és visszahelyezte a csillaglampát. – Akkor lásunk is neki. Bár így belegondolva. Hm... Talán jobb lenne mindent átnézni, hogy elkapjam a tettest.

Faldish felkacagott, és Berengier kilépett a helyiségből.

* * *

Berengier útja a Hídő negyed keleti szélét behalózó sikátorokba vezetett. Szárítókötelekről lelógó ruhák lengtek feje felett. A belőlük áradó szappanillat nem nyomta el a rothadó szemét és patkányürülék bűzét. Naelig boltja tőle jobb oldalon bujkált. Kilincset súlyos lánc zárta le, végén otromba lakat. Berengier kinyitotta a városi őrségtől kapott kulccsal. Lelki szemei előtt még mindig ott volt annak az őrnek a fancsali képe, aki átnyújtotta.

Mikor a lakat belseje halkan kattant, a manifesztátor átlépte a küszöböt és körbepillantott. A helyiség hátsó végében pult, mögötte üres szekrény és a raktár három zárral a helyén tartott ajtaja. A világosbarna fal mellett sorakozó polcokon különös dolgok várakoztak a vevőre.

Egy gubbasztó démonfigura vetette rá kőbe faragott vigyorát. Varangyszemei vakon meredtek a világba. Egy csontsárga tollú bagoly. Üvegszemeit Berengiere szegeződtek. Szárnyai dermedten terültek szét. Lábujjai begörbültek, felkészülve arra, hogy csontrepesztő ölelésbe fogja zsákmányát, ami már nem volt ott. Az alsó polcon lombikok és zárt fémedények. Mellettük meghatározhatatlan porokkal és folyadékokkal teli fiolák.

A raktárajtóhoz érve beleszimatolt a levegőbe. Méz és lilium gyenge illata vegyült az ócskás boltjának dohos levegőjébe.

Berekrozsza. A raktárból jön – gondolta, és a nála lévő karikáról lógó széles kulccsal kinyitotta a felső lakatot. Naelig biztosan éjszakánként idejön, szirmokat éget és kacagva szívja a füstjét. Az emberekre ilyen hatással van. Elködösíti az elmét és könnyíti a lelket.

A második zárba helyezte a kulcsot, és elfordította. Oktatásának kezdetén, tíz éves korában szívta be először a berekrozsza füstjét. Segített józanul szemlélni az éter folyamait és örvényeit. Kellemes élmény volt, de egy idő után, mint minden a tornyon kívüli szolgálatra kiképzett mágusnak, meg kellett tanulnia még a halál torkában is összpontosítania, ezért le kellett szoknia róla. Míg azon növendékek, akik a látók és igézők útjára léptek és tisztá elmére volt szükségük, folytatták fogyasztását.

Az utolsó lakat halk kattanással nyílt ki, és Berengier belépett a szűk helyiségbe. A berekrozsza illata erősebb lett. A fal mellett egy jókora szekrény, jobb ajtaja szárnyaszegetten lógott. Polcai üresek. A padlón egy széles asztal hevert az oldalára fordulva.

Őrök. Megtudták, hogy Naelig talán mágikus üzelmeiket folytat, berontottak és mindent felforgattak. Az esetleges nyomok nem voltak nekik fontosak – gondolta homlokát ráncolva. Az olcsó sör a Hídő negyed valamelyik patkánylyukban, amit ott kocsmának gúnyolnak, a város tolvajkirályaitól és fekete kereskedőitől kapott arany fontosabb.

A kezei ökölbe szorultak. A szíve hevesen vert, mellkasát szétfeszítette a bent tartott ordítás.

Miért vagyok dühös? Mi dühített fel engem? – nézett körbe, miután elvégzett néhány lézéggyakorlatot és ellazult. Összpontosított, és hagyta, hogy a szemei lássák a világ mögötti világot, Ami megkergült. Az éter áramlatai, melyek rendszerint lassan folytak végig a levegőn, most egy csigavonalba torzultak, minek a középpontjában egy sebesen forgó tölcser volt. Ez kavart vihart a lelkében. Berengier mélyeket lélegzett és körbejárta az örvényt. Frissen esett eső illatát érezte. Jobb karja elzibbadt, mikor közelebb lépett a térdéig erő mágikus örvényhez. A lába kővé vált. A füle halkán zúgott a megzavarodott éter táncától, mikor megnézte alatta a padlót. A deszkapadlón kéken ragyogó spirálmintázat volt. Akárki végezte a bővölést, éterrel rajzolta fel ezt a sigult. Csoda, hogy nincsenek mágikus zavarok a negyedben, úgy átrajzolta az áramlatokat – gondolta, és három lépést hátrált.

– ...csak nem megalvad a jégszív? – hallotta Hujor halk hangját. Berengier kifújta a levegőt, és magára parancsolt, hogy ne üssön ököllel a falba. Körbepillantott, és ekkor meglátott egy apró fadarabot beszorulva két deszka közé. Nem lett boldogabb, mikor meglátta, mi is az. Egy apró, kardot formázó amulett, a tetején lévő lyukba egy bőrszűz befűzve. A manifesztátor óvatosan leguggolt és a szeme elé emelte. A fémből formázott apró kis kard elnagyolt mása volt Tirian, a később istenné magasztosult sárkányölő hős kardjának. Az ő tiszteletére alapult rend szent sigulja volt ez.

– Ne legyen közük ehhez! – mondta és az iszákjába sülyesztette az ereklyét. Ránézett a tölcser alatt lévő spirálszimbólumra, összpontosított és intett a bal kezével. A mágikus részecskékből összeállt szimbólum semmivé vált. Az örvény jobbra dőlt és a padlóra zuhanva semmivé vált. Az erővonalak visszaugrottak a helyükre.

* * *

A hideg dühroham, amely a mágikus örvény közelében tört rá, már csak egy rossz emlék volt, mikor Berengier Tirian székesegyháza előtti térre ért. A kupolás tetejű épület a Gyöngysor negyed előkelő házainak vörös cseréptetői felé emelkedett. Az ajtaja nyitva volt annak dacára, hogy a nap már a láthatár felé bukott és a város kereskedői már bezárták boltjaikat.

A templom küszöbét átlépve megcsapta az orrát a mennyezetről lelógó aranyfüstölőkéből áradó füst mézesfűszeres illata. Az ólomüvegablakokon át aranyló fénykévek ömlöttek át a termen. Két oldalt padsorok húzódtak,

előttük pedig Tirian, a sárkányölő harcos szobra. Páncélos vitéz egy emelvényen állt szétvetett lábakkal. Kardjával az ég felé döfött. Bronzba öntött arcán a művész azt a szent haragot igyekezett megragadni, amit a Khoneli királyság tábornoka évezredekkel ezelőtt érezhetett, mikor egy utolsó rohamra vezette seregét Eron, a Vadmágus erődje ellen. Berengier megállt két oszlop között és körbepillantott. A falakon lévő freskókról ugyanaz az arc köszöntött vissza. Tirian, ahogy pokolbeli fekete teremtmények hordáin gázol át hűsleges lovagjai élén. Tirian, ahogy összeméri fényes kardját egy sárkányszülött harci bárdjával. Arcán elszántság, a harcot figyelő katonák arcán áhítat. Tirian, ahogy kivont karddal elindul a sziklán lapuló sárkány felé, ami az első, és remélhetőleg utolsó ilyen vadállat volt Iwalon. És végül Tirian, ahogy sebektől szagatva fekszik embereinek gyűrűjében. Legendás kardja, minek markolata lángnyelveket formázott, végigfektetve mellkasán.

A derengésbe egy alak lépett ki a semmiből. A papok aransárga köntösét viselő ösztövérférfi volt. Hosszú ősz haját hátul összefogva hordta. Ráncos arcán átfutott egy árnyék, mikor észrevette a Felhőtorony jelképét a manifesztátor tunikáján. Aztán elmosolyodott, mikor Berengier ránézett.

– A bátrak dicsősége ragyogja életed! A nevem Matronus Morvan atya – mondta, és körbepillantott. – Láttam, a templom díszítményeit csodálja.

– Igen – felelte Berengier és tekintetét újra körbehordozta a falakon. – Igazán mívesen mutatja be a mágusurak elleni harcot. Csak a harcokban segítő mágusokat nem festette meg a piktör.

– A festmények Tirian és harcosai helytállását örökítik meg – mondta Matronus. – Parasztok és kézművesek fogtak fegyvert. Elsősorban az ő helytállásuknak állítanak emléket eme festmények. A varázslók csak, mint tanácsosok, gyógyítók és látók tartottak a sereggel.

Akkor Tirian kardja mitől lángolt? A pengéjére vésett tűz és erősítő siguloktól? Vagy mert Lancel, a Szemek Felnyitója megérintette? – gondolta Berengier.

– Ezt a történetet máshogy hallottam – mondta Matronusnak. – Hagyjuk is. Nem a történelemtől jöttem vitát folytatni.

– Bizonyára az utóbbi napok sajnálatos eseményei miatt érkezett ide...

– Béleni Berengier vagyok – mutatkozott be. – És igen. Ezért érkeztem a városukba a társammal. Ma délután átkutattam Gros úr boltját, és ezt találtam a raktárban, beesve két deszka közé. – Közben benyúlt és az iszákjából előhúzta a Tirian kardját ábrázoló függőt. – Aki ott hagyta, a vallásuk egy híve.

A pap kinyújtott markába sülyesztette az amulettet. Az kihúzta magát, miközben összezárta az ujjait az ékszer felett.

– Mindenhol kerestem már – mondta, és Berengier szemébe nézett –, gondoltam, hogy abban a boltban hagyta.

Berengier összevont szemöldökkel lépett a pap felé. Az állta a mágus tekintetét.

– Nem csak a Felhőtoronyt aggasztja, ami ebben a városban történik. Az én rendem is nyomozott az ügyben.

– Matronus felemelte mutatoujját. – És azt a felejtse is el, hogy közünk volt hozzá. A feltételezés is sértő, hogy mi mágiát használnánk azért, hogy csapdába csaljuk önöket. Én csak azért mentem, hogy...

– Bizonyítékot keressen ellenünk – vágott vissza Berengier.

– Igen, keressek, és ne hamisítsak – helyeselt nyugodtan Matronus. – Mielőtt gyanakodna, az őrparancsnoktól kaptam a kulcsot, és kíséretet egy hű harcos személyében. Azonban nem voltunk olyan sokáig, hogy bármit is találjak. Egy ór hozta a kulcsot, és nyitotta ki a lakatot. Ahogy beléptünk oda, hirtelen úgy éreztem mintha a fátylontúli birodalom összes démona készülne berontani a terembe.

– Erre maga kirohant, de elejtette azt.

– Nem rohantam ki! – csattant fel, aztán megigazította ruhája nyakát. – Legalábbis nem akkor. Megálltam a raktár közepén, magam elé emeltem Tirian kardját, hogy bátorságért hozzá fohászok. A sötét erők azonban futásra kényszerítettek, és eldobtam. Köszönöm, hogy visszahozta.

Egy vak ember vagy pap. Neszt hallottál a sötétben, és tigris kiáltottál. Holott csak a szél rázta meg a fákat – gondolta Berengier, látva a pap felvont szemöldökét. Talán úgy is képes lennél az igézésre, ha csak ismernéd a módját. Egy vak ember is festhet, ha ismeri az ecsetvonásokat. Tudhatja, ha túl erősen nyomja oda a rajzszenet a vászorra, akkor átszakíthatja azt. Azonban te olyan vak ember vagy, aki nem tudja ezt.

– És talált valamit? – kérdezte Berengier.

A pap erre megrázta a fejét, és újra kihúzta magát. Feszült arcizmait igyekezett a nyugalom álarcába rendezni.

– Akkor maguk ártatlanok – mondta a manifesztátor, és sarkon fordult. Nem tett két lépést, mikor Matronus atya még halkán utána szólt.

– Mi volt ott a raktárban? – kérdezte a pap végül.

Csak nem hagyod, hogy szótlantul, megverten itt hagyjalak, igaz? – kérdezte Berengier tőle gondolatban. Ha egy szó nélkül kimegyek még valami rosszat fog sejteni, és annak beláthatatlan következményei lesznek. Viszont, ha válaszolok...

– Mágikus erőket fókuszáltak egy pontba. Az igézéshez.

– Ennyit kell tudnom? – kérdezte Matronus atya. – Csak nem eltitkolnak előlünk valamit?

– Én is csak ennyit tudok – suttogta Berengier. – Mikor elfogjuk a bűnöst, akkor maga se marad tudatlan.

Látta a győzedelmes mosoly árnyát a pap ráncos arcán mikor megfordult, és folytatta útját a templom kijáratá felé. Matronus atya büzlött a várakozástól, mint ahogy sokan Tirian kultuszának papjai és megszállott hívei közül. Csak egy hibára vártak, amit aztán a Felhőtorony főmágusának képébe dobhatnak. Közben egy dögre leső sakálfalka mohóságával rontsanak, hogy az ősi épületet és mindent amit képviselt, lerombolhassák.

* * *

Berengier lenézett a feltálat ragura. Barna szaft, benne úszó húsdarabkákkal és zsíros cubákokkal. A kanalával kivett egy puhára főtt húscsapatot, és a szeme elé emelte. Az egész birtokát és fél vagyonát adta volna azért, hogy tudja, mi volt életében.

Ettem már nyárson sült patkányt is – gondolta Berengier és a szájába dobta a falatot, és azonnal kortyolt a mellette álló vizes pohárból. De az finom volt.

A többi asztalnál ülők nem voltak ilyen kényesek. Három ór a Hídfő negyedben garázdálkodó késelőről beszélt rosszkedvűen. Ő mellettük meg egy nagydarab férfi arról beszélt, hogy náspángolta el a kisebbik fiát, mert egy fészekalja patkányt hozott. Nem törődtek az étel ízével és állagával. Ahogy Faldish sem. A fiatalabb mágus szaporán kanalazta ki az utolsó húsdarabot.

– Mint egy farkas – bukott ki Berengierből.

Ő felpillantott. A fáklyák fényében jól látszott a szája bal sarkából lecsorgó zsíros szaft.

– Sajnálom – mondta, és letörölte az asztalkendővel a cseppet. – Lefárasztott Naeling olvasása.

– Nem félsz attól, hogy kifacsarod? – kérdezte Berengier, közben a jobb karjával az asztallapra könyökölt. – Amúgy is azzal ijesztgetik a gyerekeket, hogy elmebeteggé teszünk embereket.

Faldish letört egy darabot a mellette lévő kenyérkarajból, és körkörös mozdulatokkal kitörölte a tányérból a szaftot. Az arcára kajánság ült ki, amitől Berengier ereiben lassabban kezdett folyni a vér.

– A munkámat végeztem.

– És legalább találtál valamit? – kérdezte Berengier.

A Faldish kezében lévő kenyérdarabot barnára festette a szaft.

– Kiábrándultságot – válaszolta az olvasó. – Ahogy visszafejtettem tudatának lapjait a középső oldalakon kiábrándultságot láttam. És persze a mágikus mintákat, amiket próbált utánozni. A hit kihálóban lévő fénye hatotta át őket, hogy talán lesz valami mágikus hatásuk. Aztán rájött, hogy csak silány másolatokat készíthet. Amiket csak az ostobákra tudna ráerőltetni.

Berengier magába erőltetett egy újabb kanálnyi adagot a pörköltből.

– Az egyszerű emberek sóvárognak a tudásunk iránt, bármennyire is tartanak tőle, mint a tűztől – mondta Berengier. – Ezt eddig is tudtam, és gondolom te is. Egy hamisító a művészeket másolja és Igrane egy művész. A varázstárgyai és az azokon lévő minták valódi műalkotások. Azt hallottam róla, hogy hatszor is újraír egy levelet, mire úgy gondolja, hogy megfelelő. Állítólag nem csak a betűk vonalvezetését, hanem a tinta harmóniáját is nézi a fehér papír...

Berengier hirtelen elhallgatott. Lelki szemei előtt megjelent az egyik hamis fénygömb alja a vésett I betűvel. Aztán egy másik... Eltolta a tányérját, és felállt a helyéről.

– Hova mész? – kérdezte Faldish és a szájába tömte a kenyeret. A közeli asztalnál ülő néhány ór abba hagyta a múlt heti veremharcmérkőzés kibeszélését és úgy fordult a varázsló felé, mintha az bármikor békává változtatná őket.

– Gyere és megmutatom!

Hamarosan ott álltak a szekrény előtt. Berengier mind a két kezében egy-egy hamisított fénygömb. Úgy álltak, hogy a falra erősített fáklyák megvilágítsák a vésett I-ket az aljukon. Berengier elmondta az utolsó mondatot, és rápillantott a társára.

– Miért tehetted? – kérdezte Faldish.

– Ezt holnap este megtudom – mondta, miközben elővette a levelet és elolvasta.

Tiszteletreméltó Béleni Berengier!

Hallottam tetteidet és tehetségedet a teremtéshez. A szememben egy igazi művész vagy. Az egyszerűség és a kecsesség művésze. Mikor megtudtam, hogy Danling városába érkezel, eszembe jutott, hogy korának két ilyen művelt mágusa elkölthetne egy vacsorát és megmutatná egymásnak tudását.

Egy tehetségesnek kijáró tisztelettel

Unolaus Igrane

* * *

– Nem folytatja? – kérdezte Igrane az asztal másik végéből. Hozzá se nyúlt a tányérján árválkodó szósztól barna húsdarabhoz. Még akkor vette le és kezdte el csipegetni, mikor a manifesztátor elmesélte Naelig kihallgatását. Egyre lassabban és ritkábban tömködté a húscsapatokat a szájába az örvénnyel történt dolog elbeszélésekor. – Mire jött rá? Kíváncsi vagyok.

Berengier arca rezenéstelen volt a fáklyák fényében, mely alkonyi derengésbe vonta a ligetet és megnyújtotta a lehetetlen pózokba csavart fák árnyékát. Miután meggyújtotta Igrane inasa, a manifesztátor hazaküldte.

– Már rájöttem, hogy ki volt az – válaszolta. A hangját átható hideg tűz egyszerre elpárologtatta a kellemes, baráti vacsora látszatának utolsó foltjait is. – Tegyük egy sétat! Mondjuk az őrség Dalingi erődjébe.

Erre válaszul Igrane a vendéglátója összegyúrte az előtte heverő asztalkendőt és a szájához emelte.

– Őrizetbe is leszek véve? – kérdezte sajnálkozva. – Akkor induljunk!

Mintegy búcsúzóul végigtekintett a fáklyák fényében, és elindult a fáklyák fénykörének szélére. A manifesztátor óvatosan követte.

– Ki fogja gondozni a kertem? – kérdezte szomorúan. – Goff ostoba, csak azt tudja szajkózni, hogy fizessek egy kertészt. El fognak száradni ezek a fák.

A hangja elcsuklott, mikor Berengier közelebb lépett. A neki háttal álló igéző egy lassú mozdulattal a köpenyéhez nyúlt. Halk kattanás hallatszott, a selyemszövet meglibbent, a felszínén lévő mintákon végigszaladt a fáklyák fénye.

– Annyira sajnálom őket – hajtotta le a fejét Igrane, kezét továbbra is a nyaka környékén tartva. – Olyannyira sajnálom, hogy ez történt!

Hirtelen megragadta a köpenyét és egy íves mozdulattal Berengier felé hajtotta. Az döbbenten nézett fel a levegőben szétterülő szövetdarabra, aminek a felszínén a jelek hálózata lidércfényben ragyogott. Izmai ugrásra készen megfeszültek, de késő volt.

Megtántorodott, mikor sötétség borult a világra. Érezte, ahogy a köpeny délvidéki óriáskigyóként csavarodik a fejére. A torka összeszorult, ahogy a torkán a nyomás elviselhetetlenné erősödött.

– Mi... – Köhögött. A mellkasa megsajdult, izmai fájdalmas görcsbe rándultak, miközben zihálva levegőért kapkodott. Az agya kétségbeesetten kereste a menekülési utakat. Azonban csak színes foltok ugráltak előtte a sötétségben, mikor térdre esett. Felkrárogott, mikor a kék

különböző árnyalataiban ködfoltok egy formába álltak össze.

– Meg fogsz halni! Mit is ér, ha látod mi az? – bukkant fel egy hang tudatalattijának sötétjéből.

Berengier azonban tudta, hogy mit ér. Talán a túlélésének ára lehet. Egy levegőben – levegő, mennyi levegő lehet kint ezen az apró, fejre méretezett kínzókamrán kívül – forgó gömböt látott. Fókuszált, igyekezve nem törődni a mellkasában tomboló vadállattal.

Nem, nem gömb, inkább gombolyag.

Igrane úgy gombolyította fel a mágikus erővonalakat, mint ahogy a varrónó a pamutgombolyagot. Látta, az egymásnak feszülő ködpázmákat és a köztük átívelő energia fényes kisüléseit, amelyek fényes hajszálérként illeszkedtek Igrane gyilkos eszközének felszínéhez. És látta a gombolyagból kiinduló ködcsápokat, amelyek...

Mi a fene? – döbbsent le Berengier. A ködcsápok csontos és torz ujjak hegyéből indultak ki. A gondolatra, hogy már látja a Fátylon túli világ borzalmas entitásait, a mellkasában tekerdő szörnyeteg még inkább a húsába vájta a karmait.

Kaltés légióira! Ezek fák! Ezek Igrane fá! – kiáltotta. Szóval így csinálta: hatalmas erőmegkötő sigulokká változtatta a fákat. Berengier felhördült a levegőhiánytól.

Azt kívánta, hogy bárcsak lenne egy fejszéje. Az emlékezetében megjelent az egyik munkásának képe. Izmai megfeszültek, mikor a hatalmas fejszét a feje fölé emelte és lesújtott az előtte lévő faágra. A manifesztátor a fejsze fejére gondolt. Élének szélességére, a fém súlyára, és hogy egy ilyen ott lebegne Igrane valamelyik átkozott, eltorzult fája felett. Ekkor megérezte a kapcsolatot. A levegőben egy ködfolt fodrozódott, ahogy az éter részecskéi próbálnak egymáshoz kapcsolódni. A köpeny még inkább rácsavarodott a manifesztátor légcsővét gyűszűnyire összeszorítva. A fejébe tóduló vértől úgy érezte, feje megduzzad, a koponyája megrepedt. Ő azonban csak a fejsze fejére koncentrált, ami lassan testet öltött a tőle jobbra lévő fa legvastagabb, spirálformába csavarodott ága felett, és aztán lezuhant. Hangos recsenés és robaj hallatszott jelezve, hogy az ág a földre borult.

– Ne! Lancel szemére, ne! – vonyította Igrane. – A fám! A varázslatom!

A mágikus gombolyag megingott, mikor az egyik szála kicsusszant belőle, és vonaglani kezdett. A köpeny szorítása is gyengült. Berengier megragadta és letépte a fejről, aztán a fűbe hajította. Igrane felé fordult, és összevonta a szemöldökét.

– Unolaus Igrane! Megvádollak! – mondta. Az igéző ekkor berohant a fák közé. Berengier indult volna utána, de a szeme sarkában megmozdult valami. Mikor megfordult, összeráncolta a homlokát, szembenézett ellenfelével.

A köpeny ugrásra készen várt rá. Négy sarka a földhöz tapadt, felszíne kidomborodott. Mintha egy shilluki tigra alakját próbálná felvenni. Berengier felköhögött, a mágia által zsinóron mozgatott köpeny előreszökkent.

Berengier félreugrott, azonban elkésett. A köpeny bal első sarkával a mágus felé dőött. Berengier hátravetődött. Fájdalom nyílt a varázsló vállába, ott ahol a köpeny acélkeménységű éle felhasította a tunikáját és vékony sebet karcolt a bőrébe. Berengier felugrott a földről, mielőtt a köpeny újra ráborult volna, és bal oldalára lépett.

A macskaformájúvá torzult köpeny utánafordult, és némán előugrott. A láthatatlan ködindák előrelelendítették a halálos, néma bábút.

Meghatározott minták szerint dolgozik. Nem él. Igrane jó munkát végzett, hisz ő a legjobb – gondolta, és gyémántkeménységű török szellemképét idézte belső szemei elé. Ködfoltok jelentek meg a levegőben, és formálódtak késekké.

Jobbra táncolt a köpeny jobb oldali csápja elől. Utasítást adott a töröknek, azok háromfelé repültek. Áthasítottak magukat a fák hancshúsán, letépték ágaikat, majd a következőre szökkentek. Fényes köröket írtak le, ahogy körbepültek a ligeten, levágott karokként zuhantak le a fák darabjai a fűbe. Az indák, amiket ezek a torz horgonyok tartottak helyükön, elszakadtak. A ködpázmák kiszakadtak a gubancból és újra visszasiklottak láthatatlan medrükbe.

Igrane levetett köpenyének léptei és szúrásai egyre bizonytalanabbakká váltak. Az utolsó ág hangosan vált el a fájától és a földnek csapódott, a köpenyen végigment egy utolsó hullám, és a földre zuhanva szétterült. A fényfolyamok lant húrjaiként hajoltak be, hullámokat keltve az éterbe.

Berengier belépett a fák közé Igrane útját követve. Még mindig érezte nyakán a köpeny szorítását, a bőréhez sűrűlő köpeny keltette horzsolás lángolt. A tudat, hogy kis híján meghalt, hideg acélkalapácsként sújtott koponyának belsejére. Gondolatai újra a köpeny levegő nélküli sötét börtönébe tértek vissza.

Megállt egy rózsabokor mellett, és lehunyta a szemét.

A hullámok keltik. A láthatatlan birodalom erői a lelkedben vetnek árnyékot. Láttad, tudod. Meghalhatsz, igen – mondta magának. – De az utad nem itt ért véget, Béleni Berengier. Egyszer véget ér, de nem ma.

Hirtelen egy súlyos test ugrott rá a bokrok közül, és teperte a földre. Súlyos markok nyomták a földre. Igrane dűhtől eltorzult arca úgy takarta ki előtte a csillagokat, mintha egy új, torz hold kúszott volna Iwal egére.

– Nem fogsz megölni! – üvöltötte, és felemelte öklét. Berengier orrába fájdalom hasított, szemei előtt fények villantak. – Nem fogsz megölni! Nem fogtok megégetni! Nem leszek a vadászok trófeája! Igrane vagyok, a tehetséges!

– Higgadj le! – kiáltotta Berengier, próbált Igrane szemébe nézni. – Rettegsz! Ezt a hullámok keltik. Rettegsz!

Az orrlyukából valami meleg csorgott ki a szájáig. Berengier szabad jobb keze felugrott és megragadta Igrane húsos tarkóját, megrántotta és lehúzta a fejét. Csontos csattanás hallatszott, tompa fájdalom terjedt szét, mikor Berengier homloka nekicsapódott Igrane fejének. A kövér mágus balra dőlt, Berengier pedig szétvetett lábbal a hátára ült és fojtófogást alkalmazott rajta, ő pedig kövér hernyóként vonaglott.

– Bűnös vagy, Igrane. Ne menekülj úgy, mint egy patkány! – súgta a fülébe, ahogy fokozta a nyomást. Igrane szeme fennakadt, a légzése egyre lassabb lett. Mikor már mozdulatlanra dermedt, Berengier legördült róla és leült a fűbe. Felnézett a fák ágai között megcsillanó csillagokra, és mély levegőt vett.

* * *

Igrane egy asztalnál ült, háttal az ajtónak. A kövér férfi bal kezében tartott lúdtoll fehéren világított a fáklyák fényében. Jobb könyökénél papírtekercekből épült gúlája emelkedett. Egy tekercest húzott a kezébe, mikor Berengier belépett a cellájába, és gondosan folytatta a jelképek felmázolását.

– Nos, gondolom búcsúzni jött – sóhajtott fel Igrane, és egy íves tintavonalat húzott a papírra.

Berengier átnézett a férfi bal válla felett. Láttá, hogy egy íves vonal szeli ketté középen a papírt, az igéző az elülső részéből apró elágazásokat festett.

– Kár, hogy nem tudtunk többet beszélgetni, Berengier.

– Nincs miért itt maradnom – felelte a manifesztátor. – Ez az aminek én gondolom?

– Persze – bólintott Igrane. – Hiányoznak az áramlatok és az örvények. Tudja, az a kiszámítottság. A vakok nem látják. Ők nem tudják, hogy a világ nem egy sötét vadon, hanem tele van fénnel. Érti, Berengier?

Lerakta a lúdtollat, miközben kiegyenesedett ültében és megtörölte a szemét.

– Félek attól, hogy ha túl sokáig nyelem a róka farkok főzetet az ételemben, akkor elfelejtem, hogy létezik. – Felemelte a papírlapot, amin egy több ecsetvonással felvázolt gombolyag volt, a lap négy sarkából indák indultak ki. – Megörökítem, hogy emlékezzen rá.

– Nem kellett volna azt tennie. Emberek haltak és nyomorodtak meg maga miatt.

A szék lába megcsikordult, mikor Igrane szembefordult Berengierrel. A szemeiben büszkeség lángja táncolt.

– Igéző vagyok, Berengier! – bökött a mellkasára zömök hüvelykujjával. – Egy mocskos orgazda ellopta a mintámat, és gyermeked játékszerekre festette. Megérdemelte, ahogy azok is megérdemelték, akik pénzt dobtak ki ezekre. – Öklével ütemesen megveregette mellkasát a szíve felett. – Éveken át tanultam a minták művészetét. Éjszakába nyúlóan ültem az asztal mellett, hogy létrehozzam ezeket.

Berengier felemelte a szemöldökét és undorodva elhúzta a száját.

– A büszkesége. Ez hajtotta előre, és végül ezért ül most itt – mondta.

Igrane széttárta a karját, és vállat vont.

– Itt állunk a történet végén. Most már elmondhatja, mit rontottam el. – Az arcán megnyerő mosoly terült szét. – Nos, mit talált azokon a csillaglámpákon? Mi volt az, ami miatt most itt ülök?

– Nem emlékszik? – kérdezte Berengier, a zsebébe nyúlt és két csillaglámpát húzott elő. Igrane megfordította, és szégyenlősen lesütötte a szemét.

– Lancel szemére – sóhajtott fel, ahogy szemügyre vette a két betűt. – Hogy feledhettem ezt! Ez mulatságos. – Szomorkásan felpillantott a manifesztorra. – Édesapám tanított írni, és ha nem írtam mívesen, akkor elnászpángolt. Kemény a parasztok élete, nem?

Felsóhajtott, és átadta Berengiernek a hamisítványokat.

– Éjszakákon át ültem a papír felett, hogy ilyen szép legyen az I betű. Karcsú, mint egy hattyú nyaka – suttogta, aztán visszafordult a papírhoz, és a kezébe vette a lúdtollat. – Hatalmas mágus vagyok, de még mindig rettegek attól, hogy apám ott áll mögöttem, kezében a bottal. Nem gondoltam volna, hogy ennyire látszik. Pedig csak egy kicsit vékonyítottam annak a kontárnak az I betűjét, mert olyan vastag, mint egy giliszta.

A cellát megülő csend jel volt Berengiernek, hogy itt a beszélgetés vége, vagyis a történet vége. Sarkon fordult és átlépte a cella küszöbét, de Igrane szavai megállították.

– Berengier, még egy szóra! – A cella új lakója nem nézett rá. – Láttam az arcát, mikor elmondtam, miért tettem. Tudom jól, hogy mire gondolt. – Belemártotta a tintatartóba a tollhegyet. – Hogy tőlem védi meg a vakokat. Hogy büszke arra, hogy maga őrző.

Kört firkantott a lapra.

– Maga ott volt, mikor én megbotlottam. – Megvakarta az orrát, és elgondolkodva folytatta: – De ki kapja el magát, mikor maga megbotlik?

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

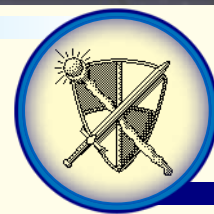

**Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!**

**A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:**

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Erdős Sándor

Levante útja

Sápadtsárgán derengett a horizonton a nap, megrezgett a sűrűn gomolygó sárgás ködöt a levegőben. A távoli horizontot hatalmas hegység uralta, amire a harcos vágyódó pillantást vetett, majd szablyáját a vállára vetve elindult a távoli hegyek felé.

Levante, a harcos tulajdonképpen csak volt harcos, jelen pillanatban inkább nevezhetjük guberálónak. Ő jobban szerette választott szakmáját kincsvadászatnak hívni, de hiába szépíti, guberálásból tengette életét. Miután maga mögött hagyta a délvidéket, ahol mágusok uralták a világot, vadászatból szerezte a betevőjét, ám ez a tevékenység nem elégítette ki teljesen, ezért a távoli múltban itt élt jövevénynépek kacatjait kezdte gyűjtögetni. Nem volt könnyű megélhetés ez, de annál jövedelmezőbb. A vándorkufárok jó pénzt adtak egy-egy ilyen ereklyéért amit a mágusoknak nagy haszonnal adtak tovább.

Hangosan ropogtak a száraz ágak a léptei alatt, miközben küzdött a rengeteg vérszívó indával, amik a szélben szállva belekapaszkodtak az arra járóba és a véreből lakmározta. Nagy ívben elkerülte a mérgező ólomhegyeket, mert tudta, hogy nem élne túl a kirándulást. Csak néhány mutáns hegyipatkány képes ott élni, ahol senki más. Egy közeli kis faluban, név szerint Willavarban a Pangáshoz címzett fogadóban vásárolt néhány erőteljes pofonért egy elsárgult térképet. Az eredeti tulajdonosa egy kék törpe volt, aki ki tudja, hol szerezte ezt a becses tárgyat, ám Levante pár pofonnal rábeszélte, hogy váljon meg tőle és adja át neki.

A térkép szerint már nem járhat messze a céljától, egy a jövevények elhagyta épülettől, ahol reményei szerint busás zsákmány vár rá. Sokat hallott már a jövevényekről, akik a távoli múltban erre a világra költöztek ködös céljikkal és különös tudományukkal. Legendák szóltak gépezeteikről, amik segítségével még a mágusokkal is felvették a harcot, ám a mágusok erős varázsaikkal a távoli Tufaerdőbe kergették őket. Siettükben sok mindenféle tárgyat és írást hagytak hátra, amiért a főmágus kutatóexpedíciókat indított a világ négy tájára. Kutatócsapataik egy-egy varázstudó társaságában mindent összegyűjtöttek, amit csak találtak. Viszont kalandorok sora is kutatta ezeket a tárgyakat nagyon reményében. Ilyen volt Levante is, és nem is a legrosszabb közülük. Valaha nagy harcos hírében járt, ám a sárga virágok bódító levének mértéketlen fogyasztása miatt távoznia kellett a király seregéből. Hosszú évek magányos vándorlásai során sikerült neki a főzet élvezetéről lemondania, és egy boszorkánymester segítségével újra a régi formájába került.

Félresöpört egy vérszívó indát markáns sötét bőrű arca elől, majd ezüst színű szemét – amit északi barbár törzsektől származó őseitől örökölt – a közeli kőhalomra meresztette. Durva szabású bőrből készült öltözéke alatt megfe-

szültek hatalmas izmai, és a szablyát a kezében tartva közelített a kőrakás felé. Lassan lépkedett, és az idegei pattanásig feszültek. Ismerte az efféle csapdákat. A féllények, melyek agy nélkül éltek és csak a vadászat ösztöne vezérelte őket, így álcázták magukat. Ocsmány és veszélyes teremtmények voltak, amik könnyűszerrel haraptak át még egy páncélos óriást is, nemhogy egy Levante-féle puhatestűt. A kőrakás mohával borított felülete megrezdült, majd hihetetlen sebességgel futott a harcos felé.

Csáprágóit csattogtatva tömzsi lábain futva akár még mókásnak is tűnhetett volna, ha a harcos nem ismerte volna a féllény erejét. Szablyájának egyetlen határozott csapásával lemetszette a lény egyik csáprágóját. Az üvöltő féllény zöldes folyadékot spriccelve magából a közeli erdőbe iramodott. Levante a fűben megtörölte majd a hátára vetette a fegyverét, tudva, hogy a féllény nem jön már vissza. A csáprágóját elveszítve nemsokára elpusztul.

Megtörölte enyhén gyöngyöző homlokát és a sűrűbe vetette magát, hogy a térképet követve meglelje az elhagyott épületet. Nem volt könnyű előre jutnia a sűrű erdőben. Megannyi bosszantó lény nehezítette az útját, ám a legrosszabbak az apró tüskekigyók voltak, amik a fákról vetették magukat a gyanútlan arra járókra, és a bőrük alá fúrva magukat lerakták a petéiket a leendő gazdatestbe. Ha gyorsan elkapta őket, még mielőtt befúrták volna magukat a bőre alá, fájdalmas harapással köszönték meg eme tevékenységet. Nem volt a harapás mérgező, csak roppant fájdalmas, és sajnos ezekből a kígyókból rengeteg volt a környéken. Néhány órányi küzdelmes séta után hirtelen fémes csillanást látott az erdő mélyén. Fegyverét a kezébe vette, és óvatos léptekkel közelített a fény forrása felé. Hatalmas, furcsa formájú épület állt az erdő mélyén, számára ismeretlen anyagból készítve. Első pillantással is ráismert a jövevények munkájára. Ilyet a mágusok nem szoktak készíteni. Ők bűbájaikkal tornyokat emelnek a sziklából, és munkára bírják a fákat, hogy épületeket emeljenek a számukra. Levante a király seregében szolgálva sokszor hallotta, hogy a jövevények úgynevezett technológiákat használnak varázslat helyett.

A harcos valamennyire ismerte a betűvetés tudományát, így el tudta olvasni az épületre vörös betűkkel rótt szöveget: USS-NewHope. Nem mondott számára semmit a szöveg, viszont így már biztosan tudta, hogy a jövevényektől származik. Ilyen szövegeket ők használnak, a mágusok rúnákat vetnek. Lassan közelített a furcsa anyagból készült épület felé, és meglátott egy ovális nyílást, amin be tud jutni a belsejébe.

Fáklyát gyújtott és belépett, majd hirtelen visszaugrott, mert vakító fény lepté el az épület belsejét. A földre hasalva figyelte a bejáratot, de nem látott mozgást az épületben. Rövid időn belül a fény is kialudt. Gyanította, hogy

valami automatika gyújtott fényt, ezért újra próbálkozott. Gyanúja be is igazolódott, mikor újra belépett. A fény elárasztotta a folyosót, ami a harcos elé tárult. Néhány ércpatkány futott el a fal mellett. Ezek a jószágok képesek voltak az érceket is felfalni és megemészteni, itt pedig bőven volt belőle. Az egész épület valami fémből készült a harcos szerint. A következő néhány órában szélteben-hosszában bejárt mindent az épületen belül Levante, és már számolgatta, hogy hány harci tatut kap majd azon a vagyonon, amit itt szerez meg. Temérdek számára ismeretlen tárgy volt az épületben. Azt viszont tudta, hogy sok pénzt kap majd értük, ha sikerül elvinnie őket magával. Ez nem tűnt könnyű vállalkozásnak a kincsek nagy száma miatt, viszont a harcos bízott magában, és a valószínűleg a környéken bóklászó lomha, nagy testű logonok erejében. Ha be tud fogni párat ezekből a növényevő, buta, ám erős lényekből, akkor a segítségükkel el tud vinni szinte mindent. Ami esetleg még itt marad azért meg majd viszatér. Az egyik helyiségben egy tárolóban talált egy furcsa anyagból készült mellényt, amit kitörő örömmel öltött

magára. Hasonlított a mágusok láncingéhez, amit a hegyi törpék kovácsolnak számukra.

Azonnal neki is akart látni az állatok befogásához, ezért indákból erős kötelet kezdett fonni az épület mellett álló fákról nyert növényekből. Mikor úgy látta, hogy megfelelő hosszúságú lett a kötel, az erdő felé vette az irányt.

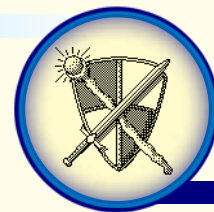
Szinte földbe gyökerezett a lába, mikor meglátta a vagy húsz főből álló csapatot, melynek az élén egy varázstudó lépkedett sötét köpenyét összehúzza magán. A főmágus egyik kincskereső csapatával találta magát szemben.

A varázstudó felemelte a kezében tartott varázsbót és Levantére irányította. A botból egy kékes láng szökkent a harcos irányába, aki a füstölgő mellkasára szorítva kezét a fűbe rogyott.

Mikor magához tért, fájdalmat érzett a mellkasán, de szerencsére a jövevények mellénye megvédte a halálos varázssugártól. Felemelve fejét bébisárkányokat látott az égen, hátukon a kincskereső csapattal, karmaik között zsákmányukkal a Mágustorony felé szállni. Dühösen a földre csapott és szájából egy ősi átok szállt a távozók felé.

Zspider

Holdfogyatkozás – Újév

A tízezer lovag borotvaként hasított át a több százezer élőholton, amik egyként védtek a fekete hegyet. Ennek mélyén aludt a mérgező sárkány, a titán, amit mind rettegtek, mert immár egy esztendeje pusztította a világot, és áldozatait húsbábokként táncoltatta.

Az odúja mélyén, milliányi megolvadt kincse tetején feküdt a zöld sárkány. A teremtmény békésen pihent, nem hitte volna, hogy lenne ember, aki bejutna hozzá.

Csak akkor ébredt fel, amikor a nő rávetette magát és a napkard mélyen a bőrébe hasított. A sárkány felüvöltött kínjában, és lerázta magáról a támadóját.

– Ez az emberiség bosszúja ellened! – kiáltotta a nő.

– Hisz ti teremtettetek engem – felelte büszkén a szörny.

– Sok-sok éve egy királynő tökéletes lányt akart magának, ezért megkért egy boszorkányt, hogy úzzön ki minden rosszat és sötétséget a hercegnőből. Én vagyok az a sötétség.

A sárkány ekkor egy alattomos csapással a falnak taszította a nőt. A torkából forró ólmot lehelt rá, amit a kardforgató éppen hogy el tudott kerülni.

– A hercegnő kiszabadított a börtönömből – folytatta a sárkány, lesve, mikor hibázik újra a nő –, cserébe én egy várba vittem őt, ahol senki sem bánthatta. Ám ti katonákat küldtetek ellenünk. Lovag jött lovag után, akiket mind megöltem. De a hercegnő egy idő után nem bírta tovább a magányt és leugrott a vártoronyból.

A nő nekirontott, de a vágásai nem találták el. A sárkány játszott vele, ide-oda pofozgatta, összetörve a csontjait és közben csak kuncogott.

– Ti alkottattok! Minden, mi történik, a ti hibátok!

A sárkány a nő fölé tornyosult és izzó fémes leheletével lassan leperzselte róla a bőrt. De amaz mégis megragadta a kardot és a szörnyeteg mellkasába mártotta. De a sárkány csak kacagott:

– Még mindig nem érted? Nekem nincs szívem.

A nő remegve felállt, a kard égető izzása a teste mélyén lüktetett, akár egy vulkánban, ahogy a nap fénye próbált kitörni belőle.

– Nem ölhetlek meg, mert az én részem vagy – mondta fájdalmasan. – Vissza kell, hogy vegyelek.

A sárkány meglepődve ismerte fel az őt ölelő nőt, aki szorosán átkarolta a szörnyet, ahogy az egyre kisebbé vált és végül eltűnt.

A hercegnő véresen, sántítva távozott a barlangból, és odakint eldobta a napkardot, majd összeomlott megannyi sebetől. A lovagok már győzedelmeskedtek, a napot pedig lecsérélte a hold. A fekete kör peremén már nem arany, hanem ezüst fény izzott. A csillagok az égbolton új formát öltöttek. A fények egy pillanatra összeértek, és egy büszke lovag alakját formázták. A nő és a sárkány egy hangon szólaltak meg:

– Kezdődjék a Lovag Éve!

R. Harbinger

Az örület városa

– Eddigi kutatásaim eredménytelennek bizonyultak Oregon déli részén, így továbbhaladok északra – mondtam diktafonomba, és ekkor még nem tudtam, mekkorát tévedtem. – Nem szeretnék felmenni Alaszkáig, mivel a dékán csak részleges támogatást biztosított, és a fennmaradó összeget nekem kellett előteremteni. Mellékesen megjegyezném, annyira el akarom húzni a kutatást, amennyire csak lehet, mivel az özvegy Mrs. Jones gyertyafényes vacsora ellenében biztosított támogatásáról, és semmi kedvem a kora ötvenes hölgygel enyelegni.

Árnyék ugrott elém a fák közül, és hatalmas csattanással csapódott kocsim elejének. Plymouthom lóerői elszabadultak, és épp csak meg tudtam állni az árok szélén. Kipattantam, és az elgázolt állatot kerestem, mindhiába. Arra jutottam, valószínűleg lesodortam az út menti bozótosba. Sajnálatot éreztem, majd ennek helyét fizikai fájdalom vette át a biztonsági öv szorítása végett.

Szemügyre vettem az autóban esett kárt, majd visszaültem a kocsiba. Megkerestem a térképen a legközelebbi várost, és elindultam felé. Lopva pillantottam az ülésen nyugvó diktafonra, de nem vettem magamhoz, nehogy megismétlődjön az előbbi baleset. Valószínűleg hamarabb tudtam volna reagálni az özre, mert ekkor még özre gyanakodtam, ha mindkét kezemet a kormányon tartom.

A fák sötét kupolaként borultak fölém, de némi világosságot véltem felfedezni utam végén. Ahogy előbukkant az erdő peremén túli terület, kis alapterületű, viktoriánus stílusú házak kezdtek sorjázni az út két szélén, külsejükkel az idő megállásának látszatát keltették.

Kései órára való tekintettel már csak egy-két házban égett a villany, szerencsémre a kisboltban is. Leparkoltam elé, és kiszálltam. Még mindig dörzsölgettem sajtó mellkasomat, amikor beléptem az ajtón. A fejem fölötti csengő felhívta rám a pult mögött tevékenykedő korombeli lány figyelmét, akinek hosszú, vörös haja csaknem farmerja korcáig ért, és a levegőbe libbent fordulás közben.

– Jó estét kívánok! – csilingelte a lány. – Elnézést, de már zárva vagyunk.

– Önnek is jó estét! Csak kis útbaigazításra lenne szükségem: balesetet szenvedtem, esetleg tudna ajánlani egy szerelőt?

– Ó, akkor McAllister lesz az ön embere, ő az egyedüli szerelő a városban. Ha ezen az úton tovább megy, és jobbra fordul Sofia virágboltjánál, akkor egyenesen oda jut.

– Igazán köszönöm! – mosolyogtam szélesen, amit viszonzott, és apró gödröcskék jelentek meg arcán. Eldöntöttem, ha huzamosabb időbe kerül a javítás, visszatérek szemrevételezni a bolt készletét. – Viszontlátásra!

Ő is elköszönt, de még elkaptam kíváncsi pillantását az üveges ajtó túloldaláról.

Könnyedén célba találtam a csinibaba útbaigazítása alapján, és nem okozott gondot kitalálni, McAllister pakol befelé zárásra készen.

Üdvözöltem a középkorú férfit, ahogy kiszálltam, ő visszaköszönt, és megkérdezte, miben segíthet, mire elmeséltem szerencsétlen esetemet. McAllister közben körbejárta az autót, benézett alá, majd megállt mellettem.

– Megrepedt a hűtő, csöpög a víz. A karosszériában nem esett nagy kár, azt hamar ki tudom pofozni. De nem ma, fiam, mert már bezártam, csak maradtam megnézni a meccset. Tudja, Lotti, a feleségem nem szereti, ha otthon nézem. Hagyja itt a kocsit, jöjjön vissza holnap délben, és megnézzük, mit tehetek.

Amúgy sem számítottam rá, hogy ma belekezd, ezért rákérdeztem, van-e valami hely a városban, ahol megállhatok.

– Hogyne lenne! Menjen vissza Sofia virágboltjáig, és forduljon jobbra. Keressen egy nagy, fehér házat, aminek kerti törpék népesítik be a virágoskertjét.

Kezet ráztunk, majd nyakamba kaptam lábam. Rájöttem, nem hiába irányítottak ketten is a virágoshoz, ez a bolt tűnt ugyanis a város középpontjának. A kerti törpékkel díszített panziót sem lehetett eltéveszteni; szinte magamon éreztem a gipszfigurák tekintetét, és a hideg kirázott a helytől.

Megmarkoltam az ajtón függő ódon kopogtatót, ezt követően három koppantásom járta be a házat. Hamarosan árnyék vetült az ajtó melletti függönyre, és láttam lelki szemem előtt, miféle hatvan-hetven éves mogorva vénaszony fog ajtót nyitni.

Kulcs fordult a zárban, mire összerezdültem a nyakamat cirógató baljóslatú szellőtől, ami minden szőrszálát égnek meresztett tarkómon.

Szélesen mosolygó, lassan őszülő nő nyitott ajtót. Negyvenes évei közepén járhatott, vagy csak nagyon jól tartotta magát. Kötényt viselt „Csókot a szakácsnőnek!” felirattal, és ettől átlagos kertvárosi anyuka benyomását keltette.

Üdvözöltük egymást, elmondtam a problémámat, majd felkalauzolt az emeleti szobák egyikébe. Állította, jókor jöttem, mert egy kivétellel minden szobája foglalt, amit igazolt az utcán álló kocsik sora. Elköszöntünk, majd elfoglaltam szobámat. Szerettem volna mielőbb ágyba kerülni a hosszú nap után, de még vettem pár pillantást a naplómra, és kézbe vettem diktafonomat.

– A mai nap kis eredményeket könyvelhetek el a kutatást illetően. Ahhoz, hogy megtaláljam az északi boszorkány-kultuszokat, feketemágiát ma is gyakorló csoportok egyikét, jóval mélyebbre kell ásnom az H. P. Lovecraft által hagyott jegyzeteknél. Vannak feljegyzések Oregonban tevékenykedő wicca csoportokról, és felmerült bennem,

ha továbbiakban nem találok megfelelő közösséget, útbaigazítást kérek tőlük, hátha számon tartják az úgymond konkurens csoportokat. A két dudás nem fér meg egy csárdában elvből indulok ki, miszerint egy békés csoport nem tűrné meg közelében a sötét tanokkal kacérkodó társaságot. Talán holnap felkeresem a helyi könyvtárat, és megpróbálok találni valamit ennek a városnak a feljegyzéseiben is.

Kikapcsoltam a felvevőt, és csak magamnak tettem hozzá: „miután beugrottam a kisboltba”. Nem kellene a dékán tudomására hozni az út közbeni kis kalandjaimat.

Átöltöztem, és már csaknem ágyba bújtam, amikor öblös, általam hasonlót sem hallott ordítás hangzott kint. Kilestem az ablakon, hátha látok egy pumát, de nem jártam sikerrel. Ellenben azzal az érzéssel tértem nyugovóra, hogy valaki figyel engem.

Reggel bőven jutott idő megkóstolni Mrs. Lewandowski összes fogását a rántottától kezdve a pudingig bezárólag. A többi vendéggel nem találkoztam, mert mind túrázni indultak kora hajnalban egy szervezett út keretében, így több jutott nekem. Szinte már úgy éreztem, a házínéni fel akar hizlalni.

Nappal elevebbnek tűnt a város. Elképzeltem az itt élőket, hogyan hozták létre önálló közösségüket, hogyan váltak önfenntartóvá, és csak néha zavarta meg nyugalmaikat egy-két hozzám hasonló idegen. Határozottan a nyugalom megzavarására készültem én is a boltban dolgozó lánnyal. Mély levegőt vettem, és beléptem. Most valahogy a csengő is sokkal lágyabbnak, szinte mennyei-nek tűnt. Üdvözöltük egymást, majd folytatta:

– Újra nálunk? Sikerült megtalálnia McAllistert?

– Igen, azt mondta, délben menjek vissza. – Elakadt szavam, és csak bámultunk egymásra két vigyorgó lopótök módjára, majd úgy döntöttem, belevágok. – Ritkán látok ilyen szép várost, és arra gondoltam, esetleg körbevezethetne a környéken.

– Azt hittem, délben kell visszamennie a kocsiért.

– Igen, de ez nem jelenti azt, hogy azonnal távoznom kell – mosolyogtam szélesen. – Addig nem, míg nem vettem szemügyre a környék szépségeit.

– Ő is elmosolyodott.

– Egyébként Peter Hawkins vagyok.

– Jane, Jane Montgomery. – Kezet ráztunk, érintése mint a lágy selyem.

Megegyeztünk a délutáni találkozóban, és elköszöntünk. Csak rá tudtam gondolni, de csodás ábrándjaimat elfűjták McAllister hírei.

– Mi az, hogy más baja is van a kocsimnak?!

– Kezdjük a megjavított hűtővel, ami után megnéztem a féktárcsákat, amik elferdültek. Legalább két nap lesz, mire kiegyengetem, és visszaépítem. A helyében nem indulnék útnak ilyen állapotban. Az is csoda, hogy eljutott hozzánk, és nem valamelyik árokban kötött ki.

Megegyeztünk McAllisterrel, értesít, ha kész, így visszatértem Jane-hez.

– Úgy alakult, hogy tovább kell maradnom a vártnál. Mit szólna egy ebédhez?

Először meglepetten meredt rám, majd elmosolyodott. Elvitt a helyi falatozóba, Sofia virágüzlete mellé természetesen, majd megmutatta a helyi vurslit, ami egy körhintá-

ból, egy céllövöldéből, valamint állatsimogatóból állt. Mindent kipróbáltunk, a lövöldében nyertem neki egy plüssnyulat, majd bepattantunk kocsijába, és behajtottunk az erdőbe. Nem árulta el, hová visz, csak hogy biztosan nem fogok csalódní.

Alig hittem szememnek, amikor az erdő végtelen alagútjából egy mezőre jutottunk. A lankás domboldalon foghíjasan sorakoztak a fák, ezzel kiváló rálátást biztosítottak a hósapka alá bújó csúcsokra, a kristálytisztán csillogó tóra, amelynek vizét vitorlások és csónakok karistolták. Pontos tájleírást akartam mondani diktafonomba, de végül meggondoltam magam, mert nem szerettem volna tönkretenni a pillanatot.

Piknik közben elmerültünk a táj szépségében, és elmeséltem, hogyan lettem farmergyerekből néprajzkutató, ő pedig meglepett korát megszégyenítő egyetemi végzettségével.

– Miért dolgozol egy kisboltban egy eldugott városka közepén?

– A bolt a szüleimé volt, átvettem haláluk után.

– Sajnálom.

– Régen történt, ne foglalkozz vele! – legyintett, és ezzel különös érzést keltett bennem. Megpróbáltam elúzni a szülei említésétől keletkezett feszültséget Jonas bácsikámmal kapcsolatos történetemmel, amikor először ültetett vadlóra, hogy törjem be, majd hogyan merültem fejem búbjáig a dísznők dagonyájába. Jane önfeledten felnevetett.

A nevetés apró mosollyá szelídült, miként találkozott tekintetünk, majd hirtelen megcsókolt. A kezdeti hév tudatossággá szelídült, és végigsimítottam arcán. Körém fonta karját, és letepert. Önuralmam szilánkokra robbant, mintha más irányítana, és erősen magamhoz ragadtam őt. Hiába nőtem fel egy farmon, az illem visszatart attól, hogy beszámoljak a továbbiakról, de életem legkelleme-sebb délutánjaként tartom számon.

Később hazavittem Jane-t, és megbeszéltük, másnap is találkozunk.

A sheriff kocsija a panzió előtt állt, és a biztosurat Mrs. Lewandowski társaságában találtam odabent. A sheriff beavatott, délután három vendég hagyta el a panziót, ezek közül ketten balesetet szenvedtek, és szörnyethaltak. Figyelmeztetett a rossz útviszonyokra, és azt tanácsolta, maradjak még pár napot.

Ahogy végiggondoltam, tényleg kevesebb kocsit láttam az utcán. Mindazonáltal különös véletlennek találtam, hogy három távozó vendégből kettő is meghalt. A gondolatától bizsergés futott végig tarkómon, akár én is így járhattam volna.

Inkább felmentem a szobámba, hogy kutatásaimnak szenteljem figyelmemet, ami nehezemre esett a Jane körül járó gondolataim miatt. Végigsimítottam ajkamon, és felidéztem puha száját, forró leheletét. Vártam a következő találkozást, sajnos azonban nem úgy alakult, ahogy terveztem.

Az élelmiszerbolt ajtaján a zárva tábla fogadott, ezért Jane házához mentem, de hiába. Megpróbáltam felhívni a panzióból, de tárcsázásaim sikertelennek bizonyultak. Csak egyszeri kaland lettem volna számára? Sosem éreztem ilyen vonzalmat, de talán csak kihasznált az alkalom

kedvéért. Elképzeltem, ahogy Jane a barátnőjének áradozik, milyen érzés volt összeszűrni a levét egy városi fiúval.

Le kellett foglalnom magam a város elhagyásáig, különben megőrülök. A baleseteken gondolkodtam, és úgy döntöttem, ideiglenesen átnyergelek az oknyomozó szakmára, ezért elmentem a sheriffhez további információkért. Finoman szólva is nyers, már-már lerázó viselkedéssel kellett szembesülnöm. A sheriff ridegen tárta elém a jelentést, de éreztem, elhallgat dolgokat. Próbáltam puhatolózó kérdésekkel bombázni, de óvatosan kellett csinálnom, nehogy egy otthonos cellában töltssem az éjszakát.

Mindent lejegyztettem, és próbáltam kibogozni az esetet. Jobban is lábam elé nézhettem volna olvasás közben, ugyanis majdnem felborítottam Jane-t az egyik sarkon.

– Szia – hebegtem meglepetésemben, ahogy ő is. Megkérdeztem, hogy van, valamint tájékoztattam róla, hiába kerestem. Beszámolt beszerző körútjáról, ami miatt a szomszéd városba kellett mennie. Ittam szavait csalódottságom ellenére is, és feltűnt megmagyarázhatatlan ragyogása; csak úgy sugárzott belőle az élet és a boldogság.

Megbeszéltünk, jobban mondva kierőltettem egy találkozót, majd elbúcsúztunk. McAllisterhez mentem, de nem tudott jó hírekkel szolgálni.

– Kár, mert szeretnék körülnézni a környéken. Nem tudna esetleg valami cserejárgányt biztosítani számomra?

Csak egy férfiváz biciklivel tudott szolgálni, de azt is megköszöntem, és útnak indultam. A sheriff elmondta, hol csúszott árokba az első kocsi a város mellett. Hosszú pedálozás árán sikerült odajutnom, és felderítettem a környéket. Üvegdarabokat találtam a letiport bokrok között és az árokban, de hiányoztak a féknyomok. Elképzeltem az esetet, amint valaki elveszti uralmát a járműve fölött, fékez, és rángatja a kormányt.

Valami nem stimmel, csak nem tudtam rájönni, micso-da. Felkerekedtem, hogy visszatérjek a városba, de amikor elértem az ismerős kereszteződéshez, a tó felé vettem az irányt. Leültem a magas fűben, és a vizet bámultam, miközben Jane-re gondoltam. Végigjártam tekintetem a környező erdőn, majd megakadt szemem valami csillogó dolgon. Besétáltam a fák közé, és hamarosan ráleltem valami régi bánya bejáratára. A mellette álló bokron fennakadt egy ezüst nyaklánc, ami visszaverte a lombkoronán átsejlt napfényt. K. T. monogramot gravíroztak rá: Kelly Thomas. Hallottam a nevét a sheriff és Mrs. Lewandowski között lezajlott beszélgetéskor. Ő volt a második autó női utasa. Vajon túrázás közben veszíthette el, vagy máshogy került ide? Velük is történhetett valami?

A sötétén ásitó járat láttán átgondoltam a környék meddő bányáiról szóló jelentéseket. Stabilak, de nem ajánlják, hogy bemerészkedjen az ember.

A bentről érkező morgás visszhangot vert, és marokra szorította gyomromat. Előfordulhat, hogy medvebarlangra leltem? – tanakodtam. Hátráltam, de nem fordultam el, ezért vehettem észre a rám szegeződő szempár vörös fényét. Biztosra vettem, nem egy maci szemez velem, és csak ezután döböntem rá az igazságra.

Átcikáztak rajtam a medvetámadásokkal kapcsolatos tanácsok, miszerint nem szabad futni, de halottnak tettetni sem akartam magam. A testemet elárasztó adrenalinlöket

mégis futásra sarkallt, és csakhamar a biciklihez loholtam. Hátra-hátrapillantottam, és rájöttem, nem medvével akadtam össze. Az állat elmerült a térdig érő fűben, mint ha tudatosan rejtőzködne, és csak az általa vágott sávból gyaníthattam helyzetét.

Felpattantam a biciklire, és félőrült módjára tekertem. A kétkerekű rázkódott alattam, akárha vad csődört akarnék betörni, mégis sikerült az úton maradnom. Üldözöm morgását egyre közelebből hallottam, szinte nyakamon éreztem leheletét. Hangja azonban csendülni kezdett, ahogy közeledtem az elágazáshoz. Hátralestem vállam fölött, és megpillantottam valami különös, kutyára vagy farkasra hasonlító lényt. Hátából csápszerűségek nyúltak a magasba, csaknem táncot jártak a levegőben. Éreztem, a bestia bármikor leszedhetett volna a bicikliről, mégsem tette.

Versenybicikliseket megszégyenítő tempóban vágattam vissza a panzióba, és bezárkóztam a szobámba. Nem tudtam, jelentsek-e a sheriffnek, mert a hűvös kóter jutott eszembe, ahová egy zavarodott egyetemistát szívesen bevágnának manapság. Csak Jane-nek mondhattam el, mit láttam.

Éjszaka alig aludtam, és csak a közös fürdőszobáig merészkedtem el. Biztosítottam Mrs. Lewandowskit, csak múltó rosszulról van szó, nem kell aggódnia.

Amikor elérkezett a Jane-nel megbeszélt idő, óvatosan léptem ki a házból. Figyelő szempárt éreztem magamon, és próbáltam bebeszélni magamnak, csak képelem.

Lassan tekertem, szemem ide-oda cikázott, minden sarkot szemügyre vettem. Mindenholnám támadásra számítottam, és csak remélhettem, védelmemre elég lesz a zsemben lapuló vajazó kés, amit a reggeliző asztaltól csentem el.

Megálltam Jane háza előtt, és a fűre löktem a biciklit. Felnyargaltam a verandára, és dörömbölni kezdtem az ajtón.

– Kérlek, Jane, engedj be, beszélünk kell! Láttam valamit az erdőben, a mezőn... Tudod, a mi mezőnkön! Kérlek, nyiss ajtót, nagyon fontos!

Az ajtó nyílásáig eltelt másodpercek ólomlábakon vándorogtak, aztán besiettem, és azonnal ömleni kezdtek szavaim a balesetekről, a sheriff mogorvaságáról, az erdőben látott bestiáról és az érzésről, valaki szemmel tart. Jane szótlánul hallgatta végig a mesémet, és amikor ránéztem, csak akkor értettem meg miért. Hasa óriásira nőtt, ránézésre legalább hét hónapos terhes lehetett. Bő otthonkát viselt, kezét csípőre tette, mint akinek fáj a háta, és rezzenéstelen arccal meredt rám.

– Mi a jóságos atyaúrsten?! – kiáltottam fel, és a fotelbe hőköltem. Úgy éreztem, le kell ülnöm, és innom kell valami erőset. – Mi történt veled? És hogyan?!

– Ezt nem lett volna szabad látnod, Peter, még túl korai. – Mi korai?! Terhes vagy! Ez hogyan lehetséges?!

Kerülgetett a hisztérikus őrjöngés, amikor kopogtak az ajtón. Jane szó nélkül kinyitotta, és beengedte a sheriffet, aki előhúzta pisztolyát mindennemű felszólítás nélkül. Nyomában ott lépkedett az erdőben látott bestia, és közéről még szörnyűbb volt, mint legvadabb rémálmomban. Vörhenyes pofájából vörös szem meredt rám, hátán korbacsként csapkodtak a csápok, és izmos alakját nyálkásan csillogó sötét bőr fedte.

Olyan mélyen a fotelbe süllyedtem, szinte elvesztem benne. Éreztem, itt a vég, mert mire is mennék egy száz vajazókéssel egy pisztoly és a bestia ellenében.

– Beszelnünk kell, Mr. Hawkins! – mondta a sheriff kísértetiesen nyugodt hangon. – Szeretném, ha velünk fáradna!

Nem kérdezősködtem, mert a lény rám vicsorgott. El tudtam képzelni, hogyan győznének meg.

A sheriff talpra állított, és hátrabilincselte kezemet. Kivezetett a házból, és beültetett a kocsjába. Csak ekkor szembesültem a világméretű összeesküvéssel, mert mire a sheriff és Jane beszálltak előre, az összes környéken élő az utcán állt, és nem zavarta őket a pázsiton pöffeszkedő szörnyeteg.

– Sajnálom, Peter, de tényleg nem ezt akartam – kezdte Jane, ahogy elindultunk.

– Mit akartok tenni velem?!

– Figyeljen a hangnemére, Mr. Hawkins – intett óvva a sheriff nyugodt, de annál fenyegetőbb hangon –, mert különben én fogom be a száját! Városunk egyik legfontosabb emberével beszél, és ajánlom, tartsa magát ehhez és a nőekkel szemben tanúsított illemhez!

– Legfontosabb ember?! Csak egy bolti eladó! – szakadt ki belőlem dühömben, de azonnal megbántam. Láttam, Jane arca megvonaglik, mintha ostorral csaptam volna oda.

– Nem akarunk bántani, Peter – folytatta. – Az urunk, Cthulhu nem engedi, hogy akár egyetlen hajad szála is meggömbüljön.

A szőr is felállt hátamon a hangjában bujkáló magasztalástól. Minden eszembe jutott, amit a polipfejű entitásról, R'lyeh elsüllyedt városáról és Lovecraftról tudtam.

– Cthulhu nem létezik, csak fikció!

– Lovecraft nem csak kitalálta az egészet, hanem járt a városunkban, személyesen találkozottam vele. Reméltük, ő lesz majd hírnökünk a külvilágban, de végül nem bírta elviselni az ezzel járó nyomást. Nagy kár érte.

– Hogyan találkozhattál volna vele, amikor ő már régen halott?

Jane nem válaszolt, csak bámult oldalirányba. Mélyen az ülésbe préseltem magam, és felsóhajtottam. Bolondoknak mondtam volna őket, ha nem találkozok azzal a se nem kutya, se nem farkas szörnyeteggel. Próbáltam racionális magyarázatot találni a lényre, viszont nem tudtam napirendre térni Jane hirtelen jött terhessége fölött, ami kirántotta alólam a realitás szőnyegét.

Megérkeztünk a rendőrségre, és a sheriff kiszállított az autóból. Befelé indultunk az üzlettulajdonosok és kint játszó gyerekek figyelő szemének keresztútjében. Istenem, még a gyerekek is benne vannak?!

A sheriff betessékelt cellámba, és rám csapta az ajtót. Fémes kongása oda-vissza bejárta a szűk szobát.

– Menjen ki, sheriff! – mondta Jane, majd biccentett, amikor a sheriff megerősítést kért. Ahogy a férfi távozott, Jane közelebb húzott egy széket, leült, és végigsimított gömbölyded hasán. – A tiéd, ebben biztos lehetsz.

Kedves mosolyától még hülyébbnek éreztem magam, így leültem a priccsre, és keresztbefontam karomat. Nem tudta eltitkolni, rosszul esik neki, de nekem is rosszul esett sok minden.

– Tudom, Peter, hogy nem érted, mi történik, de mindent elmagyarázok – kezdte, és beavatott a mocskos részletekbe.

Az őseik a boszorkányüldözések idején költöztek ide, és különös romokra leltek az építkezések idején. Hatalmas monolittömböket tártak fel az ember előtti korokból, amelyeken különös vésetek, domború rajzok díszeltek amolyan történelemkönyvként. Leírták a korábban élt civilizációkat, akik a messzi úrból érkeztek, valamint Cthulhu és népes családfáját. Szó nélkül hallgattam végig a Nagy Öregek történetét, az elsüllyedt várost, ahol ébredésére vár a csáposfejű, majd áttértünk Jane őseire, a boszorkányokra.

– Hát hogye! – kiáltottam fel, mert ekkor már nem bírtam cérnával. – A csillagokból jött istenek meg boszorkányok! És gondolom, Óz, a nagy varázsló is beköszönt valamikor!

– Ne bagatelizáld el, Peter!

– Ezt már nem is lehetne jobban! – pattantam fel.

– Elég legyen! – Kezével felém intett, és mintha mellkasom vágta volna, tehetetlenül zuhantam fekvő pozícióba. Nem tudtam felfogni, hogyan csinálta, de először éreztem beszélgetésünk alatt, jobb lesz befogni a számat.

– A szüleim ott ültek az első városi tanácsban, szóval tudom, miről beszélnek! Igen, Peter, már elmúltam háromszáz éves, úgyhogy meg fogsz hallgatni! – Sóhajtott, hogy megnyugodjon, én pedig hagytam, hadd kerüljön helyére pár részlet. – Miután megalapították a várost, és feltárták a romokat, tanulmányozni kezdték őket. Anyám kihasználta látnoki adottságait, és sikerült kapcsolatba lépnie Cthulhuval. Általa nyertük el a halhatatlanságot, és tettünk szert olyan segítőkre, amivel már te is találkoztl. – Megértettem, a se nem kutya, se nem farkas förmedvényre gondol. – Azt mondta, eljön, aki segít neki megszabadulni víz alatti börtönéből, és általa ismét a földön járhat, hogy elhozzon egy új kort. Tudom, mire gondolsz: Lovecraft kegyetlennek ábrázolta Cthulhut, aki szenvedést bocsát a Földre, azonban Lovecraft rettegett, amikor megtudta az igazságot. Remélem, te nem fogsz. Holnap este kiderül, te vagy-e az, akire századok óta várunk, te leszel-e Cthulhu gazdateste.

Még visszapillantott az ajtóból, és mintha megbánást láttam volna szemében. Hagyott időt gondolkodni, és nem túlzás azt állítani, szemernyi sem aludtam az éjszaka folyamán. Amiket hallottam, alapjaiban rengették meg világnézetemet, mégis próbáltam ragaszkodni a kemény huszonkét évem alatt tanult dogmákhoz: szörnyek, boszorkányok, idegen világból származó csápos fejű óriások nem léteznek.

Másnap a sheriff behozta a reggelit, ebédet, vacsorát, és minden alkalommal elvitte az érintetlenül hagyott tálcát. Nem értettem, hogyan várhatja el, hogy egy falat is lemenjen a torkomon.

Láttam felkelni a holdat cellám ablakából, és amikor nyílt az ajtó, tudtam, értem jönnek. A sheriff megállt a rács túloldalán, és meglengette a mutató ujjára akasztott bilincset. Helyette kinyitotta az ajtót, majd a bilincs rázárult csuklómra. Átvezettek Sofia virágüzletébe a rezzenéstelen arccal bámuló tömegén keresztül. Elég időm akadt gondolkodni az összeesküvésen: Mrs. Lewandowski szállá-

solta el az idetevédőket, majd a sheriff boronálta el eltűnésüket. Amikor beléptünk a virágboltba, és a hátsó raktárba mentünk, megértettem a gyönyörű Sofia szerepét is.

Titkos ajtó tárult fel előttünk a hátsó falon, és a nő mutatta az utat fáklyájával. Csigalépcsőn haladtunk lefelé, a helyettes köztem és Sofia között haladt, a sheriff zárta a sort. Megfordult fejemben a szökés, de hova mehettem volna? Ha le is rázom őket, mi várt volna lent?

Rá kellett döbennem, több szörnyeteg is van a városban, mert három bestia ült a lépcső aljánál.

– Szia, Bobby! – Sofia megszimogatta a középső fejét, aki ezt követően szorosan mellé húzódott. Meghökkenve kérdeztem, miért engedelmeskedik neki ez a lény, mire csak annyit felelt, ő a familiárisa.

– Nem hallottam még Bobby nevű familiárisról – mondtam félmosollyal.

Sofia legyintett kezével, mire hasítás kúszott végig arcomon, ráadásul igen lassan. Hasonlított az érzésre, amikor borotvával vágom meg magam, csak tízszer jobban fáj, és ujjam hegyén vörös foltot pillantottam meg érintésemet követően.

– Maga Cthulhu küldte, mint az összes familiárist. Akivel szerencséje volt összeakadni, az Carlhoz hűséges.

Hátrasandítottam a sheriffre és a mellette ballagó rémre.

A szűk folyosó tágas terembe torkollott, amelynek ciklopszi falai óriásokként tornyosultak fölénk. A fáklyák gyér megvilágításában nem láttam az árnyékba borult mennyezetet, csak a körülöttem áramló hűvösségből sejtettem, mekkora térben tartózkodunk az előttünk csoportba verődött rengeteg emberrel együtt. Utat nyitottak a középen álló oltárhoz és a mellette álló csuklyás alakhoz.

Minden erő elhagyta lábamat, de a sheriff az oltárhoz vezetett, és ráfektetett helyettese segítségével. Láncok csörgése törte át a familiárisok morgását, és záruk kattantak rajtam. A korlátozott mozgástérrel csak fejemet forgathattam, mire tekintetem találkozott Jane-ével. Sajnálatot, már-már kínzó megbánást láttam szemében.

A mellettem álló Mrs. Lewandowski hátrasöpörte csuklyáját, majd kántálni kezdett idegen, mint később megtudtam, r'lyehi nyelven. Hajlított tőrét égbe emelte, és levenni sem tudtam szemem annak hegyéről. Éreztem, elérkezett a vég, és foggal-körömmel küzdöttem volna, mindhiába. A kántálás abbamaradt, és a házinéni rám meredt. Hátrébb lépett, és szívdobbanásnyi ideig nem értettem, ekkora liturgiát követően miért vonul vissza, majd valami a hasamra csöppent. Jobb szó híján a nyúlós, fekete trutyi a semmiből csepegett pár méterrel fölöttem, majd azon a helyen széles hasadék nyílt. Sós tenger illata áramlott keresztül rajta, és a legmélyebb kék árnyalatot láttam a túloldalán. Elmerültem a látványban, mígnem hatalmas, sárga szempár meredt rám a sötétből. Rángatni kezdtem láncaimat, és kétségbeesetten sikoltoztam.

– Cthulhu választott! – kiáltotta Mrs. Lewandowski, mire mindenki örömujjongásban tört ki.

A kapu bezárult, de szívem még akkor is zakatolt, amikor eloldoztak, és lesegítettek az oltárról. Szökni próbáltam, ellöktem a helyettest, majd futni kezdtem. Senki sem állta utamat, csak némán bámultak. Pár méter után hasra estem, azután bokám köré fonta magát valami, és a

magasba emelt fejjel lefelé. Megpillantottam a sheriffet, akinek testéből masszaserű árnyék áramlott felém, és polipkarként tartott engem.

Üvöltöttem, ő a földre dobott. Mozdulni sem tudtam a félelemtől, ahogy felém sétált, és közben magába szívta a sűrű árnyékot. Leguggolt elém, és azt mondta:

– Ne okozzon fejfájást, Mr. Hawkins! Úgy mindenkinek könnyebb lesz – tette ezt olyan nyugodt hanglejtéssel, amit csak egy sorozatgyilkos tudna hasonlóan alkalmazni.

Néma bólintásomat követően visszahajítottak cellámba, és ajtóm csapódása sokáig visszhangzott elmém eldugott zugaiban. Próbáltam megérteni, mit éltem át, és amikor már felfogóképességem határára értem, rádöbentem a förtelmes igazságra, miszerint Jane végig igazat mondott.

– Szia! – térített magamhoz az ő hangja. Hozott nekem egy palack vizet, és próbált kedvesen mosolyogni, de nem tudta leplezni zavarodottságát. – Tudom, hogy nem érted, mi történik körülötted, de mi már századok óta várunk erre, és hamarosan értelmet nyer eddigi életünk. Épp ezért olyan nehéz ez számomra.

Felemelte a sheriff kulcscsomóját, és mindketten az ajtóhoz pattantunk. Kitérte előttem a rácsokat, és mintha fal omlott volna le közöttünk, azonnal nyakamba ugrott. Elfelejtettem minden rosszat, és magamhoz öleltem.

– Annyira sajnálom! – mondta. – Nem tudtam, hogy beléd szeretek, és nem bírom elviselni, hogy feláldozzának neki. Pedig annyira küzdöttem ellene, el sem tudod képzelni.

Jól esett hallani rendhagyó mentegetőzését, miszerint nem hagytam hidegen őt, de nem volt időnk tisztázni vonzalmunkat. Megragadtam kezét, és kisurrantunk. Elmagyarázta, a többiek épp a ceremóniára készülnek, aminek keretén belül Cthulhu átjön hozzánk, és ennek egyik elengedhetetlen kelléke én vagyok. Mondanom sem kell, azonnal a távozás mellett döntöttem.

Beszálltunk Jane hátul várakozó autójába, és a bekötőút felé indultunk. Sajnáltam hátrahagyni Plymouthomat, de szerintem McAllister hozzá sem nyúlt.

Akadálytalanul szeltük át a várost, egy lélekkel sem találkoztunk, míg a fenyvesek alagútjához nem értünk. Sofia elállta utunkat Bobbyval, mire hatalmasat fékeztem. Komor arccal bámultuk a rezzenetlenül álló párost, és gyomrom mind jobban összeszűkül a másodpercek múlásával.

Sofia elindult felénk, Jane pedig letekerte az ablakot. Amikor kérdőre vontam, azt mondta, tudja, mit csinál.

– Hová-hová, Jane? – kérdezte Sofia az ablakba könyökölve. Bobby előttünk ült a fényszórók kékjében, és rám acsargott. Fogai fékezhetetlen fenevadakként sorakoztak szájában, amik gyorsan végezhetnének velünk. – Késő van már a sétakocsikázáshoz, nem?

– Tudod jól, mire készülünk – válaszolta Jane.

Sofia hallgatott, mindketten őt bámultuk, és nem számítottam a következő lépésére. Azt hittem, ránk uszítja Bobbyt, vagy ezúttal torkomon ejt mély hasítást varázseréjével, de ehelyett távolabb hátrált. Magához rendelte Bobbyt, és szabad utat biztosított számunkra.

– Sok sikert! – mondta, mire Jane viszonzta a jó kívánságot.

Lassan elindultunk, de végig őket figyeltem a visszapillantóban. Kezdem megérteni, nagyobb széthúzás lehet a közösségen belül, mint ami elsőre látszik.

Kifordultunk a főútra Eugene felé. Semmire sem vágytam jobban, minthogy berontsak a rendőrségre, és meséljek erről az eldugott kultusról. Érdekelt, a sheriff és Mrs. Lewandowski mire mennének, ha az FBI kopogtatna náluk.

Jane felnyögött velőtrázóan, és a pillanatnyi ijedtségtől áthúzódtam a másik sávba. Közölte velem, megkezdődtek a fájásai, és hamarosan szülni fog. Átvillant agyamon, ha ez a gyerek épp olyan gyorsan fog a világra jönni, mint ahogy eddig növekedett, akkor nem fogunk eljutni Eugene-ig. Rettegtem a gondolattól, hogy nekem kell világra segítenem.

– Húzódj le! – üvöltötte Jane, és jobbnak láttam nem vitatkozni.

Alászedtem a kormányt, amikor fénycsórók és rendőrségi villogók borították fénybe az utat mögöttünk. Maga Carl, a rettegett sheriff vett üldözőbe bennünket, és gyorsításra kényszerített. Közöltem Jane-nel, nem tehetem, majd a gázra tapostam. Tudtam, ez a csotrogány nem bír annyit, mint az én verdám, de ki kell hoznom belőle a maximumot. Ha a sheriff elkap minket, belém ültetik a démonfajzatot, és ki tudja, mit tesznek a gyerekemmel. Ekkor kaptam magam rajta először, hogy gyerekemnek neveztem a Jane-ben növekvő életet.

A sheriff mellénk húzódtott balról, és próbált leszorítani. Amikor rápillantottam, arcán a biztos győztesek nyugalma látszott. Határozott mozdulattal rántotta felénk a kormányt, amitől betörték az oldalamon lévő ablakok. Fém feszült fémnek, és nyikorgás jelezte párviadalukat, amelyet elnyomott Jane fájdalmas üvöltése.

Sikerült visszalöknöm a sheriff kocsját, és elé kerülöm, amikor mozgást pillantottam meg jobbkön. Mellénk ért a sheriff familiárisa, majd a hátsó ajtónak rontott. Könnyedén betört a kocsiba, és mire észbe kaphattam volna, a szörnyeteg már a hátsó ülésen termett. Rám üvöltött, és ahogy feneketlen torkába bámultam, átsuhant rajtam a halandóság kézzelfogható bizonyítéka.

Az állkapocs előrelendült, majd megállt pár centire arcomtól. Éreztem a bűzös lehetet, nyál fröccsent homlokomra, valami mégis visszatartotta őt, és ez a valami Jane volt. Egyszerre láttam arcán a szülés okozta kínt és a mély koncentrációt, ahogy minden csepp erejét igénybe vette.

Hihetetlenül veszélyes ötletem támadt, de ha elfognak minket, megölnek vagy még rosszabb vár ránk. Jane már induláskor becsatolta magát, én csak ekkor éltem a lehetőséggel. Hatalmasat fékeztem, és lehúztam fejemet. A bestia átsuhant fölöttem, és kirepült a szélvédőn keresztül. Megkönnyebbülésem kérészetűnek bizonyult, mert üldözőnk sheriff létére nem tartotta a követési távolságot, és egyenesen belénk rohant. Jane fájdalommal és ijedtséggel vegyesen felsikoltott, miközben a fékre tapostam, és hosszan csúsztunk előre. A fénycsórók rávetültek a földön fekvő bestiára, majd áthajtottunk rajta két nagy döcönéssel, és végül megálltunk.

– Jól vagy?! – fordultam Jane felé. Homlokát fénylő izzadságcseppek pettyezték, ruhája foltokban átázott a verejtéktől. – Minden rendben lesz, ígér...

Valaki megragadott, és kirántott a biztonsági övből, majd áthúzott az ablakon.

– Mi mást várhattunk volna olyanok lányától, akik kiesnek Cthulhu kegyeiből?! – dörögte a sheriff, majd fojtogatni kezdett, és felnevetett. – A Nagyúr meg fogja bocsátani, ha másik testre kell várnia, hiszen örök életű!

Oldalba könyököltem, és kiszabadultam, de mire szembefordultam vele, rám szegezte pisztolyát, és felhúzta a kakast. Sóbálvánnyá váltam a fegyver láttán, és csak bámultam némán.

A férfi a magasba emelkedett, és a fák közé repült. A fegyver elsült, de célt tévesztett, majd az aszfalra koppan. Jane-re néztem, aki karját felém nyújtotta. Hozzá indultam, de a bestia torkából felszakadó morgás megállított. Megpillantottam a kocsni végénél álló familiárist, amint következő áldozatát mustrálta, engem. Áthajtottunk rajta a majdnem egy tonnás autóval, hogyan élhette túl?

Rám rontott, és felöklelt. Méterekkel távolabb értem földet, az egyik csuklóm azonnal kifcamodott, és lehorsoltam lábszárom, de fel kellett kelnem. Sikerült elhúzódnom az újabb roham elől, de ellenfelem utánam fordult, és ugrott. A másodperc tört része alatt rájöttem, túlélésem érdekében nem harcolhatok vele szemtől szemben.

Hátára szökkenem, amikor mellém ért, és kezem köré tekertem a teste fölött táncoló indáit. Legalább annyira fájhatott neki, mint a sérült csuklómnak, mert üvöltésben tört ki. Veszettül próbált lerázni magáról, mozgásával megcsúfolta a megveszekedettebb vadlovakat is. Bácsikám könnyekben tört volna ki technikámat látva.

Próbáltam combommal a lehető legszorosabban fogni az állatot, de néha lecsúsztam nyálkás bőréről, és a levegőbe lendültem. Egy alkalommal elvesztettem egyensúlyomat, és a lény ledobott magáról. Felém fordult, nyála a földre csorgott vicsorgó pofájából. Tekintetében láttam fellobbanni a bosszúszomj lángjait, és kezdtem sejteni, intelligensebb lényel van dolgom, mint elsőre gondoltam.

Hátrálni kezdtem, míg nem kezembe akadt a sheriff pisztolya. Előbb a fegyverre tekintettem, majd a rohározó bestia szemébe néztem, amely fölé a golyót küldtem a következő másodpercben. A kreatúra összecuklott, és nem mozdult többet. Hosszú másodpercekig próbáltam felfogni tettemet, majd felrázott Jane üvöltése. Bepattantam mellé, és ráindítottam a motorra. Hatodik alkalommal, vegyes szitkozódásaim közepette sikerült csak, és elhajtottunk. A kocsni különös hangon puffogott, sokszor ránagatózott, de reméltem, elvisz Eugene-ig.

– Nem fog menni, nem fogom kibírni! – kiáltott fel Jane, vasmarokba zárta karomat, és üvöltötte: – Neked kell világra segítened!

Satufékkal húzódtam le, remegő térddel szálltam ki, és mire észbe kaptam, Jane átkászálódott a hátsó ülésre. Felhúzta szoknyáját, és még avatatlanul is láttam, készen áll a szülésre. Rutinosan nyomott, bizonyára sok szülést látott hosszú élete folyamán. Mai napig nem tudnám megmondani, mennyi idő telt el, de hamarosan kezemben tartottam kislányomat. Nem láttam rajta semmi rendelleneset, a világ legszebb gyermeke volt, szeme átható kék árnyalatban tündökölt a felső lámpa fényében. Tekintete megbabonázott, és éreztem, bármit megtennék érte, akár az életemet is adnám.

Jane karját nyújtotta felém, és átadtam lányunkat. Megkérdeztem, kitalálta-e már a nevét, mire azt mondta, Esther lesz az anyja után. Beleegyeztem, szép névnek találtam. Visszaszálltam előre, és újabb könyörgések sorozata árán beindítottam a motort. Néha bele-belepillantottam a tükörbe, hogy lássam Jane-éket. Eltöprengetem, mekkora csapást jelenthet Cthulhu számára az elvesztésem. Nehezen talál magának másik jelöltet, vagy egyszer-

rűen horogra akad valaki más őfelségének halhatatlansága alatt?

Esther igéző kék szeme találkozott tekintetemmel, csak hogy utána sokkoljon színváltásával. Bőre elszürkült sárgán felizzó szeme körül, külseje torzzá változott. Hátrakaptam fejem, de szabad szemmel nem láthattam a tükör által felfedett igazságot annak vérvonaláról, akit Cthulhu földi megtestesítőjének szántak.

Greaux

Boszorkánysziget

A nagy boszorkányüldözés idején, egy borús délutánon a tajtékozó hullámokkal egy eltévedt csónak sodródott a Skóciától északra fekvő Hallow-sziget partjaira.

A váratlan eseménynek Robert, egy tizenöt éves parasztfiú volt a szemtanúja, aki éppen kagylót gyűjtött a sziget keleti partja mentén.

Egy pillanatra felegyenesedett, és a jobb kezét a szeme elé emelte, hogy jobban lássa a csónak utasát, de mikor meglátta azt, a megdöbbenéstől kiesett a vödör a kezéből, ugyanis az utas egy magas, középkorú, fekete nő volt. A megdöbbenésének a fő oka az volt, hogy még soha életében nem látott barna bőrű embert, de még ha látott is volna, akkor sem lepődhetett volna meg jobban. Mikor a nő partra szállt, a fiú akkor láthatta igazán, hogy milyen magas, és olyan fürgén mozgott, akár egy macska. A testét egy hosszú, barna, megtépázott köpeny takarta, és mikor a szél hátrafújta a csuklyáját, láthatóvá vált a kopasz fejbőrére tetovált tekergőző kígyó. Nagy fekete szemei voltak, amivel fürgén körbekémlelt, mintha veszély fenyegetné bármelyik pillanatban.

Robert megbújt egy homokdűne mögött, és árgus szemekkel figyelte a nőt, aki elrejtette a csónakot egy nagyobb szikla mögé. Mikor végzett, elindult a sziget partja mentén, abba az irányba, ahol volt egy nagyobb sziklaüreg.

Am ezzel egyidejűleg a gátoldalon feltűnt két szerzetes. Szekéren utaztak, amivel begyűjtötték a nyár végén levágott szénát a juhoknak. Mikor meglátták a nőt, azonnal tudták, hogy a gonosz szolgálja, ugyanis a testén viselte a jelét.

A kocsit azonnal megállították, és a nyomába eredtek. Már félúton jártak, amikor a nő észrevette őket, hogy üldözőbe vették. Eszement rohanásba kezdett, de akkor már vészesen a nyomában voltak.

A nő hirtelen csapdába került. A szerzetesek két oldalról közelítették meg, hogy közrefogják. De amint megakarták fogni, az karmolt és harapott. Olyan volt, mint egy veszett vad. Miközben dulakodtak, a nő ráugrott az alacsonyabb pap hátára, és mint egy vérszomjas vadállat, egy erős harapással letépte a pap bal fülét. A férfi, fájdalomában úgy sikoltott, hogy a fiú ereiben megfagyott a vér.

A pap tehetetlenségében futásnak eredt a nővel a hátán, aki úgy tapadt rá, mint egy pióca. A magasabb csuhás gyorsan a testvére védelmére sietett, és utánuk eredt.

Mikor beérte őket, minden erejét beleadva, lerángatta társáról a bestiát.

Mikor a nő a földre került, ráugrott a hátára, a térdével a fejét a homokba nyomta. A nő kétségbeesetten küzdött, de a pap egy fürgé mozdulattal, a ruhája övével hátrakötözte a nő kezét, aki így ártalmatlanná vált.

Ezután a kocsihoz cipelték, feltették rá, és a kolostor irányába indultak vele, hogy az apát ítélkezzen a sorsáról.

Robert maga sem tudta megmondani, hogy mi okból, de követte a szekeret tisztes távolságból. A kíváncsiság nagyobb volt benne mint a félelem, hisz jól tudta, hogy egy nem mindennapi dolognak lehet a szemtanúja.

Egy mérföldet követte a kocsit, mikor feltűnt a kolostor előtte, ami a sziget legmagasabb pontján feküdt.

Az általában békés kolostorban, nagy felhajtás kerekedett a furcsa kinézetű nő láttán. A magas termete, a sötét bőre, és a nagy fekete szeme (amelyben semmi emberi érzelem nem tükröződött) olyan hatást keltett a szerzetesekben, mintha egy gonosz, alvilági istennővel kerültek volna szembe. Nem győztek keresztet vetni és imádkozni, miközben a nyakukban lógó fafeszületet markolták.

Az apát, elég idős és bölcs ahhoz, hogy tudja mivel áll szemben. Mikor eléje vitték a nőt, szinte érezte a belőle áradó sötétséget. Tudta, hogy magával a gonosszal áll szemben. Szinte tapintható volt a nő körüli mágia. Tisztában volt vele, hogy nem hagyhatja a bestiát huzamosabb ideig a kolostor falai között, minél hamarabb döntenie kell a sorsáról – mert különben, egy halálos veszedelmet enged a kolostorra, és a sziget minden lakójára –, ezért a nőt máglyahalálra ítélte, amit napfelkelte előttre tűzött ki.

A fiú, észrevétlenül jutott át a kolostor udvarán. Követve a zajongást, eljutott ahhoz a raktárhelyiséghez, ahová a nőt éppen elzárták. Benézve a kis boltíves ablakon azt látta, hogy a nő küzd, és átkokat szór a papokra, akik egy kőlapra lefektették.

– Átkozott képmutatók! – ordította teli torokból, míg kétfelől megkötözték. – A ti istenetek távolabb áll tőletek, mint ahogy azt ti gondolnátok! Ellenben az én istenem, nem hagy el! Láttam a halálotokat csuhások! Mind meg fogtok halni! – kiáltotta hátravetett fejjel, iszonytató mély torokhangon.

A kárörvendő kacajától felállt a szőr a szerzetesek hátán.

Robert az ablak túloldaláról árgus szemekkel szemlélte az eseményeket. Egy belső hang azt súgta neki, hogy azonnal rohanjon, és hazáig meg se álljon, de képtelen volt akár egy lépést is tenni.

Eközben a nő, megérezte, hogy figyel. Mikor a tekintük találkozott, a szemével segítségért könyörgött felé, de volt bennük egyfajta érzéki csillogás, ami megragadta a fiú lelkét. Érezte, hogy melegség kezdi átjárni a testét, és ezzel együtt elárasztották az érzelmek, mivel a szemével szinte azonnal megbabonázta. Behatolt az elméjébe, és onnantól már az övé volt, nem tudott ellenállni neki.

Nem sokkal sötétedés előtt ért haza. Az édesanyja kérdőre vonta, hogy hol járt eddig, de ő, elengedte a kérdést a füle mellett.

– Fiatalember! – kiáltott utána az asszony a konyha ajtajából, kötényben, lisztes kezekkel. – Talán elvitte a cica a nyelvedet?

A fiú, hirtelen megtorpant, félúton a szobája felé tartva. – Dolgom akadt, anyám – mondta a háta mögé, felemelve a hangját, megnyomva az utolsó szót.

A határozott hangnem – ami szokatlan módon eltért a fiú stílusától – meglepte az az asszonyt, aki csak állt ott, szóhoz sem jutva.

Később, az ágyában feküdt és a plafont bámulta. Kerülte az álom. Gondolatban folyton vissza-visszakalandozott a nőre. Sehogy sem bírta kiverni a fejéből. Segíteni akart neki, mert tudta, hogy bántani fogják, ezért dúltak az érzelmek a lelkében. Mit tehetne? Hogyan menthetné meg? Miközben magában tanakodott, egyszer csak, mint a villámcsapás, tisztán megszólalt a nő hangja a fejében: „Fiú! Kérlek, segíts nekem! Drága fiúcska, szabadíts ki!”

Percekkel később, azon kapta magát, hogy öltözködik, majd kiszáradva, kilépett az ajtón a sötét éjszakába.

Kint hideg szél fújt, amivel egyre csak szállt a nő hangja, hívogatva őt: „Jöjj hercegem! Ments meg, és én gazdagon megjutalmazlak téged! Bármit is kérj, a lábad előtt fog heverni.”

A kolostor felé vezető út dimbes-dombos vidéken vezetett keresztül. A sziget lakói mit sem sejtve a közelgő veszedelemtől mély álmukat aludták. A nádtetős kőházak között csak úgy süvített a szél.

Kiérve a házak takarásából átkelt a széles legelőn, ahonnan már jól hallotta a tenger morajlását, ahogy megtörnek a hullámok a sziklákon. Hamarosan feltűnt előtte kolostor halvány körvonala. Maga az épület magas kőfallal volt körülvéve. A főkapu ezúttal zárva volt, de a fiút ez nem akadályozta meg a tervében. Könnyedén átmászott a kerítésen. Átvágott a külső udvaron, áthaladt a nyugati szárnyon, majd ismét oda jutott, ahol a nő fogvatartották.

Bentről halvány fény derengett. A nő alakja jól látszott a sötétben, amint ott feküdt magatehetetlenül. Robert valahol tudta, hogy nem cselekszik helyesen – hisz a saját szemével látta, hogy a nő mire képes, de az érzelmeinek nem tudott parancsolni.

Keresett a talpával egy követ, fogta, és betörte vele az ablak szélét, amitől egy tíz hüvelykes rés keletkezett az üvegen, amin pont befért a keze.

Egy darabig várt, de nem hallott semmi neszt, így hát benyúlt a bal kezével, és elfordította a belső zárat, aztán átpréselte magát az ablakon.

– Tudtam, hogy eljössz, hercegem – nézett fel rá a nő, csodálattal, a nagy sötét szemével, mikor mellette állt.

– Mikor hallottam, hogy hívsz, el kellett jönnöm – felelte a fiú, mialatt eloldozta.

Miután a nő kiszabadult, megállt előtte, fölé magasodva. Kinyújtotta felé a kezét, és a körme hegyét végighúzta a jobb arcán.

– Azért, mert segítettél rajtam, Hataké megjutalmaz téged – mondta, majd ezután, lehajolt hozzá, és szájon csókolta, érzéken, átdugva a nyelvét a szájába.

A fiú, élvezettel adta át magát a tiltott gyönyörnek. Szinte már érezte az ereiben, mindazt a kiváltságot, amiben a nő mellett részesülhet. Miután a szájuk elvált egymástól, a nő letérdelt elé, így a szemük egy vonalba került.

– Kívánod-e szolgálni Hakatét, az élet és halál misztériumának az urát?

– Igen – suttogta a fiú, szinte révületbe esve.

– Helyes! – bólintott a nő. – De ahhoz, hogy elkezdődjön az új életed, el kell, hogy veszítsd a jelenlegit!

A fiú izgatottan nyelt egyet, mert a nő szeme egy pillanat alatt megváltozott: hideg lett és könyörtelen. Egy hirtelen mozdulattal a fiú szájára tapasztotta a kezét, levitte a földre, és az orrát befogva, úgy leszorította, hogy mozdulni sem bírt. Robert arcára elsőnek döbbenet, majd halálfélelem ült ki, miközben fuldoklott.

– Nem tart sokáig, hercegem – suttogta a fülébe a nő, biztató hangon, mialatt a haláltusáját vívta a keze alatt. – Kivételes vagy. Tudd meg, hogy Hataké nem fogad szolgájaként férfiakat, de azért, amiért megmentettél, kivételt tesz veled.

A fiú teste elernyed, és a szeméből lassan végleg kihunyt az élet.

* * *

A ház körül dübörgött a szél. Mia hálóingben az ablak előtt állt, és elmélázva kibámult a sötét éjszakába. Ő is, mint egyes nők a szigeten, hallotta a hívást. Valaki szólította a távolból.

A nála két évvel fiatalabb húga, Miranda mit sem sejtve, az ágyában hanyatt fekvé, éppen egy romantikus regényt olvasott. A sárga gyertyafényben az egyenesszalú vörös haja arany színben fürdött. A zöld szemével, amely tele volt értelemmel, buzgón követte a sorokat. De egy ideje már feltűnt neki nővére hallgatagsága, aki hosszú percek óta az ablakot bámulta.

– Mit nézel ilyen kitaratóan? – nézett fel a könyvből.

– Valami történik a szigeten, érzem – válaszolta Mia szinte elragadtatottan, míg a tekintete a távolba veszett. – Hallom, hogy hív... – Most elfordult az ablaktól, és a hűgára nézett tágra nyílt szemekkel. – Te nem hallod?

Mirandát, amint meglátta nővére üveges tekintetét, aggodalom kezdte átjárni, mivel úgy nézett ki, mint aki egyáltalán nincs jól.

– Ugyan, miket beszélsz? – mondta őszinte megdöbbenéssel a hangjában. – Ez csak a szél hangja.

– Nem! – kiáltott Mia, magából kikelve. – Hallom a hangját a fejemben!

Mirandát váratlanul érte Mia kitörése, és a rémület szinte azonnal belehasított, mert az arkifejzéséből rájött, hogy komolyan beszél. A pillanat hevében úgy vélte, elment az esze.

– Ne mondd ezt, megijesztesz! – szólt rá határozottan, ám akkor rendkívüli dolog vonta el a figyelmét, ugyanis a kolostor harangjai megszólaltak. Az összes gyászos hangon kongani kezdett az éjszakában.

A vészjósló esemény aggodalomra adott okot a szigetlakók körében. Bárki, aki hallotta, borsódzott tőle a háta. Páran a férfiak közül – feleségük ösztönzésére – összefogtak, és elmentek az apátságba, hogy megnézzék, mi történhetett.

Pár óra múlva Miranda édesapjának hazaérve rémület ült ki az arcára. Bezárta az ajtót, majd félrevonta feleségét.

– Mind halottak – hallotta Miranda fél füllel a folyosóról apja kétségbeesett hangját. – Meggyilkolták őket.

Az asszony a hír hallatán felsikoltott.

– Édes istenem! Ez képtelenség!

Miranda szíve abban a pillanatban összeszorult, amint meghallotta édesapja szavait. A legrosszabb rémálmában sem történhetett volna meg ilyen szörnyűség. Nem fért a fejébe, ki lehetett olyan gonosz és kegyetlen, aki képes volt ártatlan szerzeteseket meggyilkolni. Jól ismert mindenkit a szigeten, de ilyen brutalitás tettet nem nézett volna ki senkiből.

Gyorsan visszament a szobájukba, hogy Miával közölje a hírt, de belépve az ajtón a nővérének a hűlt helyét találta.

Azon nyomban a keresésére indult. Végül még a kamrába is benézett, de nem találta sehol. Aztán feltűnt neki, hogy a fogason nincs ott a fekete kabátja.

Hirtelen pánikba esett, hisz elképzelése sem volt, hogy hova mehetett, főleg most, mikor ez a szörnyűség történt. Biztos volt benne, hogy a gyilkos, vagy a gyilkosok, még kint ólálkodnak, és ez tette készítette: A szüleinek nem szólt Mia eltűnéséről, feleslegesen nem akarta még jobban felzaklatni őket, mert a szíve legmélyén abban reménykedett, hogy csak a ház körül ténfereg.

Fogta, és gyorsan magára kapta a köpenyét, és kiosont a hátsó ajtón. Amint kilépett a szabadba, az arcába csapott a hideg szél.

Megállt hátsókert végében, és széttekintett az alkonyba borult tájon. A házuk egy töltésre épült, és amint a szeme hozzászokott a sötéthez, lejjebb, úgy száz méterre, egy imbolygó fénypontot pillantott meg. Mia volt az lámpással a kezében, és a legelőn át egyenesen a part felé tartott.

Miranda tölcserít formált a kezéből, és a húga után kiáltott:

– Mia! Mia, hová mész?! – De az nem hallotta meg, mert a szél túl hangos volt, és elnyelte a szavait.

Mialatt ott állt, még több hasonló fénypont is feltűnt, a sziget különböző pontján. Mind egy irányba haladtak: le, az északi partra.

Mi ütött mindenkibe? Hová tartanak? Próbálta megfejtetni, de sehogy sem tudott rá ésszerű érvet felhozni. Annyit tudott, hogy Mia kint van, és nem teheti ki ilyen komoly veszélynek. Figyelmeztetnie kell!

Fejvesztett rohanásba fogott. Ismerve a terepet jól eligazodott a sötétben is. Mikor elfogyott az ösvény, egy

nagyobb tisztásra ért, ahol széltől süvítő hangabokrok között gázolt át. A szürke fellegekből, amik alacsonyok húztak el a feje felett, hűvös esőcseppek szitáltak az arcába. Hamarosan, nem csak hallotta, de látta is a messzi látóhatárig húzódó, vadul morajló tenger sötét sziluettjét.

Miranda számára túl gyorsan történt minden; Mia különös képzelgése, a szerzetesek meggyilkolása. Most meg többben a part felé tartanak. De, hogy ki szólt nekik, képtelen volt rájönni. Úgy érezte, mintha egy rémálom kellős közepén találta volna magát.

Mire leért a partra, teljesen kifulladt, és a fénylő pontok is eltűntek a szeme elől. Követve a homokban a nyomokat elindult a sziklakkal tarkított parton. A szél erősen fújt, és a sötétben a hamuszürkének látszó hullámok ostromolták a partot. Nem olyan távrolól fény áradt ki a közeli barlangüregből. Miranda jól ismerte a helyet. Kislánykorukban gyakran jártak oda Miával bújócskát játszani. A sziklahasadékok és a nagyobb kövek jó búvóhelyet biztosítottak. Viszont közeledett a dagály, és tudta, hogy pár óra múlva mindent eláraszt a tengervíz.

Óvatosan a sziklaüreg bejáratához közelített – ami most úgy zúgott a légáramlatnak köszönhetően, akár egy kürt –, és megbújt egy kiálló szikla mögött, ahonnan jól rálátás nyílt a belső térre.

A barlang közepén, egy tábortűz égett, ami megvilágította az ott lévőek alakját. Miát is beleértve tíz személyt számolt, akik helyi nők voltak. Mind egy magas, fekete bőrű nőre figyeltek, aki egy bazalttömb tetején állt, föléjük magasodva. Hosszú, sötét köpeny volt rajta, és a csuklya alatt a szeme szinte izzott. A lábai előtt egy test feküdt, amit félkörívben, pislákoló gyertyák vettek körbe. A közvetlen közelében egy idősebb, zokogó nő állt. Miranda, ahogy jobban szemügyre vette, felismerte benne a helyi halász feleségét, és így már sejtette, hogy a fia fekszik a földön.

Egyszer csak megszólalt a fekete nő. A hangja éles volt, mint a penge:

– Ti mind, akik hallottátok a hívásomat, egytől egyig különlegesen vagytok. Hataké a nők védelmezője, felfigyelt rátok. A szívetekbe látott, és tudja a vágyaitokat. Ennek okáért kiválasztott benneteket egy magasztos feladatra. Ha hűséget fogadtok neki, jutalmatok nem marad el!

Ezután a síró anyára emelte a tekintetét:

– De van egy másik dolog is, amiért most itt vagytok! Ennek az ártatlan fiúnak a csuhások a halálát okozták! – mutatott az ujjával az élettelen testre. – A bűnük megbocsáthatatlan volt! A tetteikért felelniük kellett! – A túlvilági szeme szinte szikrákat szórt az indulattól. – Ők nem azok, akinek mutatják magukat! Szentnek mutatkoznak, de a felszín alatt álnokok és csalók. Rátok erőltetik a saját hitüket, amit ha megtagadtok, mert másban hisztek, akkor önkényesen bűnösnek nyilvánítanak, megkínóznak, majd átadnak a hóhérnak, megfosztva a jogaitoktól. De kérdem én, kik ők, hogy megmondják, miben higgyetek? Kik ők, hogy uralkodjanak felettetek?

Egy pillanatra elhallgatott, és elégedetten konstataulta, mikor a szavait helyeslő moraj követte.

– De aki az ő istenüket imádjá – folytatta –, az egyszer úgy végzi, mint a fiú. Előbb vagy utóbb eljön érte a halál.

Meghal, a teste elrohad, és csak egy aszott csontváz lesz belőle. De Hataké nem hagyja a fiút elveszni! Hataké visszasaadja őt! Mert ő az élet és a halál misztériumának az ura. Aki őt szolgálja, nem lát többé halált!

Miranda a képtelennek tűnő szavait a barlang faláról visszaverődve úgy érezte, mintha csak egy elmosódó álomban szólt volna hozzájuk.

A nő ez idő alatt lement a fiúhoz, és letérdelt mellé a földre. A hallgatósága árgus szemekkel követte minden mozdulatát. A levegőben szinte tapintható volt az izzás.

Levette a fejéről a csuklyát – ezzel szabad pillantást engedve a tetoválásra: a kígyó szemei vörösen izzottak, akár a rubin. Utána, egy gyors mozdulattal hátravetette a fejét és kitérte a száját, amiből hamarosan egy vékony, fekete kígyó bújt elő. A hulló lassan kidugta a fejét, és a villás nyelvét kinyújtva beleszagolt a levegőbe. Ezután, ahogy a nő a fiú felé hajolt, kinyitotta a száját, és a kígyó tekerőzve lement a gyerek torkán a gyomrába.

Miután bezárta a fiú állkapcsát, behunyt szemmel fohászolni kezdett:

– Add vissza nekem őt, Hataké! – hörögte mély torokhangon. – Add vissza, hogy egy legyen a sötétséggel!

A fiú körül a gyertya lángjai úgy vibráltak, mintha egy láthatatlan erő körbevett volna őket. A mozdulatlan test váratlanul remegni kezdett a lábától a feje búbjáig. Azután hirtelen felült, mélyet sóhajtván, mint aki a víz alól bukik fel.

– Lélegezz, hercegem! – mondta neki a nő. A fiú újra élt, de a szemei, már nem voltak evilágiak.

A jelenlévők száját apró sóhaj hagyta el. Az anya zokogva átölelte a gyermeket, és közben hálálkodni.

A nő ezek után felállt, és szembefordult a hallgatósággal, akik úgy néztek rá, mint istennőjükre.

– Felkínálok számotokra egy magasztos életet! Kövessetek, és átadok nektek minden tudást, és amik eddig rejtve voltak előttetek, mélységi titkok, mik a föld alatt rejtőztek, feltáruznak. Bármit is kérjetek, meg fogjátok kapni!

Ezt követően, középük lépett, és elsétált mellettük.

– Kinek mi a szíve vágya? Netán, újra fiatal és gyönyörű lenni? Talán szerelemre vágyik?

Volt ott egy idősebb nő, akinek egy heg volt a bal arcán. Mikor elhaladt mellette, gyengéden megérintette a sebhelyét. A közvetlen közelében álló, aranyszőke hajú fiatal lány, amint ránézett az előbb még sebes arcú nőre, azon nyomban felkiáltott:

– Hisz, újra fiatal!

Az idős nő, azonnal megtapintotta az arcát, és érezvén, hogy tükörsima és selymes, mint fiatal korában, tudta, ismét megszépült, ennek okáért örömeiben ujjongásban tört ki, amiben a többiek is osztoztak. Így a saját szemükkel látták, hogy a nő nem a fellegekbe beszél.

A boszorkányt elégedettség járta át, látva, hogy a kicsiny nyája végre hinni kezd.

– Hataké nem tagad meg semmit az ő szolgálitól! – nézett a csodálattól tükröződő arcokra. – Adjatok át magatokat neki, és többé nem fogtok hiányt szenvedni semmiben. Hatalmatok határtalan lesz!

Ezután levették a ruháikat, hogy tisztán kezdjék meg a szertartást, ami valójában a halálba való átlépésük volt,

hogy azután, újjászületve a sötétség gyermekeként térjenek vissza.

A tűz köré álltak, és a nő, megkezdte a rítust: Ősi Kelta nyelven egy énekbe fogott, amivel sötét erőket idézett meg. A hangja hol felerősödött, hol elhalkult. A tábortűz egyszer csak fellobbant, és elemi erővel kezdett égni. Hamarosan egy magas tűznyaláb kerítette be őket.

– Ne féljete! – harsogta túl a feltörő robajt. – A tűz a barátotok. Nem árt nektek!

Kisvártatva a föld alól sötét árnyak jöttek elő, amik körbevették őket. Suttogtak körülöttük, átjárták őket, hogy a végén beléjük költözzenek, és elragadják a lelküket.

A rítus közepén, egyszerre emelkedtek a magasba.

Miranda ott állt földbe gyökerezett lábakkal a barlang bejáratánál, és arra a meggyőződésre jutott, hogy mindaz, amit lát, káprázat csupán. De akkor kórusban nevetni kezdtek. A hangjuk mély volt és démoni. És ez visszarántotta őt a szörnyű valóságba.

– Mostantól a sötét erő szolgálai vagytok. Az éjszaka gyermekei! Többé nem ismeritek fel a volt családjaitokat. A ti lakhelyetek ezentúl az árnyékok birodalma – zengte a nő. – Menjete! és tisztítsátok meg a szigetet. Tegyétek szabaddá!

Mirandát mélységesen feldúlták a látottak. Miközben hazafelé rohant, még ott csengett a fülében a háborzongató kacajuk. A nyirkos talajon többször is elesett, és lehorzsolta a kezét, de azonnal felállt és rohant tovább, mert jól tudta, hogy minden elvesztegetett percen az életük múlhat. A szüleit minél hamarabb figyelmeztetni kellett a közelgő veszedelemről! De mit fog mondani, hol van a nővére? Hogy mondja meg nekik az igazat?

Mia, már nem a régi ön maga, ezt a saját szemével látta. Képtelen volt elhinni, hogy átállt a gonosz oldalára. Most úgy tűnt fel előtte, mintha soha nem ismerte volna igazán a nővérét. Bár ha jobban belegondolt, Mia mindig is más volt, mint ő. Becsvágyó hajlama gyerekként is megmutakozott a tetteiben. Szinte versenyt csinált mindenből, jobb akart lenni nála mindenben. Még az utóbbi időben is. Pár éve túllépett a célon, és mélységesen megbántotta, mikor az udvarlóját, Karl-t elcsábította, hogy ezzel is bizonyítsa, hogy ő sokkal vonzóbb nála. És miután a fiú beleszeretett, onnantól keresztülnézett rajta, és végül kiadta az útját. Pár nap múlva Karl elkeseredettségében végzett magával. Mia ezek után egy cseppnyi megbánást sem tanúsított. Miranda jól tudta, hogy a szíve kőből van, de ő akkor is szerette és megbocsátott neki, mert a testvére volt.

A házuk felé vezető ösvényre érve hirtelen mély homály ereszkedett a tájra, amitől szinte az orráig sem látott. Váratlanul az a nyomasztó érzés kerítette a hatalmába, hogy az őt körülölelő sötétség az ellensége, és egyre jobban bekebelezi őt. Ám, ahogy a gondolat megfogalmazódott benne, feltűnt előtte egy reménytelen, apró, távoli fénypont, ami a házuk ablaka mögött fénylett, és ez némi biztosságérzetet nyújtott a számára.

Odahaza az édesanyja már kisírt szemmel várt rájuk.

– Hál istennek! – szaladt elé, mikor beesett az ajtón. – Szörnyű dolog történt kislányom. Merre jártatok? Már halálra aggódtuk magunkat! – Ölelte keblére. De látva, hogy milyen rémült az arca, és a ruhája is csupa sár, szinte elsápadt a félelemtől.

– Hogy nézel ki, galambom? Hol van a nővéred? – nézett át a válla fölött, mert feltűnt neki, hogy a nagybik lánya nem jött haza.

Miranda, a lábai elé vetette magát, és zokogva beszámolt az elejétől a végéig mindenről. Mia képzelgésétől kezdve, a barlangban történekekkel fejezve be.

– ...és a parti barlangba hívta őket a fekete nő...

– Kiket hívott oda, galambom? – nézett rá az édesanyja aggódalmas arccal, kikerekedett szemekkel.

– Helyi nőket, és Miát. Volt ott egy halott fiú is, de aztán lement a torkán a kígyó, ami a nő szájából jött elő... és egyszer csak felkelt, de a szeme... a szeme annyira más volt...

Most felelevenedett előtte az a hátborzongató kép, ahogy a fiú felül, és hörögve levegő után sóhajtozik. A visszaemlékezés hatására szinte azonnal forogni kezdett vele a szoba.

– Később levették a ruháikat, és nagy tűz kerekedett – folytatta egyre halkabban, és erőtlenebben. – Megidéztek valami nagyon gonoszt, ami elvette a tudatukat... és ezek után az a nő, arra utasította őket... – fejezte be egyre növekvő izgalommal –, hogy öljenek meg mindenkit! – kiáltotta.

Miranda édesanyja a kezeit tördelve sírt. Az édesapja egy szavát se hitte el. Bosszúsan odalépett hozzá és dühödten megragadta.

– Miket hordasz itt össze, te lány! – rázta meg. – Hol van a nővéred?

– Ő már nem önmaga – suttozta elsápadva, teljesen öntudatlanul. – Mia nincs többé...

Mielőtt elájult volna, az utolsó dolog ami eljutott a tudatáig, az édesanyja sikolya volt.

Pár óra múlva, az éjszaka közepén az ágyában tért magához. De amint megemelte a párnáról a fejét, irtózatosan lüktetni kezdett a halántéka. A szoba félhomályban fűdött. A kandallóban békésen lobogott a tűz. A ház kísértetiesen csendes volt, csupán a szél fűtülése hallatszott. Az ébredés kábulata egy pillanatra elfelejtette vele a szörnyű eseményeket, de meglátva Mia üres ágyát, és a padlón a sáros ruháját, ismét felelevenedtek benne a pár órája lezajlott események. De amint tudatosodott benne, hogy nem rémálom volt, szinte azonnal rátört a szorongás.

– Anyám! – kiáltotta. – Anyám, hall engem? – A szavait nyomasztó csend követte, ami aggasztóbb volt bárminél.

Tudta, hogy nem feküldhet télenül, tennie kell valamit.

Megerőltette magát és feltápaszkodott az ágyból. Tiszta hálóinget viselt, amire még felvette a szék karfáján lévő köntösét. Cipőbe bújt, majd fogta a komódon lévő, még pislákoló gyertyatartót, és maga elé tartva kitámolygott a szobából.

Egy keskeny folyosón áthaladva az előszobába jutott. A gyertyafényben a bútorok körvonalai hosszú árnyékokat vetettek a falra. Pár lépés után megakadt valamin a tekintete, ami a padlón hevert. Amint közelebb ért hozzá és a gyertyafény sugarába került, hirtelen megtorpant, és a szíve kihagyott egy ütemet az eléje tárult látványtól: Mia víztől csöpögő hajjal, a szülei vérben úszó holtteste felett térdelt a szőnyegen, a kezében egy kést szorongatva, és közben halkán magában motyogott. Még akkor is szava-

kat mormolt, mikor a tekintetük találkozott. Az arca ijesztő volt: be volt kenve vérrrel és korommal. Csupán a szemei látszottak ki a maszk alatt, amikben mélységes üresség tombolt.

– Mit tettél? – Miranda a rettenet láttán megszéduült, elvesztette az egyensúlyát, és a falnak dőlt. – Hogy tehetted? – Annyira elgyengült, hogy alig hallotta a saját hangját.

– Meg kellett halniuk – válaszolta a nővére színtelen hangon –, és neked is. – Majd felállt, és megindult feléje a késsel.

Miranda a pillanat hevében megbénult, cselekvőképtelenné vált. A pár óra leforgása alatt megélt szörnyűségek hatására az idegei felmondták a szolgálatot. A kezéből kiesett a gyertyatartó, és azonnal elsötétült körülötte minden.

A néma csendben vészjósló léptek koppantak egyre közelebb hozzá. Tudta, ha nem mozdul meg, akkor meghal. A következő másodpercben minden lélekjelenlétére szüksége volt, hogy összeszedje magát.

Megfordult, és elbotorkált a fal mellett a szoba ajtaja felé, tudva, hogy bármelyik lépés az utolsó lehet. Maga is meglepődött azon, hogy eljutott az ajtóig, sértetlenül. Ám abban a pillanatban, amint becsukta maga mögött, a kés egy hangos puffanás kíséretében átütötte az ajtóját. Aztán egymás után többször is lesújtott.

– Hagyd abba, Mia! Kérlek, ne csináld! – könyörgött zokogva, miközben elfordította a zárat, majd elhátrált az ajtótól, amit egymás után érték a puffanások. – Ez nem te vagy! Nézd meg mit tettél! Megölted őket!

A szoba közepén letérdelt, összekulcsolta a kezét, és könnyek között imádkozni kezdett.

Az ajtón Mia továbbra is dübörgött, és be akart jutni, hogy végezzen vele. Az ajtófa deszkája recsegett-ropogott. De az ajtó masszív volt, és nem engedett.

Miranda, ezalatt befogta a fülét, hogy ne hallja azt a szörnyű zajt, de nem bírta tovább idegekkel, és végül elkiáltotta magát, minden dühét beleadva:

– Elég volt! Fejezd be! – Egy pillanatra meglepte saját kirohanása, de akkor, megdöbbenésére minden elcsendesedett.

Hamarosan, hallani vélte Mia távolodó lépteit, ami egyre csak halkult. Utána mély csend telepedett a házra.

Jéggé dermedve hallgatózott, de csak a külső ablaktáblák csattogtak a szélben. A némaság, ami körülvette, egyre nyomasztóbbá kezdett válni. Még egy távoli kutyaugatást sem lehetett hallani, mintha minden élőlény elhallgatott volna. Ott guggolt a félhomályban, és arra a meggyőződésre jutott, hogy valószínűleg, már mindenki halott a szigeten, rajta kívül. Hosszú idő eltelt, és ő még mindig a padlón imádkozott, ám akkor a háta mögött egy sisterség kíséretében fellobbant a kandallóban a tűz.

Mikor riadtan a hang irányába kapta a fejét, azt láthatta, hogy a lángok percről-percre egyre nagyobbá lesznek, olyannyira, hogy szinte érezte az arcán a tűz melegét. A szoba hirtelen kivilágosodott, sárgás fényben fürödve. A jelenség megragadta a tekintetét, és ahogy jobban belenézett a lángok közé, valami különösre lett figyelmes. Mintha egy parázsló, guggoló alak lett volna a tűzben.

Úgy vélte, csupán képzeleg, de egyszer csak megmozdult: egy égő kéz nyúlt ki a kandallóból, és amint a padlóhoz ért, az meggyulladt. Ezután felgyorsult minden: a szeme láttára egy tüzet fogott emberi forma mászott ki a lángok közül.

– Előlem nem bújhatsz el, gyermek! – Az éles hang kísértetiesen ismerősnek tűnt Mia számára. Amint felállt a nyúlánk alak, két fejjel fölé magasodott.

Miranda azonnal felismerte benne a fekete boszorkányt. Sikoltva az ajtóhoz rohant, remegő kézzel elfordította a kulcsot a zárban, és felrántotta az ajtót. Végigfutott a sötét házban, egyenesen a szabadba. Kijutva az udvarra, nem nézett hátra, ami az erejéből tellett, rohanni kezdett.

A sötétben jól kivehető, elmaszkírozott arcú alakok mellett haladt el, akik az út két oldalán álltak. Látva, hogy nem követik, biztos távolságba érve egy pillanatra megállt, hogy kifújja magát. Hátrafordulva azt látta, hogy a lakásukból dől a füst, majd pecekkel később, már lángolt az egész ház. A ház ahol felnőtt, benne a szüleivel, mind a tűz martaléka lett. Elvettek tőle mindent, nem maradt semmije és senkije. Pár óra leforgása alatt romba dőlt az élete. Szinte alig tudta visszatartani a feltörő zokogását.

A fényárban, mind a kilenc nő ott állt, befestett arccal, vértől éktelenkedő ruhákban. Hamarosan a lángok közül, a bejárati ajtón át előjött a parázsló boszorkány, aki minden lépés után kezdte visszanyerni az eredeti alakját.

Miranda tudta, csak egy esélye van, ha lemegy a rakpartra, és egy csónakkal elmenekül a szigetről. De olyan hideg volt, és ő csupán egy hálóinget viselt. Az eső elállt, de a szél még mindig erősen fújt. Szomorúan vette tudomásul, hogy ilyen lenge öltözékben sem jutna messzire. Közben elindultak feléje, félkörívet alkotva, hogy elzárják a menekülés útját. Miranda riadtan hátrálni kezdett.

– Lásd be, nincs értelme tovább menekülnöd! – A nő hangja magabiztosan, és egyben hidegen csengett. – Inkább állj mellénk! Látom, minden képesség megvan benned, ami ahhoz szükséges, hogy a legnagyobb boszorkányok erejével uralni tudd a sötét erőket. Az oldalamon, végignézheted a történelem alakulását. Cserébe nem kell más tenned, mint átadnod magad Hataké hatalmának!

– Soha! – kiáltotta a lány, kitörölve a szeméből a könnyet. – Elvetted tőlem a családom! Álnok gyilkos vagy! Egy gonosz bestia! Inkább meghalok, mintsem közéték álljak!

A lány szavai nem voltak különösebb hatással a nőre.

– Ezt akarod? Meghalni? Ugyan, mit nyernél vele? – A nő hangja hidegen csengett, és a szemei érzéketlenek maradtak. A többiek lemaradtak mögötte, és már csak pár lépés választotta el Mirandától.

Miranda eddig még nem is gondolt a halálra – amihez, be kellett hogy lássa, vészesen közel állt. Összeszorult gyomorral nézett szembe a tényekkel: ha megszerzik a lelkét, akkor halott lesz, és örökre elkárhozik. Ezt nem engedhette meg! Semmiképpen sem! Inkább végez magával, de azt úgy kell tennie, hogy a testét ne szerezhesék meg, hisz látta, hogy mi történt a fiúval.

Hirtelen megvilágosodott, és pontosan tudta mit kell tennie. A háta mögött, úgy száz méterre mély szakadék tátongott. Ha leugrik, akkor a testét az áramlat a nyílt tengerre sodorja, távol a gonosz nőtől. Tudta, hogy nincs más választása. Összegyűjtötte minden bátorságát, és magában elbúcsúzott az élettől. Megfordult, és minden erejét beleadva nekiiramodott.

Futás közben jól hallotta, hogy a nő a nyomában lohol, vészesen egyre közelebb kerülve hozzá. Félt, hogy elkapja, lerántja a földre, és átváltoztatja őt is egy olyan érzéketlen szörnyeteggé, de végül, elérte a perem szélét, és ugrott.

Abban a pillanatban mögötte a boszorkány dühös kiáltása harsant, mikor rájött, hogy már nem éri el.

Mialatt zuhant a sötét mélységbe, abban a pár másodpercben lepergett előtte az élete. A legvégén az utolsó emléképe az volt, mikor serdülő lányként megélte az első feledhetetlen csókját. Látta magát azon a napsütötte nyári napon az öreg juharfa alatt, és szinte az ajkain érezte a csók ízét, ami selymesen könnyed volt, akár a méz. A szép emlékektől végül, elöntötte a végtelen szeretet.

A háborgó, hideg, sötét vizet ezeryni túsúrászként érzékelte a testén. Lehúzta a mélybe az áramlat, ő pedig nem küzdött ellene, hagyta, hogy elnyelje a mélység.

* * *

Kora hajnalban a skót halászflootta egyik hajója, egy kétárbcos Skaffie a Külső Hebridáktól északra, a viszonylag csendes vízen, némán ringatózott. Az előző esti vihar elült, és a sötét fellegek is kezdtek feloszlan.

A kapitány, John Irwing, amint elérkezettnek látta az időt, engedélyt adott a háló behúzására. A matrózok neki-feszültek, és teljes erővel húzni kezdték a közel harminc méteres hálót. Már a felét is behúzták, ám akkor egyszer csak kiáltozni kezdtek:

– Kapitány úr, kapitány úr! Egy lány!

A kapitány első pillantásra nem akart hinni a szemének, ugyanis tényleg egy elkékült lány teste volt beleakadva a hálóba. A maga hatvan évével közel három évtizedet töltött a tengeren, de ilyen esettel még nem találkozott, és nem is halott hasonlóról sem. Úgy vélte, a szerencsétlen levetette magát a közeli szigetcsoportok egyik szikláról, és az áramlatok a nyílt tengerre sodorták, és valami csoda folytán, a teste beleakadhatott a hálóba. A holttest állapotából ítélve úgy vélte, hogy pár órája lehetett a vízben.

Miközben a matrózok kiszabadították a lány testét a hálóból, addig a kapitány végigsimított az ősz, rövidre nyírt szakállán. Ha ideges volt mindig így tett.

Tudta, hogy most majd ki kell kikötöniük a legközelebbi kikötőben, hogy a testet elszállítsák a hullaházba, hogy a szerencsétlent azonosítani tudják. És ha harminc napon belül nem keresi senki, majd egy névtelen sírba hantolják el.

De aztán a merengéséből egy váratlan kijelentés szinte kiszakította:

– Kapitány úr, a lány... még lélegzik!

Jimmy Cartwright

A séta (18+)

Az esti kutyasétáltatásra készültem. Szeretek sötétedés után járni egyet. Különösen kedvelem a késő őszi újhold időszakát, amikor sötét felhők borulnak az égboltra, és köd lepte szűk utcák egyik oldaláról épphogy átlátni a másikra a kandeláberek halványan pislákoló fényénél. Szeretek ilyenkor a folyópartra lemenni a kutyákkal, s a víz széléről figyelni a sötéten hömpölygő tömeget, hallgatva az agyagos parthoz csapódó hullámokat.

Ez az este viszont nem ilyen volt. Az ég kristálytisztá, s telihold ragyogta be a város mocskos utcáit, melyeken hosszában is végig lehetett látni. A szél is kellemetlenebb ilyenkor, az úr fagyos levegőjét csapja az arcomba. Nem túl kellemes, de még elviselhető. Am a napi rutintól én sem szeretek eltérni, na és persze a kutyák is feszültebbek, ha kimarad valami a napi mozgásból, így aznap este is nekiindultunk.

Meg kell mondjam, két, közel kilencven kilós, csupa izom rottweilert nem annyira egyszerű sétáltatni, még úgy sem, hogy néhány hetes koruktól szigorú idomításon estek át. Ráadásul én sem vagyok kis darab a magam két-száztizennégy centijével és százötven kilójával – és ez a súly nem zsírból áll. A kutyáknak a séta mindig egyfajta jutalom volt, kicsit több szabadsággal, de mindig világító nyakörvvel, hámmal, pórázzal és szájkosárral, hisz mégiscsak állatokról, ösztönlényekről van szó, és bármi történhet.

Elindultunk, szokás szerint egyik kezemben az egyik, másikban a másik póráz, amely valójában egy-egy hosszú, a karomra tekert erős láncból állt, melyeket a derekamhoz rögzítettem a magamon viselt hámmal. Ha valamelyik kutya megindult, csak letekerte a kezemről, s amíg utolértem, körkörös mozdulatokkal visszatekertem. Külső szemlélőnek meglehetősen furcsán hathatott mindez, de én ilyenkor úgy éreztem magam, mint valami karmester.

A folyópart ugyan csak néhány percnyi sétára van, és este már alig néhány emberrel szoktunk arrafelé találkozni – ezért is választottam ezt az időpontot –, ám a kutyáknak szükségük van a mozgásra, ezért általában a tőlünk szintén pár percre lévő erdőben kezdünk, ahol kicsit jobban szabadjára tudom őket engedni. Igaz, az erdő északra van, a folyó pedig keletre, ám így mindenki kellemesen elfárad, mire hazaérünk.

Az erdőig egy régi házakkal szegélyezett, takaros kis utcán mentünk, ahogyan szoktunk. A csendes, alig megvilágított úttest hibáira ugyan figyelni kellett, de annyiszor jártunk már erre, hogy vaksötétben is tudtam volna, hová nem szabad lépni.

Az erdőben úgy fél órát töltöttünk, ám egy teremtett lélekkel sem talákoztunk a fehér zúzottkővel felszórt sétányokon. A fák legtöbbször már lehullatta a levelét, így a telihold fényénél akkor is jól láttunk volna, ha a sétány

nincs kivilágítva. Míg a kutyák élvezték, hogy rohangálhatnak és az avarban hempereghetnek, én a környezetet figyeltem; a fák sötétlő körvonalait, a kopasz ágak mögül kikacsintó csillagokat, a holdfény vetette árnyékokat. Egy „U” alakot leírva az erdőből kilépve az idevezető utcával párhuzamos, ahhoz nagyon hasonló utcácskán haladtunk tovább, melynek a végén a folyó felé fordultunk. Kedveltem ezt a régi városrészt, még talán örültem is, hogy az utóbbi pár tíz évben nem sok fejlesztés történt erre. Kevés régi dolog maradt meg mostanára, azok többségét is kuriózumként hagyták meg, vagy épp turisztalátványosságként üzemelt.

Elértük a folyópartot, ahol egy kis időre megálltunk a kivilágított sétányon, hogy mindkét irányba végigtekintve megfontoljam, merre menjünk tovább. Mindkét irány meglehetősen kihaltak tűnt a folyó szemközti partján is, ezért úgy döntöttem, balra kerülünk. Míg a kutyák ide-oda futkostak és szaglászta, addig a folyó felszínéről visszatükröződő fényeket néztem. A halványsárgán világító lámpák kellemes kontrasztot alkottak a hold sápadt ezüst fényével.

A sétány végén lévő hídon átmenve a túloldalra folytattuk utunkat. Közel s távol senki sem volt, aki megzavarhatott volna bennünket, így a következő közel kilométernyi távot csendes elmélyülésben tettük meg. Úgy terveztem, hogy a művelődési háznál lévő hídon fordulunk vissza, ahonnan már csak két tömbnyire meg egy utcahossznyira lakom. A művelődési házhoz közeledve, attól úgy száz méternyire már éreztem, hogy az eddigi nyugodt sétánkat némi izgalom fűszerezi meg.

Az épületből fiatalok egy csoportját láttam kijönni. Viselkedésükből rögtön tudtam, hogy balhész, felelőtlen társaság, mi több, a kutyák is megéreztek. Ezt abból tudtam, hogy megálltak, mereven a fiatalok felé néztek és morogtak. Megnyugtattam őket, majd elindultunk a tőlünk úgy ötven méterre lévő híd irányába. Reméltem, hogy másfelé mennek, de a kis csapat kísértette a sorsot, és felénk indultak. Persze az is lehet, hogy ebbe az irányba volt dolguk, vagy arra laktak. Alig tettünk meg néhány lépést, durranás ütötte meg a fülünket, amelyet rögtön lánysikolyok majd harsány röhögés követett. Mindkét kutya felvakkantott. Megcsóváltam a fejem, még az is megfordult bennem, hogy visszafordulunk, és az útközben elhagyott hídon térünk haza, de végül vártam egy kicsit, hátha a csapat a hídon kel át, így mi tőlük lemaradva folytathatjuk utunkat. Újabb durranás jelezte, hogy a csapat jól érzi magát. Viszont azt hiszem, a folyóparton álló modern családi házak lakói kevésbé értékelték a petárdázást. No meg a kutyáknak sem tetszett, mindkettő folyamatosan morgott. Most már kíváncsi voltam, mi sült ki ebből.

A lányok sietős léptekkel közeledtek felénk, lehagyták a fiúkat, akiknek még oda is szóltak, hogy nem kellene durrogtatniuk, mert nem biztos, hogy a kutyák jó néven veszik. Ezt értékeltem, és illendően köszöntöttem őket. Meglepődtem, mert elnézést kértek tőlem a fiúk miatt. Mondtam nekik, hogy nincs probléma, nem történt semmi... még. Némileg lódítva hozzátettem, hogy egyébként szingli vagyok, ha megunnák a srácokat. Kedves mosolyomtól viszont az arcukra fagyott a mosoly, és sietősen távoztak. Azért az egyik még utánam szólt, és kérte, hogy vigyázzak. Nem igazán értettem, miért kellene. Vigyázzon magára a fiúbrancs, amelynek közepéből egy kisebb tűzijáték indult meg az ég felé, majd egy közepes pukit hallatva enerváltan felvillant és elhalványult. Én vigyázzak, amikor ezek még egy rendes tűzijátékot sem tudnak fellőni? Miután nyilvánvalóvá vált, hogy a társaság errefelé tart, úgy döntöttem, tartom az eredeti irányt.

A hídnál találkoztunk. A kutyák ugyan morogva, de fegyelmезetten mentek mellettem rövid pórázon a már jól ismert útvonalon. Igyekeztem a srácokról tudomást sem venni, és a kutyákra figyelve elindulni a kis hídon. Ám vannak emberek, akik képtelenek felismerni egy adott helyzetet, és egyúttal kísérik a sorsukat is. Hallottam, hogy jönnek mögöttünk, reméltem, ez nem azt jelenti, hogy utánunk. A kutyák gyors tempót diktáltak, én azonban könnyedén felvettem a ritmust, a társaság viszont kissé lemaradt. Közvetlen mögöttem durrant el egy újabb petárda. Akár véletlennek is gondolhattam volna, de biztos voltam benne, hogy nem az. Időnként komolyan nem értem az embereket. Tömegben biztosan nagyon bátrak, időnként nagyon hülyék is, na de ahhoz mekkora orbitális fasznek kell lenni, hogy egy két ekkora kutyát sétáltató nagydarab emberbe kössenek bele?

Megálltam, hisz a kutyák is megdermedtek egy pillanatra, majd éktelen ugatásba kezdtek. Mögöttünk röhögés hallatszott. A láncokat elengedve lehajoltam a kutyákhoz, hogy megnyugtassam őket. Megpaskoltam az oldalukat, és kiadtam a parancsot a továbbindulásra. Alig egyenesedtem fel, újabb petárda robbant, ezúttal a balomon álló szuka mellett, ami azonnal megugrott, és vicsorogva hátrafordult. A hasonlóképp viselkedő kant félkörben vezetve én is visszafordultam a brancs felé.

– Komolyan srácok? Tényleg ennyi eszetek van? Mire számítottok?

Értelmes válasz persze nem jött, csak renyhe röhögéscsélés. Aztán a hátsó sorból egy tűzijáték lőtt ki. Komolyan be kellett támasztanom, hogy a sivító hang irányába meginduló kutyákat visszafogjam. Küszködésem láttán újabb röhögés. Vettem egy nagy levegőt, és arra gondoltam, megéri-e, vagy hagyjam a francba, parancsoljak rá a kutyákra és induljunk haza? Ám a felém repülő újabb petárda helyettem is eldöntötte a kérdést. Nem volt ideje talajt fogni, lábfejjel küldtem gyors tempóban vissza a feladókhoz. Riadtan, kiabálva ugrottak szét, ahogy térdmagasságban felrobbant. Kihasználva pillanatnyi zavarukat rácsaptam a kutyák szájkosarán és hámján lévő gyorskioldókra. Egy szót sem kellett szóljak, a kutyák tudták, mit akarok, és szempillantás alatt tették meg azt a néhány méter távolságot. Két oldalról fogták a nyolc srácot, és ha valamelyikük távozni szeretett volna, azt visszatessékel-

ték. Már láttam a szemükben az ijedtséget. Közelebb léptem, közvetlen a köröző kutyák képzeletbeli vonala elé.

– Nos? – kezdtem. – Van még kedvetek szórakozni mások kárára?

Bizonytalan hümmögés volt a válasz. Gondoltam, hogy beszariak, még egy nagyfopájú „vezér” sem akad köztük.

– Tisztelettel javasolnám, hogy menjetek a dolgokra, vagy ahová indultatok!

– Különben mi lesz?

Na nézd csak! Mégis van egy tökös legény a társaságban – gondoltam, és ránéztem az előlépő, magas, de vékony testalkatú fiatalemberre.

– Mit szeretnél, mi legyen? – kérdeztem vissza.

– Hát ez!

Petárda sercent a gyufásdobozon. Az idő lelassult, mélyet lélegeztem, bal kezem mutatoujjával fényrúnákat hasítottam a valóságba, miközben mély torokhangon elfeledett szavakat kántáltam. Az idő újra normál ütemben haladt. A meggyújtott petárdát fogó srác tekintetén láttam, nem értette, miért nem tud mozogni. A többiek arcára is kiült a rémület, amikor rájöttek, ők sem tudnak megmozdulni. A vezéren láttam a következő néhány másodpercben, hogy felfogta. Aztán szétrobbant a bal kézfeje.

– Anyukátok nem mondta, hogy csak azzal játsszatok, ami veletek egyidős? – kérdeztem fejcsóválva, miközben leemeltem a kalapom, s alóla vállamra, hátamra hullott hosszú, hollófekete hajam. – Tudjátok, sosem tudhatjátok, mit tud az, akibe belekötök – folytattam. – Ezért jobb lenne inkább, ha senkibe sem kötnétek bele. Ám itt már sajnos nincs mit tenni. Utolsó szavak? – Vártam néhány másodpercet. – Ó, ne haragudjatok! Elfelejtettem, hogy beszélni sem tudtok. Egy pillanat!

Az idő ismét lelassult, néhány fényrúna, néhány ősi szó, majd vissza a normál időbe.

A vezér ordítása hallatszott fel először. A balról mellette álló, kisportolt alkatú srác szólalt meg.

– Mit jelentsen az, hogy utolsó szavak?

– Hogy ez az örült mindannyiunkat kinyír! – jött egy vékonyka hang hátulról.

– De mi nem akartunk rosszat! – mondta remegő, elcsukló hangon a vezértől jobbra álló gyerek.

Ismét vártam néhány másodpercet, a jeges szél belekapott a hajamba, már éreztem a kozmosz sötét energiáit.

– Akkor a petárdák teljesen véletlenül durrantak a közvetlen közelünkben? – érdeklődtem.

– Jaja, nem volt szándékos – mondták kórusban.

– Ezt csak azért mondjátok, mert be vagytok szarva.

– Nem, nem! – tiltakoztak. – Tényleg csak véletlen volt, hogy oda estek...

– Szóval annyira bénák vagytok, hogy még célozni sem tudtok – állapítottam meg.

Kínos csend.

– Ez sem vet jó fényt rátok. Ha már ilyen szarokat dobálgattok idegenek háta mögé, legalább legyen bennetek annyi becsület, hogy elismeritek. Hah! Becsület! Hová is gondolok!

– Jó, de komolyan nem akartuk bántani, csak kíváncsiak voltunk... a kutyák miatt. – Hallottam valahonnan közepről.

– Nocsak, ez érdekes! Szóval kísérleti patkányoknak néztek? Srácok! Ez a magyarázkodás egyre szánalmasabb. Eddig sem gondoltam, hogy IQ-bajnokok vagytok, de tényleg ilyen mély szellemi szinten van manapság a fiatal generáció? Kíváncsiságból ilyen kutyákra dobáltok petárdákat? Mégis mi a kurva isten redvás faszára számítottatok?

Feltörő röhögésem mélyről, őszintén jött. A kutyák velem vonyítottak. Olyan hirtelen hagytuk egyszerre abba, hogy a beállt csendben hallani lehetett a banda ijedt lélegzetvételét.

– Már önmagában a tiszteletlenségetek miatt is jogomban áll titeket a Túlvilágra küldeni – mondtam higgadtan.

– Miért? Maga valami bíró, vagy mi? – szólt a többieknek egy fejfel magasabb srác.

– Seriff, rendőr, ügyvéd, ügyész, bíró és ítélet-végrehajtó is egy személyben, ha úgy tetszik – köptem oda. Egyre jobban irritált a tudatlanságuk.

– De keresni fognak bennünket... A szüleink... A rendőség... – hallottam egy reménykedő hangot.

Az idő ismét lelassult. Újabb fényrúnák a valóság szövetén, újabb szentségtelen szavak. Vissza a normál időbe.

– És mondd csak, pontosan hol is keresnek majd benneteket? Nézzetek körbe! – utasítottam őket jobбомmal egy félkört leírva.

Halványan elmosolyodtam, amint láttam az arcukon a felismerést. Bár a környezet tökéletesen megegyezett azzal a hellyel, ahol egymásba botlottunk, már a legközelebbi tárgyak körvonala is csak homályos remegés volt. Ezzel szemben az alattunk hömpölygő folyó telihold fényében megcsillanó hullámai nem csak a szem számára tűntek borotvaélesnek.

– Lényegében már halottak vagytok – közöltem velük érzelemmentesen.

– Mindezt csak néhány ártatlan petárda miatt? – Érkezett a kérdés valahonnan hátulról.

– Kérdezd meg a haverod, mennyire ártatlan az a petárda! – mutattam a „vezér” lerobbant kézfejeére. De ha esetleg te is meg szeretnéd tapasztalni egy ilyen ártatlan petárda hatását, ám legyen! Te ott! – mutattam rá egy kalácsképű gyerekre. – Húzd le a gyatyáját annak a bátor legénynek, és dugj fel a seggébe egy meggyújtott petárdát!

A kalácsképű megmozdult, bár láttam rajta, hogy erőlködik, ahogy mégis inkább mozdulatlan maradna. A kérdező visítva sikoltozott, akár egy lány, ám nem kerülhetett el immár általam kijelölt sorsát. A meggyújtott petárda problémamentesen csusszant be az ánuszan keresztül, majd számára talán a leghosszabb másodperc után egy halk, fojtott durranással felrobbant. Szarral keveredett vér kezdett belőle szivárogni, miután izmai elernyedtek, és hagytam, hogy az aszfalra rogyjon.

– Na milyen érzés kísérletezőből kísérleti alannyá válni? – kérdeztem.

A társaságból többen sírni kezdtek.

– Ó, ne aggódjatok! A ti történetetek másképp ér véget. Barghest, Shuck, lábhoz!

A kutyák rögtön engedelmessé váltak, és a mellettem megszokott helyükre ültek.

– Most teszek róla, hogy ne fájjon annyira a kezed. –

Léptem oda a vezérhez, majd egy mozdulattal vállból leszakítottam a karját. A kifröccsenő vér beterítette a mellette álló kisportolt srácot. Kirúgtam a lábát, majd a letépett kezét félbe hajtva addig vertem a könyökével a képét, míg csak egy vörös pépes massa maradt belőle. Néhány körkörös mozdulatot tettem, és a folyóba hajítottam a végtagot. Az addig nyugodtan hömpölygő víz kissé felkorbácsolódott, és ahol a kéz belecsobbant, egy örvény alakult ki. Egy laza mozdulattal a testet is beledobtam. A hullámtaréjok borotvaéles pengéi gyakorlatilag ledarálták.

Ezután a csurom vér kisportolt srácot a lábainál felkapva hosszában kettétéptem, majd a darabokat szintén az örvénybe hajítottam.

Feltűnt, hogy a többiek ijedtükben összehugyozták magukat.

– Mi a probléma srácok? Nem bírja a pelus? – kacagtam fel.

Egy újabb fiatalhoz léptem oda, akinek csak simán letéptem a fejét. Egy pillanatra elgondolkodtam, hogy játsszak-e Hamletet, de úgy gondoltam, úgysem értenék, ezért vállat vonva a vállam fölött ezt is az örvénybe dobtam, majd ment utána a test is.

A következőnek a szívet téptem ki a mellkasán keresztül. Ezt mindig is ki akartam próbálni. Kettétépni már kicsit nehezebb volt, de így legalább mindkét kutya kaphatott belőle.

Az újabb áldozatom előtt állva azon gondolkodtam, számára milyen kivégzés lenne megfelelő. Aztán eszembe jutott egy régi kedvenc videojátékom, és mögé léptem. Nagyjából középtájon szakítottam át a hátán a bőrt, hogy megfoghassam a gerincét. Kíváncsi voltam, tényleg kijön-e egyben, a koponyával együtt, de amikor rántottam rajta egyet, szinte csak azt a néhány csigolyát sikerült kitépni, amit fogtam. A srác azonnal az aszfalra esett, azonban még élt. Gondoltam, gyorsan véget vetek a szenvedésének, így a gerincdarab örvénybe dobása után a testét is beledobtam. Eddig még nem hallottam ilyen sikolyokat.

Még kettő maradt. Ránéztem a kutyákra, majd közéjük léptem.

– Legyen nektek is egy jó estétek! – szóltam. – Válasszatok, a tiétek!

Láttam, hogy a két kutya összenézett, majd egyszerre megindulva előbb az egyik, majd a másik srácot marcanagolták szét közösen.

– Ahogy gondoljátok, nekem így is jó – mondtam.

Csont csattant csonthoz, amelyhez különös harmóniaként csatlakozott a speciális szájkosarak fémes csengése. Ha a kutyák brutális harapási erőssége nem lett volna elég, a szájkosárba épített kardfogú tigris ihlette fémfogak utócsapása biztosan meggyőző erővel bírt.

Alig néhány perc alatt vált a két delikvens véres masszává. Ám, hogy ne érje szó a ház elejét, néhány ujjmozdulattal a rend kedvéért az ő maradványait is az örvénybe küldtem, amely hamarosan bezárult, és kismúlt a folyó felszíne.

Ismét fényrúnákat hasítottam a valóság szövetébe, és dörgő torokhangon kántáltam istentelen szavakat.

Ahol még az előbb a srácok álltak, pokolian forró tűzcsóvák csaptak fel, majd a lángok között kékes fénnel

megjelentek a lelkeik. Tudtam, mindvégig ott voltak, mindent láttak és éreztek.

– Nos, fiatalok – intéztem hozzájuk szavaim –, megtanultátok-e, hogy nem viselkedünk bunkó, tiszteletlen módon másokkal? Főleg nem idegenekkel.

– Meg! Megtanultuk! – rebegték erőtlenül.

– Én nem vagyok ebben olyan biztos – válaszoltam.

– Uram! Kérem! Megtanultuk! Könyörgöm! Bocsánatot kérünk!

Megcsóváltam a fejem.

– Könyörögsz? Bocsánatot kérsz? Behúzott farkokkal, nyüszítve hátrálsz? Reménytelenek vagytok! Nem csodálom, hogy az idősebb generációk is magatehetetlen korszoknak tartanak benneteket. De mit is várhatnék egy ilyen világból, ahol már az sem érdekli a korotokbélieket, hogy a pucér nő, akire öt másodperc alatt épp kiveritek a renyhe pöcsötöket, valódi-e, vagy épp valami mesterséges intelligencia generálta. Nem is tudom, mi a fasznak erőlködöm folyton, hogy valami értelmet verjek a fajtátokba – legyintettem.

Az idő lelassult, mélyet lélegeztem, bal kezem mutatóujjával fényrúnákat hasítottam a valóságba, miközben mély torokhangon elfeledett szavakat kántáltam. Az idő újra normál ütemben haladt.

A srácok ott álltak sértetlenül, ahol az egész céció elkezdődött. A remegő szélű környezet ismét a szokásos, valószínű képét mutatta. Mielőtt a meggyújtott petárda tényleg levitte volna a vezér bal kézfejét, kikaptam onnan és a folyóba dobtam. Úgy néz ki, már én is egy kicsit későn, mert közvetlen a víz felszíne fölött robbant fel. Ettől a brancs magához tért.

– Mi a gecsi volt ez? – kérdezte egyikük.

– Egy lecke. De, mint már oly sokan, ti sem tanultátok meg – közöltem.

Csend telepedett körénk.

– Srácok, asszem jobb lesz, ha megyünk. A lányok már biztosan messzi járnak – mondta a vezér.

– Hát, a magam részéről további jó estét kívánok nektek!

– mondtam, s kalapom feléjük emelve a fejembe nyomtam. Most nem foglalkoztam azzal, hogy begyűrjem alá a hajam.

Visszaléptem a kutyákhoz, helyükre csattintottam a preparált szájkosarakat, visszacsatoltam a pórázokat, majd egy félkörben megfordulva hazaindultam a sportpálya melletti kerékpárúton. Nem kellett visszanezennem ahhoz, hogy tudjam, a társaság bizonytalanul lépdelt tovább arra, amerről mi jöttünk. A túloldalra pillantva láttam, hogy a lányok az egyik sétány melletti padon várták őket.

Az est további részében nyugodt sétánk volt, már senkivel sem találkoztunk hazáig. Bevittem a kutyákat a fűtött melléképületbe, leszereltem róluk is, meg magamról is a kutyasétáltató felszerelést, betelerem őket a kennelbe, ellenőriztem, hogy van-e elég friss vizük, mindkettőt megsimogattam és jó éjszakát kívántam nekik, majd mindent leoltva és bezárva a házhoz sétáltam.

– Szia, drágám! – köszöntem, miközben betettem magam mögött a bejárati ajtót. – Megjöttünk.

– Hosszúra nyúlt?

– A sétára gondolsz?

– Nem is a pöcörődre!

– Ejj, Luca, ez nem volt fer!

– Sámson, édesem! Már vagy milliószor elmondtam, hogy nem szeretem, ha a nevemmel viccelődsz. Egyikkel sem.

– Pedig nekem igazán bejön a Belzebubus! – kacsintottam rá.

Hosszú, szőke haját hátravetve nevetett fel, majd rám villantotta jégkék szemét, miközben vörös ajkai papírvékony mosolyra húzódtak. Kigombolta kerek mellén feszülő fehér blúzákat, mely alól igazán izgató halvány rózsaszín csipke fehérnemű villant ki.

A tartóra tettem a kalapom, majd levettem a bélelt hosszú bőrkabátom, letekertem nyakamból a sálát, végül a magas szárú acélbetétes bakancsomtól is megszabadultam. A mai séta ezzel hivatalosan is véget ért.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

87. fejezet

A Világfa Árnya

írta Vihartáncos

Kókuszpók csak nézi és nézi a fát.

Tömzsi törzsén a groteszkül elnyújtott, keserű kiáltásba merevült, szomorú arcintát.

Ágain fekete leveleket perget a szél - már, ha arra jár -, egy-két dögbúzós gyümölcse göcsörtös gyökerei között locsant szét, legyek és nyüvek hadai fogyasztják jóízűen. Körülötte jópár négyzetcentiméteren semmi sem nő.

“Ritka-ronda fa telepedett ide” - gondolja.

Valakinek szintén nem tetszetett, hiszen egy éles tárgyát vágott az egyik vastag gyökérbe.

A gyökér most lassú, gusztustalan masszaként vérzik.

- Pfu, de rusnya - fintorog mellette a dombitörpe. Undorodva szemléli a fa minden egyes porcikáját. - Mi ez a dögvész, ami idenőtte magát?!

A mindenidők minden idejét mérő időmérő idevezette őket, s ezelőtt a fa előtt állt meg egy irányba mindösszes mutatója. Kókuszpók félredönti a fejét, majd picit kiles a fa mögül. Elmosolyodik.

- Mindjárt kiderül!

A fa mögött egy lány áll. Őt kereste az időmérő időn és téren át, most mindösszes mutatója rá szegeződik. A lány csak áll, s nézi azt a napfelkeltét, ami egy másik világban épp alkonyatként mutatkozik.

Abban a világban van egy pirosszín tolvajvonal és egy padlás, amit, ha kérdeznének, sokmindent mesélne.

Jóval lentebb kis csoport várakozik.

- No, akkor vegyük át ezt még egyszer! - Lúkras csípőre tett öklökkel, összevont szemöldökkel nézi a mentorát. Legszívesebben bepancsolna neki egyet, ugyanis Marcus vigyorg, mint a vadalma.

- Igen, mindenről tudtam, kivéve arról, hogy egy fontos szót fordítottam félre, te váltott-gyermek vagy, én felneveltelek, tehát több tiszteletet ifiúr - itt tettetett szigorral bök a mutatóujjával Lúkras felé -, Tamaris és Elan pedig édestestvérek, ráadásul ikrek - magyarázza el ismét az idősebb férfi, aztán gonoszul odaszúrja: - Te pedig igencsak kedveled Tamarist. Vagy a bátyját?

Lúkras heves szóló áriáját, amivel letámadja pótapiját a szintén vigyorgó Elan nem hallgatja végig.

Tamaris mellé lép. A lány felpillant rá. Testvérek ide, ikrek oda, bátyja jócskán magasabbra nőtt, mint a húga. Ráadásul szőke, míg a lánytestvér fején étcsokiszín haját borzol a szelőlő.

- Most nézz csak rá! - int Tamaris a hevesen gesztikuláló Lúkras felé. - Merő idegrongy - sóhajtja szerelmesen.

Elan nézi. Marcus kiröhögi a "merő idegrongy" fiatal, Fedoran neveti mindkettőt, úgy általában kacag a világra, Aron pedig erre az egészre szemét forgatva fejcsóvál.

- Mi lesz... veled? - kérdezi Elan.

Tamaris elmosolyodva simogatja a mellkasa közepét. Üresnek érzi.

- Kígyót melengettem a keblemben.

- Hol van most?

- Ha a mese vége jó, akkor az új fészkében várakozik - bukkann elő Kókuszpók.

Mögötte még mindig fintorogva lófrál a dombitörpe.

Amint Elan meglátja, elsötétül az arca. Amint a dombi meglátja a férfit, elsápad.

- Te kis rafinált kerti dísz! - hördül fel Elan.

- Te nagyra nőtt nő bálvány! - így a válasz. A törp nem átalija meg is mutatni, mire gondolt pontosan. Az obszcén jelenetet az ágyéka előtt két kézzel szemlélteti, ezzel heves kergetőzést eredményez.

Kókuszpók megáll Tamaris mellett. Fedoran Aron oldalába könyökölve mutogat feléjük, mire a másik hunyorít, majd bólint.

- Hát ez lenne itt az új Világfa? - néz fel a mágus a válla felett ácsorgó lombhullatóra. Ez bizony anatómiailag nem kis teljesítmény tőle.

Tamaris inkább hátrafordul és lebiggyeszi az alsóajkát.

- Nem hinném - válaszol. - Ez itt a tanulóleckét kapott Alastor. - Témát vált. - Biztonságban van?

- Meglátogathatjuk, ha szeretnéd.

- Mindenképp.

Elindulnak. Kókuszpók még odakacsint a férfi-törp párosnak, akik zihálva néznek egymással ádáz farkasszemet.

Útközben Tamaris elmondja a setét varázsló kinézetű sötét mágusnak mindazt, amit megtudott.

Elmeséli Alastor és Marcus történetét, miként keresték az Árnyak Forrását, s a Világfa árnyában átverve a másik meszt, Alastor miként áldozta fel Marcus hétéves fiát, hogy a forrás erejét megkaphassa. Csak a fiút akarta, de az anyja is utána ugrott. Elveszett a Világfa árnya, amikor ártatlanok vérével lett szennyezve. Ezzel felébredt a Sárkány, de elveszett az időben, a térben, a világok kusza egyvelegében.

Elmeséli az öt éves Lúkras történetét, aki a többi gyerektől menekülve átjutott a halál küszöbén.

A Bagoly nem várt módon segített neki visszajutni, pedig ez nem szokása. Halálból át vissza az életbe, így lett váltott-gyermekké, s bár csak egy éjszakát töltött el ott, Lúkras, mikor visszatért, már hétéves volt. Kalandja jótét feledést bocsátott rá. Hosszú órákig bolyongott az erdőben, mire észlelte, hogy a feje felett huhogó madár azt akarja, hogy kövesse. Ekkor lelt rá a gyászoló Marcus, s most a feledés fátyla fellebbent Lúkras előtt.

Elregéli Fedorant, akit, míg nem csatlakozott az Árnyjárókhöz, minden egyes este üldözte valami, folyosón, szobákon át, míg egy ablak előtt meg nem merevedett minden tagja. Az összes szőr felborzolódott a testén, gerincén érezte annak a valaminek a közeledtét. Mozdulni nem bírt, hang nem jött ki a torkán. Az ablak tükrében pedig meglátta az üldözőjét.

Ekkor felriadt, és fogalma sem volt, hogy még ott van az álomban, vagy már itt, a valóságban.

Minden egyes éjjel, mikor egyedül volt, az éjszörny érte jött, őt akarta, úzte és a félelméből táplálkozott. El nem érhetette, de mindig egyre közelebb és közelebb látta magához Fedoran.

Marcus egy szobába osztotta Aronnal, Aron pedig éberben őrizte őt, cserébe nappal aludt. Az éjszaka így felfedte előtte minden titkát. Fedoran éjszakai egyre nyugodtabban teltek, végigaludta már a hajnalokat is, így Aronnak hosszú idő után megadatott az az ajándék, mikor az éjjel nem szólította, hanem álomba ringatta őt is. Onnan tudták, hogy nincsenek egyedül, hogy sok év elteltével Fedoran kiáltozva riadt fel. Meghallotta a régismert-rettegett sűrűlódást. Éjjel járva az árnyak pedig helyet változtattak és Aront sokszor ejtették csapdába. Sötétben, becsukott szemmel is képes volt közlekedni, fülét és érzékeit nem kerülhette el semmi nesz, de onnantól, a vaksemmiben rekedten elkeseredve próbált a kétségbeesetten kiáltozó Fedorához visszajutni, de az árnyak minduntalan a bolondját járaták vele, míg valaki fel nem kattintotta az éjjeli fényt.

A saját történetét viszont Tamaris még nem ismeri.

Abban mindannyian megegyeznek, hogy az árnyakban kerestek menedéket, azok segítettek mindannyiuk szorult, kilátástalan helyzetén. És az Árnyak Forrása érezte, hallotta, értette és tudta ezt. Egymáshoz vezette őket, majd magukat hozzájuk, hiszen Alastor tudtalan-vakon közlekedett, nem tudta elérni, sem megfogni.

A számára előkészített torony helyett a padláson esett csapdába és várt.

Fedoran elárulta a jelenlétét.

Marcus pedig onnantól kezdve kereste azt, aki elpusztítja, hiszen úgy hitte, a Sárkány vette el tőle a szeretteit. De bárki, aki hallotta a lényt fent, annak láttán megőrült. Marcus hibázott. Fia és felesége visszafordíthatatlan elvesztése hatalmas törést okozott és félrefordította az árnyak jelentését.

Nem megölni kellett a sárkányt, hanem visszavezetni a Világfához. Nem volt elég az árnyakat járni ehhez, érteni és szólni kellett a szavukat, hogy szót lehessen érteni a kígyóval.

Alastor váratlan és alattomos felbukkanásával mindenki élete veszélybe került, de legfőképpen a kétségbeesett lányé, aki végső ötlekként magába fogadta a Árnysárkányt, ezzel kishíján megpecsételte a sorsát.

Tamaris világlátásban énekelte az álmában hallott árnyadalokat, s míg mindenkimásnak a szavai hablatyolásnak hatottak a kislány látta a valódi hatásukat.

Őt is üldözték, boszorkánynak tartották, meg akarták fogni, kínozni, máglyára dobni, ő is menekült és el akart rejtőzni...

- Akkor derült ki, hogy ketten vagytok, mikor Elan után három perccel te is világra jöttél - szól Kókuszpók, kilendítve Tamarist a rossz emlékek tárából. - Akkoriban kezdtek a világokra szabadulni az Árnymédek. Olyan sötét és megkeseredett lelkek, akik erőszakos halált haltak. Szomjaztak az Őrzőkre, azokra az árnyjárókra, akik képesek voltak véget vetni az átokfutásuknak. Onnantól kezdve veszélyt jelentett árnyjárni: nem tudhatták, hogy ha belépnek, kijutnak-e valaha, vagy végleg elvesznek. Téged édesanyád, a fivéredet apád menekítette. Elrejtettek titeket a világ két sarkán. A véretek által viszont elválaszthatatlanok lettetek, így bármikor és bárhol képesek vagytok egymást megtalálni. Te éneklés az árnyakat, Elan a vérével éleszti fel őket -

fejezi be a mágus a történeteszálát.

Megérkeznek a barlanghoz.

- Magam béleltem ki - húzza ki magát büszkén a varázsló.

Tamaris elmosolyodik. Bent kellemes hűvös, ismerősen friss-tiszta levegő fogadja.

Az üreg mélyén megmozdul a sötétség. Levelek halk sűrűlódása hallatszik, és a sárkánykígyó pupillája üdvözlőn kitágul a lány láttára.

- Még mindig gyönyörű vagy - sóhajt a lány.

- Még mindig nem félsz tőlem - mondja a sárkány.

Busa fejét Tamaris gyermek-mód magához öleli. A kígyó elégedett-morgó hangot hallat.

A lány végre megnyugszik. Felcsuklik, az örömkönnye az arcáról a sárkányon keresztül a földre potyognak. Megmentett mindenkit, megtalálta a sosemismert testvérét, Lúkrasban szerelemre, a férfi Marcusban apára lelt, a Forrás pedig visszakapja otthonát.

Ahová a lány könnye cseppen, oda a sárkány a maga vérét adja.

Nappal és éjjel, fény és sötét találkozásának hajnalszín sávjában új élet sarjad.

A vékony, törekeny kis szálcaska töretlenül nyújtózik-tekereg egyre magasabbra.

Útja közben letörli az utolsó csepp vért és könnyet, végigsimogatva ezzel sárkányt és lányt egyaránt.

A sziklaüreg mélyéről ezernyi levelet söpör ki a feltámadó, játékos szél, mindegyike akár kalapnak is ráillene Tamaris fejére. Körbetáncolják a friss hajtást, ami növekedésben egyszerre nyújtja a teret és időt a rózsaszín hajnalsávbán, mind több és több ágat eresztve. Minden egyes levél végül a fásodó ágakon megtalálja a maga helyét.

A fa megrázza magát, végleg elrendezve ezzel újdonsült lombzatát. Gyökere mélyre kúszik, felfedezi az új helyét. Van itt föld, szikla. Megtalál és megcsiklandoz egy pontot. A barlangban, két oldalt vékony vízerecske kezd csordogálni és körülfolyni a fácskát.

Egyelőre még csupán háromméteres, de a gyermek Világfa máris méltóságteljes mivoltában tündököl. Tamaris meghattottan hajol meg, így üdvözlöli a fát.

Addigra már a többiek is megérkeznek.

Tamaris csillogó szemmel néz Marcusra. A férfi lehajtott fővel, lelkifurdalással indul meg, végzetét várja. Megáll a lány előtt.

- Bocsáss meg, hogy hazudtam! Tudatlan áldoztam ártatlan életet és ezzel nagyot hibáztam. Tudtam, hogy csak te segíthetsz, de a hogyanját csak akkor értettem meg, mikor majdnem késő lett. Sajnálom.

A sárkányra pillant, de amaz békésen, mindenttudón pillant vissza rá.

A férfi régóta érzi magát felkészülve arra, hogy újra lássa a családját. Most mégis a rettegés remeg a szívében.

Tenyerét a törzsre simítja, majd egy sóhajjal a homlokát is nekitámasztja a fának.

Lehunytja a szemét. Percekig áll így.

Mire a nap sugarai végigsimogatják a füvet, Marcus kinyitja a szemét, lehajol és két tenyerében megfűrésztli az arcát, majd felfogva a hideg vizet, nagyot kortyol belőle.

Csak a sárkány látja a férfi könnyeit. Aki már elment, vissza nem jöhet. Nem úgy és nem ugyanúgy.

Marcus elvesztette az első családját. Kapott viszont egy másikat.

A mentor után maga Fedoran lép be a barlangba. Bennereked a levegő az ismerős szörnyopofát meglátva. Viszont a szemek... a szemek nem egyeznek. Azok nem félelmetesek. Bizonytalanul kinyújtja a kezét és megérinti a sárkánykígyó fejét. Aztán már bátrabban felsimít az orrán keresztül a homlokáig. Elneveti magát. A fa gyökerénél ő is otthagyja megkönnyebülten a könnyeit, életét végigkísértő félelemét.

Elan magabiztosan rámosolyog Tamarisra és játékosan összeborzolja hűga haját.

Régi ismerősként üdvözlí a Világfát, hiszen hasonló hajtásával már találkozott egy másik világban.

Három pötty vért ejt a kicsiny erecske vizébe, mielőtt tenyerén a vágás begyógyulna.

Aron tétován áll. Neki nem volt dolga üldözéssel. Ő maga volt mindig is az üldöző, seregnyi árnydémont küldött a feledésbe, valóságos berzerker. Fogalma sincs, hogy mit tegyen. Tamaris kézenfogva a fához vezetí, hiszen neki is a múltja által íródott a jelene. Mikor a tenyerük találkozik a fa törzsével, Aron is megértí.

- Hát persze! - suttojga. Három korttyal csillapítja szomját, komor szomorúságát, mint sötét palástját hagyja hátra.

- Na, ő legalább szép! - A dombitorpe, mintha csak a maga jól elvégzett munkáját szemlélné, úgy áll a barlang szájánál.

- Igen. De amaz... borzasztó! - bök a háta mögé. Csak Kókuszpók látja a rémfá leveleinek elszáradását, amit pernyeként fúj szertesztét a barlangból kiáramló levegő, s ami pernyét a felkelő nap sugarai végleg elégetnek.

"Ha ő is úgy akarja, utánuk friss hajtások fognak nőni. De nem most. Hosszú-hosszú időnek kell eltelnie ahhoz, míg megtisztul a lelke" - sújga a sárkány a varázslónak.

Addigra maga a törp is a fa elé járul. A maga nyelvén - ami Elan fülének csupa karattyolás - köszöntőt, köszönetet, áldást és bocsánatkérést mond. Világnyelven, a többiek számára is érthetően a világ mindösszes kincséért sem tenné. Majd a sárkánynak odabicccentve megáll Elan előtt.

- Még mindig egy hatalmasra nőtt lócsnek tartalak, akinek szája nőtt - közli. Kezét nyújtja a férfi felé.

- Továbbra is egy ritka-randa kertitorpe és egy vak hárpia véletlenszerű, és minden bizonyal szeszámamos nászából született, bosszantóan rémes tévedésnek tartalak - kontráz rá Elan, s azzal kezét ráz a dombitorppel. Béke köttetett.

Tamaris kezéhez lopva hozzáér Lúkras keze. Marcus nem néz rájuk, így is látja. Látja és újra mosolyog.

Fedoran a tenyerét méregetí a Világfa leveléhez, mire Aron vállon öklözi.

A sárkány körbefonja őket, majd a fejét lehajtva a mágusra tekint.

- Majdnem tökéletes - szól Kókuszpóknak. A mágus csípőre teszi a kezeit.

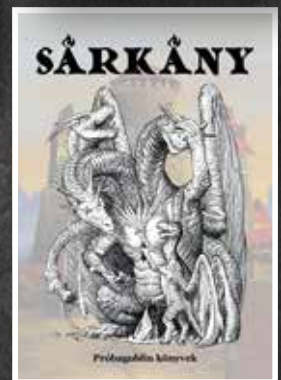
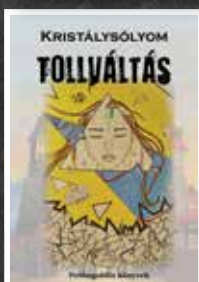
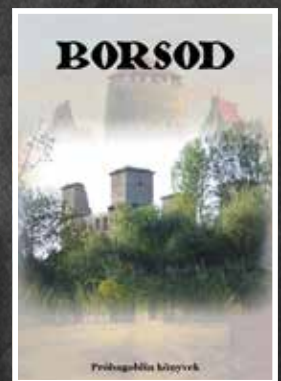
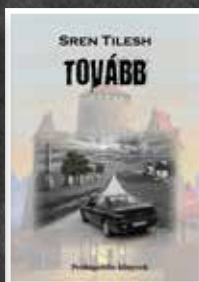
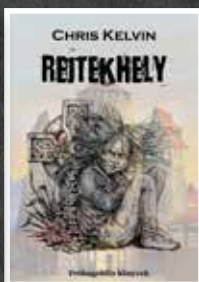
- Majdnem?! A száznevű város százszor száz portálkapuján minden egyes Sárkányfa tetejéről leszedtem a friss-zölden pompázó, napfényt magábaszívott, tenyérnyi mérete hús árnyat adó csillag-alak levelét. - Felmutatja feketéllő mutatoujját: - Sok portálkaput meg kellett nyitnom és be is kellett zárnom utána. Legutóbb egy esernyő veszett el és került elő rejtélyes módon. Mi hibádzik hát?

A sárkány a maga módján mosolyogni tetszik, majd váratlanul eltűszögi magát.

Előttük a frissen született hajnalfényben vékony szálak libbennek tova.

- Allergiás vagyok a macskaszőrre.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Hypnos

Ablak a túloldalon

1. rész

Egy kis lakás volt Budapesten. Akkor volt, mint egy nagyobb spájz, de mégis annyiba került, mintha valami kastélyban foglaltam volna szobát. Albérlet, természetesen. Budapesten máshogy nem is lehet élni. Ez a második albérletem volt itt. Az első „egész jó” kategóriának számított az alumínium vezetékével, az '50-es évekből hátramaradt kapcsolótáblájával, a recsegő, púpos parkettájával, az ócska átfolyós vízmelegítőjével, a konvektoros fűtésével és a szigetetlen ablakaival. Utáltam, de csak akkor jöttem el, amikor a főbérlő a piaci helyzetre hivatkozva megemelte a bérleti díjat. Úgy határoztam, fizessen neki akkor a piac.

Ez a lakás jobb állapotban volt. A bérleti díj hallatán azon kaptam magam, hogy egészen elfogadhatónak találok. Pedig nem volt az; drága volt. Kezdtem budapestivé válni, és ez megijesztett. A lakás mérete nem igazán zavart; nem kell nagy hely ahhoz, hogy egyedül legyek. Meg minden lakás itt, ami még az „elfogadható” áron futott, ennyire kicsi volt. Az egész város olybá tűnt számomra, mintha magányos emberek számára kínálna apró romhalmazokat drágán.

A lakás egyetlen szobájából – ami egyben volt a háló és a nappali is – nyíló ablak a ház pisisárga falára nézett egy belső udvar vagy vízelvezető vagy maga a Pokol fölött, amiben csapdába esett minden hang és ide-oda pattogott a beton- és téglafalak között. Fojtogató volt, hogy minden ablak valami falra nézett, elvette a funkciójukat és értelmüket.

A szemközti falon azonban volt egy különös ablak, amit már első alkalommal is észrevettem. Amennyire megfigyeltem, mindig nyitva volt és mögötte állandó koromsötét uralkodott. Szinte természetellenes volt, habár a napfény soha nem érhetett olyan szögben, hogy be tudjon rajta sütni. A főbérlő azt mondta, a szomszéd lakáshoz tartozik, de nem tudta megmondani, ki lakhat ott.

Akárhogy is, sokszor kaptam magam azon, hogy bámulom az ablakot, a mögötte lévő sötétséget. Vonzotta a tekintetemet, akár egy fekete lyuk, húzott magához. Akármennyit is néztem, soha nem láttam mögötte mozgást. Az a morbid gondolatom támadt, hogy talán a lakók elhunytak az ablak mögött. Ott hevernek hetek vagy hónapok óta a sötétben, oszlanak, kiszáradt bőrük a csontjaikra feszül és arra várnak, hogy valaki végre rájuk találjon.

* * *

Pocsék hetem volt.

Állásinterjúról állásinterjúra jártam. A Budapesten töltött hónapjaim ebből álltak. Flegma HR-esek a sablon kérdéseikkel. Többesintű, napokig tartó kiválasztási

folyamat. Tesztfeladatok és felmérések, amik csak az időt pazarolják. És végül a szokásos: majd értesítjük, majd értesítjük, majd értesítjük.

Soha nem értesítettek.

Már szerda magasságában éreztem, hogy baj lesz. Egyre többet meredtem magam elé ébredések után, vagy sétáltam fel-alá a szobában a saját gondolataimmal küszködve, mire tudtam magammal kezdeni valamit. Pénteken már fáradtan és kiegészve estem be a lakásba. Egy órán át bámultam ki az ablakon a szomszéd örök sötétbe burkolódzó ablakára. Egy idő után úgy éreztem, valaki vagy valami visszanéz rám. Végül döntöttem.

Utáltam ezt a várost, utáltam régen is, és mióta itt vagyok még jobban utálok. Utáltam magamat is. Ha nem találok munkát a következő harminc napban, akkor ennyit értem. Feladom, túl sok pénzt ettem el a semmiért, visszaköltözök anyámhoz vidékre. Legalább ott nem leszek ennyire egyedül.

Végül szombat hajnalban tört rám, ahogyan szokott.

Felriadtam. Először az izmaid irányítatlanul rángatózni kezdtek, az ujjaim megfeszültek, ökölbe szorultak. Aztán az egész testem megfeszült, majd magzatpózba gömbölyödtem, ziháltam, vinnyogtam, nyöszörögtem, karmolásztam az arcom. Kétségbeesés árasztotta el az elmémet. Az a fajta mélységes tehetetlenség érzése, amikor már nincs kiút, nincs megoldás, nincs szabadulás.

Szánalmas nyűglődésem percegig tartott és nem akart véget érni. Sosem akart véget érni. Olyan volt, mintha az agyam egy rosszul megírt programrésze végtelen ciklusba került volna. De még egy végtelen ciklus is megszakítható, ha tudjuk a módját. Nem ez volt az első alkalom, így tudtam a módját. Egy nem túl elegáns módját.

A jobb karom a magasba emelkedett, mintha önálló életre kelt volna. A kezemen az ujjak összeszorultak egy feszes ökölbe, és lesújtott. Egyszer. Kétszer. Háromszor. Éreztem, ahogyan az agyam megrázkódik, a fájdalom szétterjedt az arcomon. A görcs elmúlt a hasamban, az izmai össze-összerándultak, aztán elernyedtek. Sikerült a hátamra fordulnom; mélyeket lélegeztem és bámultam a sötét plafont. Vége volt és pocsékul éreztem magam.

Nem tudom meddig feküdtem ott a sötétben és hallgattam az éjszakai neszeket, amikor feltűnt, hogy a város zajai szokatlanul tisztán hallatszanak. Nincs meg bennük az a tompaság, ahogyan áthatolnak a falakon és az ablakokon. Mikor oldalra fordítottam a fejemet, meg is láttam miért: a szoba ablakának mindkét szárnya ki volt tárva.

Kábulatomban először fel sem fogtam ennek a jelentőségét, aztán belém hasított a felismerés: nem én nyitottam ki. Gyorsan felültem és megdörzsöltem az arcomat.

Az ütések helye már kezdett tompán fájni. Percekig csak bámultam az ablakot, mintha pusztán a szememmel be tudnám csukni. Végül felálltam és kinéztem rajta.

Az épület falai mögött sárgán világító város még sötétebbre festette a szemben lévő falat. De valahogyan mégis ki tudtam venni a szomszéd ablakát. Egy foltot, ahol mintha a sötétség koncentrálna volna. Ráfókuszáltam, és ahogyan a szemem hozzászókkott a fényviszonyokhoz, még a körvonalait is ki tudtam venni. Ekkor valami egészen különös történt. Valami apró dolog megmozdult az ablaknál és átröppent a sötétségbe egyenesen az én ablakomra. Éreztem, ahogyan nekem ütközött. Tudtam, hogy laknak denevérek a régi tetőszerkezet alatt, ezért egyből arra gondoltam, hogy egy betalált hozzám. Rémülten ugrottam hátra és azonnal a villanykapcsolóért nyúltam.

A fény elvakított egy pillanatra, majd sietve pásztáztam végig a szobát. Nem láttam semmi vadul csapkodó szárnyas lényt. Annál sokkal különösebbre bukkantam. Egy papírrepülő hevert a földön. Felvettem, megforgattam; egy egyszerű, papírból hajtogatott repülő volt. Visszaléptem az ablakhoz. A szomszédos ablakot most egy kicsit jobban láttam, de ugyanúgy sötétség uralkodott mögötte és semmi mozgás. Valami különös késztetés hatására széthajtogattam a repülőt és a különös éjszaka egy csapásra még különösebbre váltott.

„Kívánj és küldd vissza” állt a papíron láthatóan kézzel írt nyomtatott betűkkel. A szomszéd ablakra néztem, majd újra a papírra. Nem tudtam mire vélni a dolgot. Megtapogattam magam, különösen a fájó arcomat, mert abban sem voltam biztos, hogy ez nem valami bizarr álom-e. Akár valóság volt, akár csak valami lázálom, ha valami ennyire szurreális történik, akkor mindig késztést érzek, hogy beszálljak én is. Talán ez csak a bogaras szomszéd különös szórakozása, talán valami vicces gesztus, esetleg valami még különösebb. Nem mintha lett volna vesztenivalóm.

Megragadtam a legközelebbi íróeszközt és írni kezdtem. „Azt kívánom, hogy kapjak egy jó munkát.” Felmerült bennem persze, hogy fontos lenne jobban megfogalmazni, mert a kívánságokkal óvatosan kell bánni és hasonló, de nem igazán voltam abban az állapotban, hogy nagyon frappáns legyek. Meg a szomszéd mégse valami tündér vagy aranyhal.

Osszehajtottam a papírt a korábbi repülőformára a hajtások mentén. Ekkor merült fel bennem, hogy hogyan fogom én ezt bedobni a szomszéd ablakán. Egyáltalán, hogy sikerült neki bedobni hozzám? Pár pillanatot méléztam csak ezen, mert igazából nem számított. Céloztam és hajítottam. Túl erősre sikerült. A repülő elstartolás után alábukott a mélybe, de egy pillanattal később felemelkedett, talán valami légáramlat elkapta, a szomszéd ablaka felé siklott és eltűnt az ablakkeret mögötti sötétben.

Pár percig csak meredtem a sötét ablakra, de nem történt semmi. Becsuktam az ablakot, leoltottam a villanyt és visszafeküdtem. A különös eset pörgött a fejemben, ameddig az egész végül csak egy álomnak tűnt.

* * *

Hétfőn egykedvűen böngésztem az álláshirdetéseket. Egy idő után már összefolytak előttem, és az összes

ugyanolyannak tűnt ugyanazokkal a kulcsszavakkal a fiatalos csapatról, versenyképes fizetésről és a többiről. Dél körül váratlan hívást kaptam az előző főnökömtől.

– Na, hello! Mi a helyzet? – kezdte. – Milyen Budapesten? Sóhajtottam egyet.

– Utálom, minden borzasztó és meg akarom ölni magam – válaszoltam fáradt hangon.

A vonal másik oldaláról csak egy hosszú csend volt a válasz.

– Ezt sajnálattal hallok – szólalt meg végül. – Egyébként azért hívlak, mert most döntöttek egy projektről, ami pont olyan jellegű, hogy rád gondoltam és szeretném a segítségedet kérni benne! Persze, ha ráérsz.

– Még nem találtam itt munkát, úgyhogy ráérek – vallottam be. – A dolgok viszont elég húzósak az albrélet miatt.

– Jól van. Figyeld, lepapírozzuk, aztán a fizetést a szokásos módon rendezzük!

A szokásos mód azt jelentette, hogy egy része a pénznek borítékban érkezett. Rosszul kellett volna éreznem magam emiatt, de igazából örültem, hogy lesz végre valami munkám, még ha az ugyanaz is, amit korábban is csináltam. Még egy órát beszélünk arról, hogy miről is szólna ez az új projekt. A végén kicsit megsürgettem, hogy a papírokat jó lenne minél hamarabb intézni, még a héten.

Mindezek után némileg nyugodtabbnak éreztem magam. De ahogyan ott ücsörögtem és csak bámultam magam elé, belém furakodott a csalódottság. Nem volt szerencsém eddig, de azzal próbáltam nyugtatni magam, hogy így legalább nyerek egy kis időt. Csak egy kis idő kell, és ha jön egy lehetőség, akkor tudok váltani.

Egy árnyék suhant át a szobán; ez kizökkentett. Talán egy madár repült el az ablak előtt, gondoltam. Felálltam és kinéztem. A túloldali falról rejtélyes sötétbe burkolódzva nézett vissza rám a szomszéd ablaka.

* * *

Nem szerettem a városban sétálni. A parkjai szépek voltak, de az utcákat nem szerettem. Szűkek voltak, zsúfoltak, fojtogatóak és rondák. Elmehettem volna egy parkba kiszellőztetni a fejem, de már az odajutás gondolata is teher volt. Olyan lett volna, mintha víz alá kellene mennem minden alkalommal, ha levegőt akarok venni. Így időm nagy részét a házban töltöttem.

Egy darabig a körfolyosóról bámultam az eget. Később lesétáltam a közepén lévő kis kertbe és felnéztem. A falak emeleteken keresztül törtek felfelé, az égnek csak egy apró szeletét láthattam, és ha szerencsém volt, egy-két madarat is. A körfolyosók korlátaival egészen börtönhangulata volt az egésznek.

– Keres valakit? – Egy idős férfi lépett elő az egyik nagyobb bokor mögül, kezében metszőollóval. Ekkor vettem csak észre a kint heverő szerszámosdobozt, öntözőkannát és a slagot is.

– Jó napot! – köszöntöttem zavaromban. – Nem, én itt lakom. Csak kijöttem levegőzni.

Az idős férfi munkásnadrágjába törölte a kezét.

– Még soha nem láttam itt.

– Nem régen költöztem ide. – Felmutattam. – A harmadikra, a sarokba.

Az öreg felemelte a tekintetét arra, amerre mutattam.

– Á, maga az új albérlő.

Bólintottam.

– Tóth Géza, de maga is csak híjon Géza bácsinak, ahogyan mindenki. – A kezét nyújtotta, de hirtelen vissza is húzta, és felnevetett. – Nem fogok inkább kezét, mert koszos vagyok.

Én is bemutatkoztam.

– Én afféle karbantartó vagyok itt – magyarázta. – Megcsinálok ezt-azt. Javításokat, rágcsálócsapdákat teszek ki, de főleg a kertet tartom rendben. – Végigmutatott a bokrokon és virágágyásokon. – Más sajnos nem csinálja meg, aztán csak elgazosodik.

– Jó is, ha van egy kis zöld itt – mondtam. – Sokkal barátságosabb. Láttam hasonló épületet, aminek ez a belső udvara teljesen le volt betonozva.

– Így, így – helyeselte Géza bácsi. – Maga se budapesti, ugye?

– Nem – vallottam be. – Ennyire látszik?

– Ne vegye magára! – vigyorogta az öreg. – Csak az elődei az albérletben is mind vidékről jöttek fel.

– Sokan voltak?

Géza bácsi megdörgölte az állát.

– Úgy négy-öt jut így eszembe. Volt, aki Miskolcra jött fel, volt egy Debrecenből, a Balaton mellől, Zalából valami faluból. De egyikük se maradt sokáig.

– Hogy-hogy?

– Semmi komoly nem történt velük, ne aggódjon! – legyintett Géza bácsi. – Valószínűleg csak jobb helyet találtak. Az a lakás átjáróház volt, mióta az eszemet tudom. – Elgondolkodva felpillantott a lakásom irányába. – Most, hogy így belegondolok az egyik lakót a rendőrök vitték el. Adócsalás miatt, ha jól emlékszem.

Én is felnéztem a lakás irányába. Jobban belegondolva nem tűnt annyira furcsának, hogy mindenki hamar továbbállt innen. Az ember csak addig marad, ameddig egy jó munkát talál, aztán már mehet is egy jobb helyre lakni. Valószínűleg drágábban. Egyelőre nekem is úgy tűnt, távozok, de nem tovább, hanem inkább vissza.

– A szomszédokat ismeri? – kérdeztem, amikor már kezdett a hallgatás túl hosszúra nyúlni.

– Egy család lakik ezen az oldalon – mutatott fel. – Sokat veszekednek. Néha visszhangzik a ház tőlük. – Bizalmasan közelebb hajolt és lehalkította a hangját. – A férfi, tudja, sokat iszik. A nő viszont nem keres valami jól, így nem tudja otthagyni.

Megértően bólogattam.

– Van egy lányuk – tette hozzá. – Kedves lány. Sajnálom őt is és az anyját is.

– És a másik oldalon? – kérdeztem és egyből a sötét ablak rajzolódott ki a fejemben.

– Különös fickó. – Az öreg zsebre dugta a kezét. – Azt beszél, ÁVÓ-s volt nagyon régen. Aztán megbolondult. Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára. Csak nem okozott valami problémát?

A kérdésre akaratlanul felkúszott az egyik szemöldököm. Géza bácsi úgy nézett rám ráncos barna szemével, mintha sejtene valamit.

– Ami azt illeti történt valami – kezdtem. – Bár nem nevezném problémának. Az ablakaink egymásra néznek

és az éjjel átdobott egy papírrepülőt.

Az öreg elmosolyodott. Nem tűnt különösebben meglepettnek.

– Igen, hallottam korábban, hogy csinál ilyet. De ne törődjön vele. Csak egy vén bolond, valószínűleg beteges is, de ártalmatlan. – Elfordult és végignézett a szerszámapin. – Na, de jobb, ha visszatérek a munkához, mert sosem végzek.

– Nem akartam feltartani – mondtam bocsánatkérően.

– Ne is foglalkozzon vele! – vigyorogta az öreg. – Örvendtem! És ha bármiben tudok segíteni, nyugodtan szóljon.

– Köszönöm! – bólintottam.

Pár pillanatot még ácsorogtam, de amint indultam volna, az öreg hangja megtorpanásra készítetett.

– És még valami! A lifttel csak óvatosan, mert hajlamos beragadni, meg néha betévednek oda denevérek. Egyszer egy öregasszony összetalálkozott eggyel lefelé jövet. Azt a sipítózást!

Az öreg jóízűen felnevetett. Én is vele nevettem, aztán elindultam a lépcsők felé.

* * *

Mindig, amikor a szomszéd sötét ablakára néztem, egy csontos öregembert láttam egy tolószékben, amint repülőt hajtogat és hajigál át a szomszéd ablakán. Amiket elvétett pedig halmokban gyűlnek a katlanban az ablakok alatt. Talán így is volt, soha nem néztem le az ablakból, hogy mi is van ott valójában.

Elgondolkodtatott, hogy még ha a szomszédom bolond is, miféle rejtélyes szándék vezérelheti. Bizonyára érdekes lehetett olvasni mások éppen aktuális vágyait, és elmerengeni, miféle emberek lehetnek azok, akik éppen ilyesmit kívánnak. Az emberek pedig kívánnak, még ha tudják is, hogy csak a hóbortos szomszéd az, mert ilyenek az emberek. Ezért működnek az interneten azok az oldalak, ahol titkokat lehet névtelenül megosztani. Csak itt vágyakat, mert az emberek meg akarják ezeket osztani valakivel, hátha valóra válik.

Soha nem értettem azt, hogy egy kívánságot nem szabad megosztani, mert nem válik valóra. Talán emiatt is különös módon vártam a következő repülőt. A napok és a hetek egymást követték, és úgy tűnt ennyi volt. Egyetlen kívánságom volt csak.

Óriási dörgésre riadtam fel. Odakint tombolt a vihar; a villámok be-bevilágították az éjszakát. Csak feküdtem az ágyban, hallgattam a mennydörgést és a párkányon és az ablakokon doboló esőt. Szerettem a nyári viharokat és az esőt, a hangjukat valahogyan nyugtatónak találtam. Lassan el is kezdtem alámerülni az álmokba.

Zörgés zavart fel. Talán a másodiknál vagy a harmadiknál másztam ki az ágyból, mert először úgy tűnt csak a szél verte neki az esőt a bejárati ajtónak. Kibotorkáltam az előszobába, ahol már erőteljesebben hallottam az ismétlődő zörgést. Nem volt kétség, valaki állt az ajtó előtt; egy éles villámlás ráfestette a sziluettjét az ajtóba épített ablakra.

Ki lehet az hajnalban?

Felnyomtam a villanyt, de nem működött. Talán a vihar betett a hálózatnak.

– Ki az? – kiáltottam. Nem kaptam választ, csak kitarótan zörgött.

Nem bíztam annyira ebben a városban, hogy hajnalban csak úgy kinyissam az ajtót akárkinek, aki kopog. De nem adta fel, talán tényleg valami fontos lehet. Ahogyan átléptem a konyhába, hogy magamhoz vegyek egy kést – a biztonság kedvéért – felfedeztem a kopogásában valami gépies rendszerességet is. A szünetek, az erő, az ütem, mind ugyanolyanok voltak minden alkalommal.

Mikor kitértam az ajtót az éjszakába, az arcomba csapott az eső, de nem állt ott senki. Kidugtam a fejem, de nem láttam sehohol senkit. Az ablakok mindenhol sötétek voltak. Egy villámlás bevilágította a házat, megcsillant a nedves korlátokon és taposókövön. Minden csendes volt és üres.

Visszaléptem a lakásba és a tenyeremmel megtöröltem az arcom. Amikor visszafordultam a szobába, azonnal ledermedtem. Az ablak ki volt tárva, az üvegtáblákon fekete cseppekben csorgott a víz, az eső befröcskölt a parkettára. Most egészen biztos voltam benne, hogy nem én hagytam nyitva. Óvatosan léptem be; a talpam alatt megnyikordult a régi parketta. És ekkor a villámlás fénye egy szempillantásnyi időre kirajzolt egy háromszög alakú, hosszúkás tárgyat a földön.

Egy papírrepülőt.

Felvettem; egyáltalán nem volt nedves. Pedig a nehéz esőcseppeken még átrepülni is képtelennek kellett volna lennie. Kibontogtam. A félhomályban is ki tudtam bogarászni az ismerős írást.

„Kívánj és küldd vissza.”

Kibámultam az esőbe. Elbizonytalanodtam a helyzet valódiságában, de egy perccel később már azon töprengtem, mit kívánhatnék. Az ember annyi mindent akar az életben, de amikor megkapja a lehetőséget, hogy kívánjon bármit, semmi nem jut az eszébe. Akkor én is így voltam, mígnem valahonnan egy gondolat bukkant fel a fejemben.

A telefonom fényénél azt írtam a papírra: „Azt kívánom, hogy találkozzak életem szerelmével”. Bugyuta, tudom. Kívánhattam volna világbékét, végtelen pénzt, hogy tudjak repülni vagy láthatatlanná válni, de én mindig egyszerű, realisztikus dolgokra vágytam. A szupererő vagy a teleportáció nem izgattak igazán, unalmasnak tartottam őket, elvégre mindenki ilyeneket kívánt volna. Nekem sokkal többet ért, ha nem vagyok egyedül, és, hogy őszinte legyek, akkor nagyon jó lett volna, ha van ott valaki velem.

Ezután összehajtogattam a papírt és kihajítottam az ablakon. A papírrepülő úgy szelte át az éjszakát, mintha az eső és a szél nem is létezett volna, majd eltűnt a szomszéd ablakának sötétjében.

* * *

A vonatom begurult Kelenföldre. Éppen munkaügyi papírok aláírásáról tértem vissza. Megdöbbenőnek találtam, hogy olyan munka mellett, amit maximálisan el tudtam végezni otthonról, papírok aláírogatásával kell máig foglalkoznom.

Az aluljáróba vezető lépcső aljára érve már ki is szűrtem a látszólag céltalanul bóklászó, terhesnek tűnő lányt, aki valójában következő áldozatát kereste, akiről le tud talán húzni némi pénzt azzal az indokkal, hogy haza tudjon

menni. Csak pár pillanatra kell megállnod és már meg is indul feléd. Ha elég időt tölt Budapesten az ember, ösztönösen rááll, hogy kiszúrja az ilyesmit. Meg onnan tudtam, hogy az eltelt évek alatt többször megállított már ez a lány; úgy tűnik, azóta nem sikerült hazajutnia, és megszülnie.

Magabiztosan megindultam a metrólejáró felé, már előre felvéve azt az arcomat, amivel levegőnek fogom nézni a lejáró előtt szobrozó adománygyűjtőt – aki vagy legitim szervezetnek gyűjtött vagy nem, nem lehetett tudni.

– De nem érted, hogy szeretlek, bazdmeg?! –

A kiáltás elég erős volt, hogy egy pillanatra felverje az aluljárót uraló monoton zajt. Megtorpantam és megláttam, ahogyan a túloldalon egy fiatal srác magyaráz vehemensen egy lánynak, akinek láthatóan nagyon elege van. A srác arcáról leolvasható volt, hogy fortyogott benne az indulat; kinyúlt a lány felé többször is és megragadta, de az lerázta magáról és visszaszólt neki.

Láttam, hogy többen észrevették a folyamatban lévő veszekedést, de csak elfordultak. Még a közelükben lévő feljáróban álló magas, fekete kabátos alak is csak mozdulatlanul állt nekik háttal. A gyomromban felerősödött a készlet és elindultam feléjük.

Pár lépés után a lány észrevett; összeakadt a tekintetünk, majd a srác ismét megragadta a kezét.

– Nem érdekel, nem érted? – förmedt rá a lány és kiszabadította a kezét. – Elegendem van. Vége.

A srác arca összerándult, az ajkai megfeszültek és egy mordulással az elsétáló lány után kapott, megragadta a karját, láthatóan durvábban, és visszarántotta úgy, hogy kis híján elesett.

– Hé! – A kiáltásom mélyről tört elő. Normális esetben nem vagyok hangos, így a saját hangom ereje még engem is váratlanul ért. Egy pillanatra kisöpört az aluljáróból minden zajt és döbrent csönd maradt csak utána.

A srác ekkor vett észre. Némán rám meredt. Először ledöbönt, aztán újra dühös lett, de nem szólt, talán a szavakat kereste. Nem láttam, mert rá fókuszáltam, de úgy éreztem, mintha mindenki a kis jelenetünket nézte volna. Így bármit is mondott volna, csak arról állított volna ki bizonyítványt nagy nyilvánosság előtt, hogy tényleg egy seggfej.

Nem mondott semmit. Elengedte a lányt, aki azonnal elsietett a metrólejáró felé. Követtem, miközben tovább szemeztem a magában fortyogó pasijával. Nem jött utánunk.

– Köszö – mondta halkán a lány, amikor már a peronon állva vártuk a metró.

– Szívesen – válaszoltam. Csinos lány volt hosszú, szalmaszőke hajjal és kék szemekkel. Az orra kissé dundi volt és szeplők pettyezték, a szája széles volt a jobb sarka fölött egy sötét anyajeggyel. – Minden rendben?

– Nem – sóhajtott. – De most már... nem érdekes.

Nem beszélünk ezután. A metró begurult; felszálltunk. Én közvetlenül az ajtónál lévő kapaszkodónál álltam meg, ő leült egy szabad helyre némileg beljebb a kocsiban, és a telefonját kezdte nyomkodni. A Kálvin térnél láttam utoljára, amikor ő is leszállt, de elveszett a forgatagban, miközben az átszállókkal együtt sodródottam a hármaskocsin felé.

Megvolt a napi jócselekedet, gondoltam, miközben zötykölődtem a metróval a Deák Ferenc tér felé, megmen tettem egy bajba jutott hercegnőt, vagy mi. Most pedig itt az ideje visszatérni a nyomasztó és fojtogatón monoton létezésbe.

Már éppen kezdett eluralkodni rajtam a bágyadt beletörődés, amikor a Ferenciek tere után váratlanul elment a világítás, majd a vonat megállt az alagútban.

– Na, ez új – jegyeztem meg meglepetten pislogva a sötétben.

A kocsiban uralkodó koromsötétben csillagocskákként villantak fel a telefonok képernyői és lámpái. Az emberek sutyorogni kezdtek egymás között, mintha félnének, hogy felzavarnak valamit a feketeségben.

Megilletődve ücsörögtem, majd az első mozdulatommal kitapogattam a zsebemből a telefonomat, az egyetlen személyes fényforrásomat. Ahogyan teltek a percek és a világítás nem akaródzott visszatérni, egyre inkább tudatosult bennem, hogy beszorultunk egy nem működő vonatban egy szűk járatba a föld alatt.

Az elmében nyugtalanító gondolatok kezdtek felszínre bugyogni. Emlékeztem rá, hogy a hármaskör hajlamos lerohadni, és arra is, hogy volt rá példa, amikor kigyulladt. Nem a tűzzel lett volna probléma, hanem a zárt teret belepő füsttel, ami hamar pánikhoz és halálhoz vezetne itt, ki tudja hol, két állomás között. A gondolatmenetem végén akaratlanul is szimatolni kezdtem.

A vonat veszteglésének oka egyre inkább úgy tűnt, komplexebb annál, mint amit gyorsan meg lehetne oldani, ugyanakkor látszólag semmi közvetlen veszély nem fenyegetett minket. Így csak ücsörögtem türelmesen, mert mást nem nagyon tehettem. Figyeltem az emberek mocorgó sziluettjeit a pislákoló fények között. A közeli ajtónál kettő embersziluetttel a vészívó gombját nyomkodta, nem sok eredménnyel. Ahogyan az idő telt és a korai meglepottség elmúlt, az emberek felbátorodtak és egyre hangosabban és vehemensebben méltatlankodtak egymásnak.

A sötétség kezdett álmosítóan hatni rám, így hátradőltem és behunytam a szemem. Talán el is aludtam egy percre.

Összerándulva riadtam fel arra, hogy hűvös szellő csapódik nekem. A szemeim felpattantak és zavarodottan néztem körbe; még mindig sötét volt. A hideg érzéséből arra gondoltam, hogy talán kinyitották az egyik ajtót. Elnézve a kocsiban mindkét irányban azonban nem láttam semmi változást. A telefonképernyők szentjánosbogaraként imbolyogtak türelmesen.

Már éppen dőltem volna vissza, amikor a szemem sarkában a vibráló fények között valamit megpillantottam. Először azt hittem csak az egyik kapaszkodórúd vet különös árnyékot a kocsiközéphegyre. Ahogyan jobban szemügyre vettem, egyértelművé vált, hogy egy ember volt az valami hosszú, sötét kabátban és kalapban vagy sapkában. Valamit mégis zavaróan különösnek találtam benne, és minél tovább néztem annál több lett az a valami.

Először is elképesztően magas volt, úgy látszott, a feje majdnem érintette a kocsitetejét. De talán csak a fények miatt tűnt így. A kocsiközéphegyre állt, mereven, teljesen mozdulatlanul, amit még inkább kihangsúlyozott a körülötte lévő emberek hullámzó árnyéka.

Egy kiáltás hangzott mögöttem. Megugrottam és azonnal odafordultam; egy árnyékot láttam felém zuhanni. Ösztönösen felé kaptam, hogy megállítsam az esésben, de nehezebb volt, mint számítottam rá; nem tudtam teljesen megtartani. Nagyot kondult, ahogyan nekiesett az ülésor végén lévő kapaszkodónak; feljajdulva kapott a fejéhez.

– Basszus, jól vagy? – kérdeztem és segítettem neki leülni.

– Igen – nyögte. – Nem. Nem tudom.

– Várj csak!

Előkotortam a telefonom, bekapcsoltam a lámpáját és az arcára világítottam. Ugyanaz a lány volt korábbról; a fájdalomtól fintorogva fogdosta az orrát.

– Na, milyen? – kérdezte elvéve a kezét.

– Nem látszik semmi – mondtam. – Mennyire fáj?

– Eléggé – válaszolta; szipogott és nagyokat pislogott.

– Nem vészes – nyugtattam. – Ha nem hallottál recse-nést, akkor nem tört el.

– Csak az amúgy is bazi nagy orrom akkorára fog dagadni, mint a bazilika kilincs – panaszkodott. A megjegyzésén még én is elnevettem magam. – Ez egyáltalán nem az én napom. De kösz a segítséget!

Leengedtem a telefonom, hogy ne világítsak tovább az arcába; ekkor ismert fel.

– Te vagy az? – szólt meglepetten.

– Attól tartok.

Elvigyorodott; széles mosolya volt.

– Mi vagy te? Az őrangyalom?

– Vagy egy ómen, ha mindenféle balszerencse ér, amikor a közelben vagyok.

– Az előbb akadályoztad meg, hogy teljesen összetörjem magam – magyarázta. – Meg odafent is segítettél. Ma tényleg rám fér egy őrangyal. Köszönöm!

– Örülök, hogy segíthettem.

– Trixi vagyok egyébként.

Milyen különös név, gondoltam, majd én is bemutatkoztam.

– Szóval – szólalt meg némi hallgatás után –, esetleg mozgásra tudnád bírni a metróval is?

– Bárcsak! – feleltem.

– Vajon meddig tart ez még? – sóhajtott Trixi.

– Sokáig nem tarthat – szóltam. – Előbb-utóbb valakinek feltűnik, hogy eltűnt egy vonat. Aztán, ha valaki nagyon rossz helyre tette a kávéját, lejönnek értünk. Mondjuk jöhetnének gyorsabban is. Egy darabig érdekes a sötétben ücsörögni, de kezd nyomasztó lenni.

– Nekem nincs bajom a sötéttel, inkább a szűk helyeket utálok – magyarázta a lány; közelebb dőlt hozzám, hogy benne legyen a telefonom lámpájának a fényében. – Tudod, az olyan szűk járatok például, ahol nem tudsz megfordulni, alig van hely a kezeidnek és hasonlók.

– Ne is mondd! Nekem a rémálom, hogy egy ilyen járatban kell másznom. – Megborzongtam. – Mint abban a horrorfilmben, amiben lemásznak egy barlangba és ilyen vak előemberek vadásznak rájuk.

– Tudom melyik – vágta rá Trixi. – A barlang. De régen láttam!

– Az – vágta rá én is.

A fények hirtelen visszatértek. Még éppen hallani lehetett, ahogyan néhányan megkönnyebbülten fellélegeznek,

de mielőtt bárki bármit szólhatott volna, újra sötétség borult ránk. Pár pillanattal később újra visszajött a világítás, majd vibrálni kezdett és kialudt, aztán ez ismétlődött.

– Ez szokott ilyet csinálni? – kérdeztem bizonytalanul, és előrehajoltam, hogy lássam, mi történik a kocsiban.

– Nem – válaszolta Trixi talán még bizonytalanabban; összehúzott szemekkel forgolódott, mintha a probléma okát keresné. – Ez még a metrólerobbanásokhoz viszonyítva is extrém.

Miközben figyeltem a metrókocsi folyosóját a szemem a magas árnyékra terelődött, ami még mindig ott állt a kocsi közepén. Azonban amikor a fény pár pillanatra betöltötte a vagon, az árnyék eltűnt, majd újra ott volt, amint minden ismét ellepett a sötétség.

– Mi a franc?

El nem tudtam képzelni, mi vethet ilyen árnyékokat csak a sötétben. Zavartan pislogva figyeltem az árnyékokat. Talán a villódzó fények is közrejátszottak benne, de minden alkalommal, amikor kialudtak a fények, egyre közelebbinek tűnt.

Váratlanul a világítás felkapcsolt és a vonat elindult. Az egész kocsi egyszerre kiáltott fel örömeiben. Én arra számítottam, hogy hirtelen megint megállunk és minden sötétségbe borul, de szerencsére nem ezt történt; lassan, de biztosan zakatoltunk előre.

– Jó sokáig tartott nekik – panaszkolta Trixi. – Már kezdem azt hinni, hogy olyan metróbaleset lesz a vége, mint a Végső állomásban. Azt láttad? – A szemöldököm felkúszott, ahogyan rápillantottam, de nem szóltam. Trixi szégyenlősen lesütötte a szemét és elmosolyodott; így a fénynél szép mosolya volt. – Nem kéne ilyesmikről beszélnem egy döglődő metróban. Bocsi, fura agyam van.

Felnevettem.

– Semmi gond. Nekem is. Egyébként az elsőt láttam vagy ezer éve, de nem rémlik melyik végén volt a metró.

A Deák Ferenc térnél a hangosbemondón felszólítottak mindenkit, hogy szálljon le a vonatról. Ez volt nekem a célállomás amúgy is, de Trixivel annyira belemélyedtünk a horrorfilmekről való beszélgetésbe, hogy arra mentem, amerre ő is. Eredetileg tovább ment volna a metróval, de úgy döntött, elég volt neki ennyi egy napra, ezért a buszmegállóig sétáltam vele.

Kicsit megilletődött, amikor a busz érkezése után közöltem vele, hogy én a másik irányba megyek. Integtettem, miután felszállt. Figyeltem, ahogyan a busz elgurult, aztán gyalog indultam haza. Sajnáltam, hogy valószínűleg nem találkozok vele többet.

* * *

Hamar rá kellett jönnöm, Budapesten az étel házhoz rendelése egy komoly logisztikai probléma, ami órákat tud igénybe venni, függetlenül attól, hogy helyileg hol van az indulási pont. Nem mondhatnám, hogy értem az okát. Odahaza egy órán belül mindig kiért a rendelés. Itt ez három óra minimum. Ezért úgy döntöttem, magam veszem kézbe a dolgot. A séta is rám fért, így eljártam gyalog, ha akartam enni valamit.

Ez egyik ilyen alkalommal a közeli Burger Kingbe tértem be. Kivártam a soromat, nem különösebben figyelve a környezetemre, éppen valami aktuális munkahelyi

feladatot pörgetve a fejemben. Mikor végre sorra kerültem és felpillantottam az eladóra, belém hasított a felismerés

Trixi volt az. A haja lófarokba volt kötve és Burger Kinges sapkát viselt, de a széles szájáról, az orráról és a szája sarka fölötti anyajegyéről azonnal felismertem. A névtábláján szereplő „Trixi” felirat pedig még inkább megerősítette ezt. Kék szemein látszott, hogy ő is felismert.

– Szia! – A szája jellegzetes, széles mosolyra húzódott. – Te vagy követsz engem, vagy ez a város tényleg össze-ment.

– Egészen biztosan az utóbbi – vágtam rá. – És legutóbb sikerült rendben hazajutnod? Nem robbant le a busz is alattad?

– Nem, szerencsére – sóhajtott, és az előtte lévő panelt böködte az ujjával. – De az tényleg nem az én napom volt. A veled való találkozás és beszélgetés volt az egyetlen értékelhető dolog aznap. Szóval, mit kérsz?

Leadtam neki a rendelésem; bepötyögte a gépbe.

– Merjek bele nem kérni uborkát? – Az arcomra akaratlanul bugyuta vigyor kúszott.

A szőke lány laposan rám nézett; az ajkait összepréselte, de csak kitört belőle egy vigyor. Tetszett, amikor teli szájjal vigyorgott.

– Ne bosszantsd fel azt, akinek hozzáférése van a kajához! – figyelmeztetett.

Megadóan feltettem a kezeimet.

Hallgatás telepedett ránk. Szinte eltompult a körülöttem ácsorgó vendégek nyüzsgése és a konyhából áradó csörömpölés és az olaj sercegése. A lány arcát bámultam, a kék szemeit és a dundi orrán lévő apró szeplőket. A hallgatás csak egyre nyúlt; zavartan félrevontuk a tekintetünk egymásról.

– Mennyi ilyen uborkaellenes lobbista szokott itt lenni? – szólaltam meg végül.

– Túl sok – sóhajtott kicsit rájátszva. Aztán rátámaszkodott a pultra és közelebb hajolt; lehalkította a hangját. – Általában normálisak az emberek, de mindig van egy, akinek valami baja van. El nem tudod képzelni, mik.

– Részvétem! – Én is halkabban beszéltem. Nem tudom miért. – De ez ilyen törvényszerűség, hogy minden társaságban van az az egy gyökér, aki nem...

– Trixi!

A konyha felől jött a kiáltás. A lány azonnal megperdült, és egy gyors „bocsi” után be is sietett konyhába. A poharakat, zacskókat, dobozokat és tálcaikat tároló szekrény fölött láttam, ahogyan egy vékony sráccal beszélt. Ugyanaz volt, akivel vitatkozott az aluljáróban. Az első gondolatom az volt, hogy kemény lehet a seggfej exeddel egy helyen dolgozni – már ha szakított vele. A második gondolatom pedig az volt, hogy remélem a srác nem ismert fel, és főleg nem rakott valami nem odaillő ajándékot a kajámba.

Trixi visszatért; bosszúsna tűnt.

– Tessék. – Az üdítőmet nyújtotta felém.

– Minden oké? – kérdeztem.

Hátrapillantott a vékony sráca.

– Ja – sóhajtott. Ez a sóhaj fáradt volt és őszinte.

– Főnököd?

– Nem, rosszabb. Az exem. – Halkan beszélt és hátra-hátra pillantott. – Az sem segít, hogy előléptették hamburgersütővé, és most azt hiszi, dirigálhat. Főleg nekem.

– Sajnálom. És te mi vagy?

– Krumplisütő – válaszolta komolyan.

Sikeresen visszafojtottam egy nevetést.

– Hát, én nem tudom, hogyan működik ez a Burger King kasztrendszer – kezdtem –, de személy szerint a krumplisütőnek sokkal több tisztelet járna. Elvégre a sült krumpli az emberiség legnagyobb találmánya.

Egy kicsit elmosolyodott ezen. A vékony srác, mintha megérezte volna, kidugta a fejét a konyhából.

– És jó lenne, ha eltakarítanál magad után, Trixi!

A lány meg sem fordult, csak forgatta a szemét és frusztráltan felmordult. Összecsomagolta a rendelésem maradékát és odanyújtotta.

– Ments ki innen! – mondta fojtott hangon.

– Örömmel, ha megmondod, hogyan. – Meggyűrögettem a kezemben a zacskót és felnéztem a lányra. Felmerült bennem egy gondolat, és mivel úgy ítélt meg, a következménye a legrosszabb esetben sem olyan rossz, mint egy lassú, fájdalmas halál, így úgy döntöttem, miért is ne. – Ha gondolod, miután végeztél, meghívlak valamire. Ígérem, nem Burger Kingre.

És ekkor váratlan dolog történt: Trixi beleegyezett.

Különös, hogy amikor egy fiú egy lánnyal találkozik beszél meg, akkor a fiú rögtön randimódba vált és képes akár egy órával is előbb a megbeszél helyen lenni, nehogy elkéssen. Ehhez hozzáadva, hogy én amúgy is korán érkezős fajta voltam ha megbeszél időpontokról volt szó, eléggé stresszessé tette a várakozást. Egyszerűen nem tudok másra koncentrálni, ha tudom, nemsokára mennem kell valahová. Ráadásul ebben az esetben első randiról volt szó.

Már sötétedett, amikor a megbeszél helyre érkeztem. Korai voltam, de Trixi már ott várt; a széles mosolyát már távolról láttam. Megkérdeztem, volt-e valami konkrét hely, ahova el akart menni. Csak a fejét csóválta. Szerencsére ismertem pár helyet Budapesten, ahol korábban megfordultam néhányszor, még a felköltözésem előtt. Elvittem hát az egyik gamer bárba, amit ismertem.

– Hogyhogy nem alkoholosat kértél? – kérdezte Trixi, miután kikaptuk a különféle színű italainkat és leültünk egy szabad helyre; hétköznap nem volt annyira zsúfolt a hely.

– Nem igazán kívánom most annyira – válaszoltam. – Meg amúgy sem vagyok nagy italozó, különösen hétköznap nem.

– Megkóstolhatom? – Vágyakozó tekintettel vizslatta a poharamat.

– Persze. Nem bírnád ki, mi? – mosolyogtam és odadtam az italomat.

– Ez a szokás, nem tudad? – Magához húzta a poharat. – Ha rendelünk piát, sütit, fagyit, mindig megkóstoljuk egymásét.

– Különben lesújt ránk az univerzum?

– Pontosan. Kérsz az enyéből?

– Miért is ne? – Átnyúltam az ő italáért. – Nem akarnám, hogy megharagudjon az univerzum.

Beleittunk egymás italába. Az övé elég édes volt, talán az ananásztól, de nem annyira, hogy ne éreztem volna benne a vodkát.

– Ez most tényleg rám fér – mondta Trixi és belekortyolt ezúttal a saját italába; megborzongott. – Amennyi minden történt mostanában.

– A hamburgersütő? – kérdeztem óvatosan.

– Ne is mondd! – sóhajtotta. Belebámult a poharába. – Az is, meg van minden más is, de nem fontos. Csak szívás.

– El tudom képzelni – mondtam. – Én sem mondhatok túl sok jót az utóbbi időszakról.

– Lehet, neked is le kéne gurítanod pár ilyet akkor. – Játékosan billegette a poharát. – Én biztosan fogok.

– Csak ne vidd túlzásba, mert fogalmam sincs, hova kéne hazavinnem téged.

– Majd elviszel magadhoz a hátadon, leraksz egy kellemes, meleg sarokba, aztán én elleszek ott. – Miközben beszélt kipirosodott arcára kúszott az az egyedi, széles mosolya.

– Már is azon a szinten vagyunk, hogy csak úgy hazavihetlek?

Trixi csak nézett rám, de válasz helyett csak belekortyolt az italába.

– Szóval, hol is fejeztük be legutóbb? – váltott témát váratlanul.

– Micsodát? – pislogtam értetlenül.

– A metrón, a horrorfilmekről.

– Ó, a Végső állomásról és A barlangról beszéltünk.

– Ja, igen, mert félsz a szűk helyektől.

– Nem félek tőlük, hanem rettegek – javítottam ki.

– És a második részét láttad?

– Van A barlangnak második része? – kérdeztem meglepetten.

És így telt az este. Beszélgettünk, neveltünk és jól éreztük magunkat. Legalábbis én biztosan, és úgy tűnt, ő is. Nem is emlékeztem igazán, mikor beszélgettem bárkivel ilyen elmélyülten bármiről, mint most Trixivel. Az idő is régen vesztette el ennyire a jelentőségét. Valószínűleg még hajnalban is ott ültünk volna valami koktél mellett, és diskuráltunk volna valamiről, ami éppen kipattan a fejünkből.

Amikor hazaindultunk, csak a metróig kísértem. A bejáratnál kicsit ügyetlen volt a búcsúzkodás, végül öleléssel váltunk el. Megvártam, ahogyan leereszkedik a mozgólépcsőn, aztán hazaindultam. Jól éreztem magam.

Lidércfény

Natali Sanders

Farsangoló

álarcod elrejt
farsangi forgatagban –
lehetsz akárki

*

színpompás maszkok
mézes-mázos fánkcsodák –
kezünk összeér

*

ne feleselj már
koccintsunk egy felesel –
ütős ez a birs

*

vagyok most bárki
meresztgesd csak a szemed –
kit viszel haza?

*

eltáncolt cipő
szabadság álarc mögött –
álom egy napra

Tumicz Krisztina

Jeggyel a kezemben

Várom, hogy a porban valaki a kezemet fogja.
Várom, hogy az élet a kockát nekem is dobja.
Várom, hogy a forgószél egyik éjjel letegyjen, és
várom, hogy egy reggel a jobbik részem ébredjen fel.

Halálom végéig,
Életem végéig.
Fognak a jegyek,
fognak a helyek.

De támadnak a reggelek, a nappalok, és
rövid idő alatt kihűlnek éjjel a paplanok.
Csak az számít, aki él, aki még remél.
A jegyünk ettől többet nem ér.

Várom az alagút végén a fényt.
Várom, hogy mindent más színben lássak.
Várom a szerelmet, várom a szerelmet,
várom a szerelmet. De hiába!

Oké, az én életem nem számít.
Oké, hogy az élet csak egy játék.
És oké az is, hogy a semmi közepén állok,
jeggyel a kezemben a semmire várok.

Halálom végéig,
Életem végéig.
Fognak a jegyek,
fognak a helyek.

Tad Rayder

Angyalok könnye

Majd, amikor helyet cserélnek az emberek és csillagok,
Lentről ragyognak az angyalok.
Eljön az idő, amikor a két világ összeér,
S az emberek számot adnak az életért.
Felhők felett repülnek az angyalok,
Korokat élnek, miközben én hallgatok.
Elmúlik az élet, miközben mi csak vagyunk,
Sorsok dőlnek el,
Vigyáznak ránk az angyalok,
Otthonuk az égbolt,
Fentről néznek le ránk,
Ha sírnak, a földön esik az eső,
S mi csak harcolunk tovább,
Minden egyes könnycsepp
Fájdalom az életért,
Órület körtánca,
Mi felváltja a létezést.

csabi6669

Rémversek csokra...

A vértorony

Tornyod vérből és húsból faragták,
Hallgass száj, dobhártya szakadj.
Torkodon lenyomja keserű jóslatát,
Ajtaja tárul, s nyakadra hurok akad.

Az ördög

Íme az ember romlott képmása,
Kinek fogát már a szű vájja.
Vörhenyesen izzik kéniszagú teste,
Rút nyelve vár az elkárhozott lélekre.

Ősi démonok

Féreg rágja meztelen testét,
Holdvilág süti merev szemét.
Szíve többé már nem dobog,
Vígán lakmároznak a démonok.

Tizenhárom...

Fájdalmak sikolya hallatszik a temetőben,
Tizenhárom kínoz a sápadt holdfényben.
Ősi jelüket szűz lányok vére áztatja,
Mégfürödnek mindahányan, törvényük ezt kívánja.

A démonok órája

Belek, agyvelő s végtagok,
Ősi tort ülnek a pokoli démonok.
Mind a Sátánt egyre csak imádja,
Ez a szeánsz a boszorkányok órája.

Craz

Szürke felhők

Szürke felhők úsznak az égen
s kezdődik a mese efféleképpen:
hol volt
– mormolt –
hol nem volt, egyszer -
közli a tinta, mit nem fog a vegyszer -
egyszer volt régen
egy elmúlt évben
valahol távol egy ősi mesében
még nem meséltem
s nem is fogom
– ezt ne vedd zokon –
soha
noha
erre semmi okom
de azértse
a mesém csak az értse
ki méltó erre a tiszteletre
s olyan nincs e földön
s annyi kincs se létezik
– bárhonnan is érkezik –
hogy engem szóra bírjon
tollam akár egy sort is írjon
ha nem akarom
hogy egyetlen mondatom
is elhangozzék
de látod veled
kivételt teszek
halld hát a dalt
mit elszavalt
régen ő:
egyre nő
Zeusz haragja
az ambróziát ezer darabra
dühében harapja
s szól éppen
eképpen
ott lent te szemtelen!
szembe mersz szegülni velem?
te korcs figura!
én minden isten ura
vagyok
s ha haragra kapok
meglásd magad
s mi még maradt belőled!
mért' lázadsz hát sorsod ellen?
nincsen benned annyi jellem
hogy belenyugodj?
ne háborogj!

éld tovább életed!
hiába képzeled
hogy bármit is kaphatsz tőlem!
ha lázadsz, csak rossz lehet
mi veled
történni fog!

de hiába volt az isteni szó
csak ment tovább az örök lázadó

edwardhooper

Titkom

Álmaim vagy,
Szemedben csillag galaxisok ragyognak,
Testben örvénylő kozmikus ködök
Vágyaimat korbácsolják,
Hajadba üstökösök hullnak,
S a mélyben valahol felcsillan
Egy mindent átható ragyogás,
Titkom vagy,
Karodban ringó ősrobbanás,
Lelkedben a tér hálója
Játszik könnyed dallamot,
Fénylő nebulák lábaid alatt,
Bölcsők a robbanó sötétnek,
Mily végtelen vagy,
Álmaiban játszó türkiz zuhatag.

Erdős Sándor

Borz úr

Csendes, sötét erdő mélyén
furcsa lény lopakodik.
Haza kell őneki érni,
mielőtt hajnalodik.

Vára van lent a föld alatt,
ott várja a családját.
Jó lenne, ha addig is egy
kis élelmet találta.

Nem válogat, mindent eszik,
kukoricát, kukacot.
Hogyha talál, akár felfal
csigából egy tucatot.

Sötét színű a bundája,
fehér csíkok a fején.
Nem kevered össze mással,
felismered könnyedén.

Borz úr ez a furcsa állat,
hagyjuk is most őkelmét.
Bízzunk benne, tele hassal
éri el a rejtekét.

DadaistaB

Színjáték a felhők fölött

Csillag távközlési adóhatóság
Bicikliző újoncokból álló galócák
Benyújtják a számlát hozzá mondják a hahotát
Elfoglalták a ribizliszagú vízi palotát.

Úrben lévő Vénusz gomb lányát elrabolták
S rázárták íziben az inkvizítor kalodát
Aztán hívták segítségül a nyávogó datolyát
Hogy nyissa újra a göcsörtös varrodát.

Fényévek sajnos újabb bűntény történt
Szaturnusz koponyájában végül megtalálták a töl-
tényt
S benne egy levelet ami követeli a meteor törvényt
Maradjatok csendben szemcsék
Különben megtapasztaljátok az örvényt.

Ideje bevetni a galaktikus speciális egységet
Bolygó rombolóik eltüntetik a festéket
Hogy létrejöhessenek a lebegő testrészek
A feladat egyszerű csak a vérplazmát keressétek!

Kommandósok előre!
Gyerünk ki az ózonpajzs mezőre!
Igyatok levegőt előtte
Hogy az energiából kapjatok erőre
Aztán fókuszáljatok mind az erődre.

Kockák szálltak le az erdőbe!
Lőjétek őket fel a redőnyre
Uram! Látjuk az áldozatot ott a kendőben
Szabadítsátok ki mire számolok egy kettőre
Ő vigyázzatok a házhoz tartozó fedőre!

Felkészülni! Mindjárt itt a Tejútrendszer
Göncölszekér! Nehogy most keverd
Az életet a keserű szesszel
Száz méterre csempészek égi kábítószerrel
Téged pedig az álom folyton tesztel
Vedd már észre befolyásolod a küldetést ezzel.

Főnök! Plútó plasztikja a helyén
Plasztikáztatni volt de csak a fején
Rendben akkor még nem halt meg a remény
Támadás minden oldalról!
Hogy győzelmünk legyen a világegyetem terén.

Figyelj Mars! Vedd célba a központot
Zúzd ripityára a kőtornyot!
De kapitány hisz az a nő nem romlott
Csak az elméje korholja a sok gondot
Emiatt rossz parancsokat kiosztott.

Jupiter! Kapcsolja már be a Bluetoothját!
Csak azt halljuk ahogy majszolja a joghurtját
Föld forogj! Mozdulj már!
A lányt együtt ide hozzuk át.

Uránusz maga alvó törpe
Miért nem jön közénk végre a körbe?
Csaljuk lépre az ellenséget aztán törbe
Mindenki tekintsen bele a feneketlen ködbe
Mert a változás érzem itt van közel.

Neptunusz! Rajtam a sor immár
Hadseregged feletted szavalja az imát
Mert ők húzzák helyetted az igát
Miközben te a trónon ülsz meg a bikát.

Szóval most lerántjuk a leplet rólad
Ahogy kifut az arany lovad alólad
Hamisság képletével az eget eddig róttad
De elég volt ebből hogy mindent
Egy vasakarattal mozgat.

Vénusz lánya nem létezik
A gögös király a hatalmától éheznek
Mert a bűntudatát ébresztik
S miatta a késeket is már élezzik
De leginkább a lelkében lévő úr ami őt szétszedi.

Színjáték a felhők fölött
Az álcázás a röhög közt
Megtévesztés ami köp és röhög
Évszázad és évezred mind újra köszönt
Emberiség ezt nekünk köszönd.

Natali Sanders

Magyar virtus

Magyar virtus, harcok virtus,
mi velünk született,
hadba, ha kell, és harcra fel,
győzelemre vezet.
Nyelvünk is olyan pattogó,
mint ostor csapása,
kísér minket, velünk halad,
Istennek áldása.
Megírták rég, dalba szőtték,
igaz hitvallásunk,
magyar voltunk nem eladó,
szabadság a vágyunk.
Ízes szóval, szépen nevelt,
anyánk és a földünk,
nagyjaink is sorba szedték,
mit kell megköszönnünk.
Mutassunk hát tiszteletet,
ünneplőt öltött szívvel,
szép kultúránk virágzását,
vigyük tovább hittel.

Kohász

Jenő őszi siránkozása

Kék égre fel nyújtózkodik,
 ősziülő fa nyurga ága,
 fecskék búcsú kört repülnek,
 elszállnak majd nemsokára.

Vacogósak a reggelek,
 a nap lustán mászik égre,
 meleget is kicsit ad csak,
 azt is a nap közepére.

Levelek már hullni vágnak,
 természet a nyárba fáradt,
 csendes őszi, téli esték,
 meleg tűzhely mellé várnak.

Elmélázok csendben, magam.
 Visszanézek sok-sok ősze.
 Almaillat, avarillat,
 múlt évekre emlékezve.

Csak egy évszak a sok közül,
 volt az ősz a zsenge korban,
 nem törődtem az idővel,
 számolatlan teltek sorban,

az órák, a napok, hetek.
 Lepke szerelmet üldözve,
 idő akkor nem számított,
 nem mint most itt, rémüldözve.

Szerettem minden évszakot,
 nem búsított engem az ősz,
 szálltam én a vágyam szárnyán,
 énekeltem mint egy dizőz.

Mára már a hangom halkult,
 az ősz elszomorít engem.
 Elmúlásra emlékeztet,
 ellopja az életkedvem.

Várom én a tavaszt újra,
 de még addig tél is lesz még,
 ha megérem az új tavaszt,
 ősz meg a tél lesz csak emlék.

Újra fürge lesz a vérem,
 mini szoknyát hogyha látok,
 vígan legeltetem szemem,
 combotokon kedves lányok.

Szeretni is foglak téged
 asszony, vagy lány, hogyha hagyod.
 Vággyal viszlek ágyba szépen.
 Új tavasz jön. Megvárjatok!

Mortelhun

jöttél

furcsa volt ez a reggel...
 a kávémmé mire jöttél,
 s az utolsó cigaretta
 bágyadt parazsa is csak
 csendben hunyorított
 a ködös napfény
 tört-arany ragyogásában,
 melyet finoman beburkolt
 egy sóhaj, egy felszabadult
 ám szeretetteljes sóhaj,
 s egy érintés...
 egy érintés a szeretet
 végtelen és nyálizú valóságában.

Józsa Bence

A Bárd története

Ropog a Tűz
 Amelyet körülünk s,
 A bárd a sárkányokról
 Dalol, s mi szájatva
 Hallgatjuk őt.

Lovasaikról is énekel, kik annyit
 Életet megmentettek
 Erejük, mint a kő
 Kardjuk élén az erő,
 Pajzsuk testüket védő.

A bárd majdan szünetet tart
 Iszik egy kupa bort,
 Vidáman fecsegünk körötte,
 De mikor lantját ismét a
 Kezébe veszi, elhalkulunk.

Sárkánylovasok, Ti nagy hősök!
 Ódákat zengenek rólatok
 A mendemondák,
 Emlékszem, amikor Kallygát
 Mentettétek meg, Gorgó
 A gonosz tűzokádó lángja alól.

Így zajlik ám a lovasok élete
 Bár a hősök általában
 Magányosak, de Dallor
 Úgy döntött, hogy
 Szakít a hagyományokkal
 K lépett a rendből,
 Hogy családapa lehessen
 Hóstetteiről azóta is ódákat
 Zengenek, dicső dalokban.

